Έτος Θ΄

Τεῦχος 190ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Παρέλασις τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων κατὰ τὸν μεγαλειώδη ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

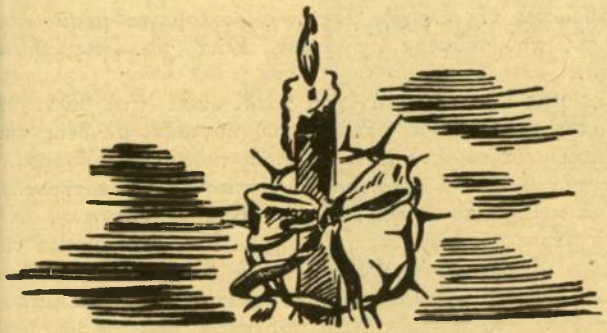
15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 23, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡΙΘ. 529-793

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Θ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1961 | ΤΕΥΧΟΣ 190ΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

...Ὕστερα ἀπὸ τὴν προσμονὴ καὶ τὴν εὐλαβικὴ γαλήνη τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ὕστερα ἀπὸ τὶς κατανυκτικὲς ἱερὲς Ἀκολουθίες ποὺ ἐπλαισίωσαν τὶς τελευταῖες πονεμένες φάσεις τοῦ Θείου Δράματος, ὕστερα ἀπὸ τὶς ἀξέχαστες στιγμὲς τῆς ταπεινῆς ἐκστάσεως, ποὺ μαλάκωσαν τὶς ἀνθρώπινες καρδιὲς καὶ τὶς πλημμύρισαν εὐσέβεια, συγκίνηση καὶ φόβον Θεοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὰ Πάθη, τὸ Γολγοθᾶ, τὴ Σταύρωση, καὶ τὴν Ταφὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἔφτασεν ἡ χαρμόσυνη ὥρα τῆς Χάριτος καὶ τῆς Θείας Νίκης... Ἦρθαν τὰ εὐλογημένα μεσάνυχτα τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ βρῆκαν τὸ λαὸ συναγμένο στοὺς ναοὺς μὲ τὶς ἄσπρες λαμπάδες στὸ χέρι καὶ τὴν ἄδολη πίστη στὴν ψυχὴ νὰ καρτερῇ τὸ ἐλπιδοφόρο μήνυμα... Τὸ μήνυμα τῆς Ζωῆς ποὺ ξεπετάχτηκεν ἀπ' τὸν τάφο, τὸ μήνυμα τῆς γαλάζιας χαρᾶς ποὺ γεννήθηκε μέσα στὸν πόνο, τῆς ἐλπίδος ποὺ ἐφύτρωσε πάνω στὰ χαλάσματα μιᾶς ἁμαρτωλῆς καὶ ταραγμένης ἐποχῆς.

Κι' ὅταν μέσα στῆς ἀνοιξιάτικης καὶ ἀστρόφεγγης νύχτας τὴν ἀπέραντη σιγαλιὰ ἀντήχησαν γιορτινὰ τὰ σήμαντρα τῶν ναῶν, συνθέτοντας μιὰ μελλωδικὴ κι' ἐπιβλητικὴ συμφωνία ἤχων καὶ φθόγγων, ἐξέσπασεν ἡ καταιγίδα τῆς χαρᾶς ἀσυγκράτητη γιὰ νὰ γκρεμίσῃ τὰ εἴδωλα τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς ἐθνοκτόνου ἀρνήσεως τὰ σύμβολα καὶ νὰ βροντοφωνήσῃ πρὸς κάθε κατεύθυνση τὴν ἰαχὴ τοῦ πλήθους ποὺ ἀντήχησε παντοδύναμη, αὐθόρμητη, πανηγυρική:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!!!

Καὶ τὸ γλυκόλαλο μήνυμα τῆς χαρᾶς μεταδόθηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ καρδιὰ σὲ καρδιά, ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι κι' ὥρμησε σὰν ἀσταμάτητος χείμαρρος μέσα στὴν πλάση, γιὰ νὰ στειρέψῃ τὸ δάκρυ, γιὰ νὰ φέρῃ τὸ χαμόγελο, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴν Αἰωνιότητα ποὺ ἄρχισε ὕστερα ἀπὸ τὸν τάφο. Τὴν ἴδια ὥρα χιλιάδες κεράκια, σὰν πολυάριθμες μικρούτσικες χάνδρες ἀπὸ ἕνα πελώριο περιδέραιο, σκορπίστηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στοὺς δρόμους τῆς γῆς, γιὰ νὰ μεταφέρουν ἄσβεστη τὴν ὀλυμπιακὴ φλόγα τῆς πίστεως, διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Καὶ μὲ τὰ ἀναστάσιμα αὐτὰ κεράκια, ποὺ τρεμόσβηναν ἀπ' τὸ μυρωμένο

ἀπριλιάτικο ἀεράκι, καὶ μὲ τῶν ναῶν τὰ σήμαντρα ποὺ ἔγραφαν μέσα στὶς καρδιὲς τὴν οὐράνια σερενάτα τῆς Πίστεως, καὶ μὲ τὴν ταπεινὴ εὐλάβεια τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς φιλοσοφικοὺς στοχασμοὺς τοῦ 'Υμνῳδοῦ, ἐφτειάχτηκε γερὸ κι' ἀσάλευτο ἐτοῦτο τὸ κάστρο, τὸ ἀπόρθητο κάστρο τοῦ Χριστιανισμοῦ, πάνω ἀπὸ τὸ ὁποῖο κυματίζει τοῦ Κωνσταντίνου τὸ λάβαρο μὲ τὸ Σταυρό : «'Εν τούτῳ νίκα».

Ναί ! Ναί ! Μέσα στῆς ζωῆς τὸ γοργὸ κατρακύλησμα, ὅπου παληοὶ κόσμοι πεθαίνουνε καὶ νέοι γεννηοῦνται, ἡ Θρησκεία στέκει πάντα ἐκεῖ, στὴν ἴδια θέση, καταφύγιο καὶ σκέπη τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.....

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !!!

Κουρασμένος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας.... φυλακισμένος μέσα στὸν ὑπέρλαμπρο ὑλικὸ πολιτισμό του ποὺ τοὔφερε τὴν ἄνεση, ἀλλὰ τὸν ἀπομάκρυνε ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ Κύριό του....

'Ο ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας !..... "Ενα ἀνόητο παιδὶ εἶναι ποὺ θέλει νὰ παίξῃ μὲ τ' ἄστρα, ποὺ φοβᾶται τὸ ἄγνωστο μέλλον, ποὺ κυττάζει μὲ δέος τὸν διεθνῆ ὁρίζοντα πάνω στὸν ὁποῖον μαζεύονται κάτι πελώρια πολεμικὰ σύννεφα....

"Ετσι, σ' αὐτὴ τὴ θέση τὸν βρῆκε ἡ φωτεινὴ 'Ανάσταση τοῦ Σωτῆρος.... νὰ παίξῃ καὶ νὰ φοβᾶται.... νὰ κτίζῃ καὶ νὰ γκρεμίζῃ..... Καὶ νὰ γέρνῃ..... Νὰ γέρνῃ ἐπικίνδυνα κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν δεινῶν τῆς ζωῆς.... Μά, σὰν ἄκουσε τὶς καμπάνες, σὰν εἶδε τὸ θεό του ν' ἀνασταίνεται θριαμβευτικὰ σπάζοντας τὶς ἁλυσίδες τοῦ θανάτου, ἄναψε τὸ κεράκι τῆς καρδιᾶς του καὶ γονάτισε εὐλαβικὰ μπροστὰ στὸν Κύριό του.... Κι' ἀπόθεσε στὰ πόδια του τὰ παράπονα, τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀνησυχίες του.....

Κι' ὕστερα μ' ἀνάλαφρη ψυχὴ καὶ μ' αἰσιόδοξη διάθεση ἐγύρισε στὸ σπίτι του νὰ γιορτάσῃ μαζὶ μὲ τοὺς δικούς του, τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ποὺ συμπίπτει μὲ τὴν ἀνάσταση τῆς φύσεως, μὲ τῶν παληῶν τὰ κελαηδήσματα καὶ τῶν λουλουδιῶν τὰ πολύχρωμα στολίδια.....

"Ετσι, τὸ ἄλμπουμ τῆς Μεγάλης 'Εβδομάδος ἔκλεισε κι' ἄνοιξαν οἱ καρδιές, οἱ πόρτες τῶν σπιτιῶν, τὸ γλέντι, ὁ χορός...

Πάσχα στὴν 'Ελλάδα ...

'Αλήθεια ! Πόσο χαριτωμένη ὄψη παίρνει στὸν τόπο μας ἐτούτη ἡ λαμπροφόρα ἡμέρα !..... 'Ενθουσιώδης, ρωμαντικὸς καὶ αὐθόρμητος ὁ πανέμορφος λαός μας, βάζει μέσα στὶς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις του ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν καρδιά του... Καὶ ξεφαντώνει μὲ τὰ γραφικὰ ἤθη καὶ ἔθιμά του, ποὺ διατηροῦνται—χρόνια καὶ χρόνια τώρα—ἰδίως στὴν 'Ελληνικὴ ὕπαιθρο...

Τὸ ἀρνὶ στὴ σούβλα..... τὰ κόκκινα αὐγὰ..... οἱ εὐχὲς..... τὸ φιλὶ τῆς 'Αγάπης..... "Ω ! πόσο ὄμορφες γίνονται οἱ σκηνὲς ἐτοῦτες κάθε χρόνο τὴν 'Ανάσταση !!!

Πάσχα στὴν 'Ελλάδα ...

Καὶ πάλι ἐφέτος τὸ ἀναστάσιμο μήνυμα βρῆκε τοὺς ἄνδρες τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος στὴ θέση ποὺ τοὺς ἔταξεν ὁ λαός μας..... Στὴ σκοπιά, στὴν περιπολία, σὲ μέτρα τάξεως..... 'Εν ὑπηρεσίᾳ..... Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν στοὺς συνανθρώπους τους ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἔννομες προϋποθέσεις μέσα στὶς ὁποῖες τὸ πασχαλινὸ πανηγύρι θὰ πάρῃ τὴ γνώριμη δημόσια ὁμορφιά του.... Κι' ὅταν ἀπ' τὶς ἐκκλησιὲς μὲ ἀναμμένες τὶς λαμπάδες ξεκίνησαν τὰ πλήθη τῶν πιστῶν γιὰ τὰ σπίτια τους ἀντάμωναν σὲ κάθε τους βῆμα ἕναν ἀστυφύλακα ἤρεμο, σιωπηλό, γαληνημένο...

— «Χρόνια πολλά, κύριε πόλισμαν.....».

— «Χρόνια πολλὰ ἀδέλφια.....».

— «Χριστὸς ἀνέστη....».

— «'Αληθῶς ἀνέστη....».

...Τότε ἡ σκέψη τοῦ ἀστυφύλακα τρεμόσβηνε σὰν τὰ κεριά, ταξίδευε μαζὶ

μὲ τ' ἀπριλιάτικο ἀεράκι.... κι' ἔρχονταν σ' ἕνα χωριὸ.... ἕνα μικρούτσικο, φτωχικὸ χωριουδάκι.... Καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του ἔβλεπε μιὰ γρηούλα κοντὰ στὸ τζάκι νὰ συλλογᾶται.....

Ἦταν ἡ μάννα του !!! Ἡ μάννα ἑνὸς ἀστυφύλακα !!! Καὶ καρτεροῦσε τὸ παιδί της μὲ βουρκωμένα μάτια.....

...Ἔβλεπεν ὁ ἀστυφύλακας μὲ νοσταλγία τὸ σπιτάκι του, τὸν ἀσπρομάλλη πατέρα του, τ' ἀδέλφια του, τοὺς γειτόνους, ὁλόκληρο τὸ χωριὸ του.... Ἄκουγε τὴν ἀναστάσιμη βουὴ ν' ἀναστατώνῃ τὴ σιγαλιά του, ἔβλεπε τὰ φῶτα τῶν κεριῶν νὰ κατηφοριάζουν ἀπὸ τὸ λόγγο, ἄκουγε τσάμικο καὶ κλαρῖνο καὶ φούσκωνε ἡ καρδιά του ἀπὸ νοσταλγία.... Ὥσπου στὸ τέλος δὲν ἔβλεπε πιά... Κάτι σὰν δάκρυ ἐσκέπαζε τὰ μάτια του.... Κι' ὅταν κάποιος περαστικός τὸν χαιρετοῦσε ἔλεγε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά...

«Χρόνια Πολλά....». Σὰν νἄλεγε: «Χρόνια πολλά, μάννα.... Χρόνια πολλὰ μικρό μου χωριουδάκι.... Χρόνια πολλὰ καλοὶ συνάνθρωποί μου.... Νοιῶστε τὴ θυσία μου... Στέκω κοντά σας... Εἶμαι δίπλα σας... φρουρὸς ἀποφασιστικὸς τῶν ἀγαθῶν σας....».

Ναί! Ἔτσι πρέπει.... Μιὰ τέτοια ὄμορφη μέρα, Αὐτὸν νὰ πρωτοθυμηθοῦμε.... Τὸν ἀστυφύλακα τοῦ δρόμου.... Ἡ μέρα τῆς 'Αγάπης εἶναι δική Του... Τὴν ἀγόρασε μὲ τὸν ἱδρῶτα καὶ μὲ τὴν πίστη Του... Ἂς τοῦ εὐχηθοῦμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιὰ τὸ φῶς τῆς 'Αναστάσεως νὰ φωτίζῃ τὴ ζωή του καὶ νὰ τὴν πλημμυρίζῃ χαρά, εὐτυχία καὶ δικαίωση...

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !!!

Τὸ περιοδικὸ αὐτό, ποὺ ὑπηρετεῖ τὴν 'Αστυνομικὴ 'Ιδέα μὲ εὐσυνειδησία καὶ ἀγάπη, στέλνει σ' ὅλους τοὺς ἀναγνῶστες του τὶς καλύτερες εὐχές του, γιὰ κάθε χαρά, ὑγιεία, εὐτυχία καὶ προκοπή.....

Σ. Π.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΟΥ

— ΑΠΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΣ, ΨΥΧΟΠΑΘΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ —

Ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. **Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

Ὁ ἄνθρωπος ζῶν τὴν καθ' ἡμέραν ζωὴν δύο τινῶν ἔχει πάντοτε ἐπίγνωσιν, τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως (τοῦ ἐγὼ αὐτοῦ) καὶ τοῦ ἔξω κόσμου. Τὰ δύο ταῦτα εὑρισκόμενα ἐν διαρκεῖ συναλλαγῇ καὶ ἀποτελοῦντα δύο πόλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακυμαίνεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, αἰσθάνεται οὗτος ὡς ὑπάρχοντα ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ. Περὶ τοῦ χώρου δὲν εἶναι ὁ λόγος ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ.

Ὡς πρὸς τὸν χρόνον ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ αἴσθημα, ὅτι πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐν ἑαυτῷ (ἐν τῷ ἐγὼ αὐτοῦ), ὅσον καὶ ἐν τῷ ἔξω κόσμῳ, τελεῖται ἐν χρόνῳ. Πᾶν φαινόμενον καὶ μεταβολὴ ἐν τῷ ἔξω (φυσικῷ) κόσμῳ ἐπίσης πᾶν γεγονὸς ἐν αὐτῷ (τῷ ἀνθρώπῳ) εἴτε ψυχικόν, εἴτε σωματικὸν εἶναι τοῦτο, δηλαδὴ πᾶσα κίνησις καὶ πρᾶξις αὐτοῦ, πᾶσα σκέψις, ἐπιθυμία, ἀνάμνησις καὶ εἴτε ἄλλο, συμβαίνουν καὶ γίγνονται αἰσθητὰ ἐν χρόνῳ καὶ χρονικῇ ἀλληλουχίᾳ.

Ὁ χρόνος συνοδεύει τὰ πάντα καὶ συνυπάρχει μετ' αὐτῶν. Ὅλα ἔχουν τὸν χρόνον ἐν ἑαυτοῖς. Δὲν ὑπάρχει τίποτε, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο ὁ ἄνθρωπος νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ φαντασθῇ ἐκτὸς χρόνου, οὐδ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ. Τὰ πάντα αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ἐν χρόνῳ, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, τοῦ ἰδίου ἐγώ. Οὐ μόνον δὲ πραγματικὰ γεγονότα, ἀλλὰ καὶ φανταστικὰ αἰσθάνεται (ὁ ἄνθρωπος) ἐν χρόνῳ. Εἶναι δὲ δυνατὸν γεγονός τι συμβὰν ἐν τῷ παρελθόντι νὰ αἰσθάνεται αὐτὸ ἐν τῷ παρόντι ἢ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ. Κατὰ ταῦτα ἐν τῷ χρόνῳ γεννῶνται, γίγνονται καὶ ὑπάρχουσι τὰ πάντα καὶ μετ' αὐτῶν ἡμεῖς αὐτοί.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ αἰσθήματος, ὅτι τὰ πάντα τελοῦνται ἐν χρόνῳ καὶ χρονικῇ ἀλληλουχίᾳ, ὁ ἄνθρωπος ἐκ παραλλήλου αἰσθάνεται ἰδιαιτέρως καὶ καθ' ἑαυτὸν αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον, αἰσθάνεται δηλαδὴ τὴν ροὴν τοῦ χρόνου κατ' ἰδίαν.

Ἐν ἄλλοις λόγοις αἰσθάνεται συνεχῆ ροὴν τοῦ χρόνου ἄνευ κενῶν καὶ ὁρίων. Ὁ χρόνος ἔχει συνεχῆ διάρκειαν. Κατ' οὐσίαν ἐκεῖνο, ὅπερ διαρκεῖ εἶναι τὸ περιεχόμενον τοῦ χρόνου, δηλαδὴ τὰ γεγονότα. Οὕτω τὸν χρόνον αἰσθανόμεθα οὐχὶ ὡς κενόν τι. Πάντοτε ὑπάρχει κάτι, ὅπερ γίγνεται ἐν χρόνῳ, μάλιστα δὲ καὶ αὐταὶ αἱ ψυχικαὶ ἡμῶν λειτουργίαι.

Ἐν τῷ χρόνῳ ἡ λεγομένη «στιγμὴ» ἀποτελεῖ χρόνον μὲ διάρκειαν καὶ εἶναι σημαντικῆς ψυχολογικῆς σημασίας.

Ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶναι πλήρης στιγμῶν. Ἐν τῇ ροῇ τοῦ χρόνου αἱ στιγμαὶ καὶ τὰ ἐπὶ μέρους σημεῖα εἶναι ἀμετάθετα, π.χ. τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς γεννήσεως ἡμῶν, τοῦ θανάτου, συμβάντος τινός. Ἡ ταὐτοχρονία καὶ ἡ χρονικὴ ἀλληλουχία εἶναι αἱ διαστάσεις τοῦ χρόνου.

Τὸ ἐγὼ ἡμῶν εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ αἰσθάνεται τὸν χρόνον, εἶναι ἡ πηγὴ ροῆς τοῦ χρόνου. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τοῦτο ἐν χρόνῳ, διατηροῦν ὅμως ἐν ταὐτῷ θέσιν ἐκτὸς τῆς ροῆς τοῦ χρόνου, ἵνα δύναται ὡς ἀκινητοῦν σημεῖον νὰ αἰσθάνεται τὴν ροὴν τοῦ χρόνου. Ἡ τοιαύτη διαπίστωσις εἶναι ψυχολογική. Ἄλλο εἶναι τὸ συναφὲς ἐρώτημα, ἐὰν ὑπάρχῃ τὸ ἐγὼ ἐκτὸς χρόνου ὑπὸ μεταφυσικὴν ἔννοιαν. Τελικῶς ἂς λεχθῇ ὅτι τὸν χρόνον αἰσθανόμεθα οὐχὶ ἐν χώρῳ, τὸν χῶρον οὐχὶ ἐν χρόνῳ.

Οὕτως αἰσθάνεσθαι τὰ τοῦ χρόνου εἶναί τι συμφυὲς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, εἶναι τρόπος λειτουργίας τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καθοριζόμενον ὑπὸ τῆς

ὑφῆς καὶ κατασκευῆς αὐτοῦ. Ψυχολογικῶς ἀποτελεῖ τοῦτο τὸ αἴσθημα τοῦ χρόνου καὶ ἄλλως εἰπεῖν τὴν συνείδησιν τοῦ χρόνου. Ἡ συνείδησις τοῦ χρόνου συνεπάγεται ὡς ἰδιαιτέραν ψυχικὴν λειτουργίαν τὸν προσανατολισμὸν ἐν τῷ χρόνῳ. Βάσει τοῦ προσανατολισμοῦ γνωρίζομεν εἰς ποῖον χρονικὸν σημεῖον, εἰς ποίαν χρονικὴν στιγμὴν εὑρισκόμεθα ἑκάστοτε καὶ ταύτην ἔχοντες ὡς ἀφετηρίαν κατατάσσομεν τὰ γεγονότα εἰς παρόν, παρελθὸν καὶ μέλλον. Ὁ ἄνθρωπος ζῶν ἀδιαλείπτως ἐν χρόνῳ ἐκτείνει τοῦτον πρὸς τὰ ὀπίσω μέχρι σημείου, ὥστε νὰ μὴ φαντάζεται ἀρχὴν αὐτοῦ, πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὥστε νὰ μὴ φαντάζεται τέλος αὐτοῦ.

Τοῦ χρόνου διακρίνομεν τὸν ψυχολογικὸν (ὑποκειμενικὸν) χρόνον καὶ τὸν φυσικὸν ἢ κοσμολογικὸν (ἀντικειμενικὸν) χρόνον.

1. Ὁ φυσικὸς (κοσμολογικὸς) χρόνος εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον καθορίζομεν δι' ὁροσήμων, βασιζόμενοι εἰς χρονικὰς περιόδους φυσικῶς ἐπερχομένας. Τοιαῦται εἶναι ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ, αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους, ἡ κίνησις τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῆς γῆς, τῶν ἄστρων. Τὸν χρόνον τοῦτον μετροῦμεν δι' ὀργάνων, π.χ. ἀστρονομικῶν ὀργάνων, ὡρολογίων καὶ ἄλλων [1]. Ὁ φυσικὸς (κοσμολογικὸς) χρόνος εἶναι ὁ μετρούμενος χρόνος. Οὗτος εἶναι συνεχής. Τὸ ἓν τμῆμα αὐτοῦ δὲν διαφέρει ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς ἄλλου τινὸς τμήματος. Εἶναι ὁ χρόνος τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, τῆς φυσικῆς, τῆς ἀστρονομίας, τῶν μαθηματικῶν καὶ θεωρεῖται ἀπόλυτος καὶ ἀντικειμενικός. Ἐν τούτοις ἔχουν ἐγερθῆ ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὸ ἀπόλυτον αὐτοῦ ὑπὸ τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος ἀρνουμένης τὰς ἰσοχρονίας καὶ ταυτοχρονίας.

2. Ὁ ψυχολογικὸς χρόνος εἶναι χρόνος ὑποκειμενικός, ἔχει ἀσυνεχῆ ροήν. Ἡ κάθε στιγμὴ αὐτοῦ εἶναι, ὡς εὐθὺς θέλομεν ἴδει, διάφορος τῆς προηγουμένης. Διὰ τοῦτο λέγομεν ὅτι εἶναι ἀνομοιογενὴς καὶ ἀνομοιοειδής. Οὗτος καλεῖται ἐπίσης διεσπασμένος χρόνος. Τὰ μέρη τοῦ χρόνου τούτου εἶναι ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς διάφορα ἀλλήλων. Ἂν καὶ μετρούμενα ὡς φυσικὸς χρόνος εἶναι ἴσα, εἶναι ἐν τούτοις διαφόρου διαρκείας, τούτου ἐξαρτωμένου ἐκ τῆς ἑκάστοτε ψυχικῆς καὶ σωματικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω διὰ χρόνον διαρκείας π.χ. μιᾶς ὥρας ἔχομεν τὸ αἴσθημα, ὅτι εἶναι μικρὸς καὶ παρέρχεται ταχέως ὅταν εἶναι χρόνος εὐχαριστήσεως καὶ χαρᾶς, ἀντιθέτως ὅτι εἶναι μακρὸς καὶ δὲν παρέρχεται ταχέως ὅταν εἶναι χρόνος ἀναμονῆς ἐν ἀγωνίᾳ.

Σχετικῶς γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι ὁ χρόνος παρέρχεται βραδέως καὶ πολλάκις εἶναι ἀτελείωτος ὅταν εὑρισκόμεθα ἐν ἀνίᾳ καὶ θλίψει, ὅταν ἀγωνιῶμεν διὰ κάτι. Ἀντιθέτως παρέρχεται ταχέως χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν ὅταν διασκεδάζωμεν ἢ γενικῶς διακείμεθα ἐν εὐχαριστήσει. Ἐν καταστάσει νόσου ἢ ὅταν ὑποφέρωμεν ἐκ πόνου ἡ ὥρα βραδύνει νὰ παρέλθῃ. Ἐν ἐνδιαφερούσῃ ἐργασίᾳ ὁ χρόνος παρέρχεται ταχέως. Παράδειγμα ἔστω, ὅτι ὅταν ὁ ὁμιλητὴς διακόψῃ τὴν ὁμιλίαν ἐπί τινα δευτερόλεπτα οἱ ἀκροαταὶ αἰσθάνονται ὡς λίαν μακρὸν τὸν χρόνον τῆς σιωπῆς. Τὸ αὐτὸ παρατηροῦμεν καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς 1′ σιγῆς. Κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν ὁ χρόνος γίγνεται αἰσθητὸς ὡς βραδέως παρερχόμενος, κατὰ τὸ γῆρας ταχέως.

Ἐκ τούτων προκύπτει, ὅτι ὑπάρχει σχετικότης τῆς συνειδήσεως τοῦ χρόνου, ἀναλόγως τῆς ψυχοσωματικῆς καταστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, τῆς ἑκάστοτε ψυχικῆς διαθέσεως, τῶν φάσεων τῆς ἡλικίας, καθ' ἃς διαφέρει ἡ ψυχοσωματικὴ κατάστασις. Ἑπομένως ἀναλόγως τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς καταστάσεως αἰσθα-

1) Τοῦ φυσικοῦ χρόνου διακρίνομεν τὸν ἱστορικὸν περιλαμβάνοντα 6.000 ἔτη περίπου (ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος), τὸν προϊστορικὸν περιλαμβάνοντα μερικὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων (550.000), τὸν γεωλογικὸν μὲ πολλὰ ἑκατομμύρια καὶ τὸν κοσμικόν, ὅστις εἶναι ἄπειρος. Ἐὰν τὰ 550.000 ἔτη ἀφ' ὅτου ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος ληφθῶσιν εἰς ἓν εἰκοσιτετράωρον, τὰ 6.000 τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἀντιστοιχοῦν πρὸς 16 πρῶτα λεπτά.

νόμεθα διαφόρως χρόνον τῆς αὐτῆς διαρκείας (1). Οὕτω διάφορος εἶναι ὁ χρόνος τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγωνίας, τῆς χαρᾶς, τοῦ μίσους, τῆς ἀναμονῆς, τῆς λύπης. Διὰ τοῦτο λέγομεν ὅτι τὰ μὲν τμήματα τοῦ ψυχολογικοῦ χρόνου εἶναι διάφορα ἀλλήλων, τῶν μὲν διαρκούντων περισσότερον ἢ (ὀλιγώτερον) τῶν δέ, ἂν καὶ ὡς φυσικὸς χρόνος εἶναι ἴσα, π.χ. μίαν ὥραν μετρουμένην διὰ τοῦ ὡρολογίου ἄλλοτε αἰσθανόμεθα ὡς λίαν βραδέως παρερχομένην καὶ πολὺ διαρκοῦσαν, ἄλλοτε ὡς ταχέως παρερχομένην.

Ἄξιο μὲν μνείας τυγχάνει, ὅτι τὸ μακρὸν παρελθὸν μακροχρονίου ζωῆς αἰσθάνονται οἱ ἄνθρωποι ὡς «νὰ ἦτο χθές». Ἀκούει τις ἡλικιωμένους ἀνθρώπους, λέγοντας, ὅτι τὰ 70 π.χ. ἔτη τῆς ζωῆς των ἦσαν «σὰν χθές». Τὴν ψυχὴν ταύτην κατάστασιν ἀναφερομένην εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρωχημένου χρόνου διετύπωσεν ὁ Βούδδας εἰπών : «Τὸ πᾶν εἶναι ἄνευ διαρκείας». Ὁ δὲ ποιητὴς Δροσίνης λέγει σχετικῶς εἰς στίχον του : «Ξημέρωνε ὅταν ἔφυγα καὶ τώρα ἔχει βραδυάσει». «Στιγμὴ χρόνου πᾶς ἐστιν ὁ βίος» Πλουτάρχου περὶ παίδων ἀγωγῆς. «Τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια, κατὰ Συμεωνίδην, ἔτη στιγμή τις ἐστιν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ ὅριον βραχύτατον στιγμῆς» Πλούταρχος Παραμυθητικὸς πρὸς Ἀπολλώνιον. 17.

Ἀποχρώσεις ψυχολογικοῦ χρόνου ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ζωῇ εἶναι πάμπολλαι, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἔχει μεταξὺ ἄλλων προβλημάτων τῆς ζωῆς του καὶ τὸ πρόβλημα «πῶς θὰ περάσῃ τὸν καιρόν του», «πῶς θὰ σκοτώσῃ τὴν ὥραν του». Πρὸς τοῦτο ἐφευρίσκει ποικίλους τρόπους : παίζει χαρτιά, διαβάζει ἁπλῶς διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, καὶ ἐν γένει ἐφευρίσκει πολλοὺς τρόπους συνηθέστατα παιδαριώδεις διὰ νὰ περάσῃ τὸν καιρόν του. Ἄνθρωποι χωρὶς ἐσωτερικὸν περιεχόμενον καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀσχοληθῶσι μὲ τί σοβαρὸν ἔχουν ὡς ἐχθρὸν τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον (ἐχθρὸν) σκοτώνουν διὰ παντοίων τρόπων.

Ὁ ψυχολογικὸς χρόνος εἶναι ὁ χρόνος τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς, ὁ χρόνος τοῦ ποιῆσαι τι. Ἐν αὐτῷ ρέει ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων διαπιστοῦται ἡ σχετικότης τοῦ ψυχολογικοῦ χρόνου. Ἐπίσης ὅτι οἱ δύο χρόνοι, ὁ ψυχολογικὸς καὶ ὁ φυσικὸς (κοσμολογικὸς) δὲν συμπίπτουν καὶ δὲν συμβαδίζουν πάντοτε, ὅτι ὑπάρχει δυσαρμονία μεταξὺ αὐτῶν.

Ἤδη, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, εἰς τὸ ἴδιον ἄτομον διαφέρουν κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας οἱ δύο χρόνοι, δοθέντος ὅτι τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα διαφόρως αἰσθάνεται ὁ νέος ἢ ὁ ἡλικιωμένος, καὶ δὴ βραδέως τὸ παιδὶ καὶ ὁ νέος (ἐπομένως μακρὸς ὁ ψυχολογικὸς χρόνος), ταχέως ὁ ἡλικιωμένος (βραχὺς ὁ ψυχολογικὸς χρόνος) (2).

Ἡ μὴ σύμπτωσις καὶ συμβάδισις τῶν δύο χρόνων ὀφείλεται ὡσαύτως εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡριμάζει ἢ γηράσκει εἰς διάφορον ἕκαστος φυσικὸν χρόνον, τοὐτέστιν ἡλικίαν, ὥστε μοιραίως δύναται νὰ προκύψῃ δυσαρμονία μεταξὺ τῶν δύο χρόνων. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται ὡς νέοι καὶ εἶναι ζωηροὶ εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἄλλοι ἔχουν γηράσει καὶ ἀντιστρόφως. Εἰς τοὺς πρώτους ὁ ψυχολογικὸς χρόνος εἶναι πολὺ βραχὺς ὡς πρὸς τὸν φυσικόν, εἰς τοὺς δευτέρους ἀντιστρόφως. Ὁ φυσικὸς δηλαδὴ καὶ ὁ ψυχολογικὸς χρόνος δὲν συμπίμπτουν καὶ δὲν συμβαδίζουν εἰς τὰς ἐν λόγῳ περιπτώσεις. Γνωστὸν εἶναι τὸ φαινόμενον

---

1) Τὰ ζῷα ἔχουν ἐπίσης τὴν ἱκανότητα μετρήσεως τοῦ χρόνου. Πειράματα γενόμενα εἰς μήρμυγκας καὶ μελίσσας ἀπέδειξαν, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβληθῇ εἰς τὰ ἐν λόγῳ ζῷα ἡ ἐκτίμησις τοῦ χρόνου διὰ χορηγήσεως εἰς αὐτὰ ὡρισμένων οὐσιῶν, π.χ. κινίνης, θυροξίνης.

2) Σχετικῶς πρὸς τὴν ψυχολογίαν τοῦ χρόνου κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας δέον νὰ λεχθῇ, ὅτι τὸ παιδὶ ζῇ μόνον ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, τὸ παιδὶ ἔχει μόνον παρόν. Ὁ ἐνήλικος θεωρεῖ τὸ παρὸν ὡς ἐνδιάμεσον φάσιν μεταξὺ παρελθόντος καὶ μέλλοντος. Οὐσιαστικῶς δὲν ζῇ ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ διὰ τὸ μέλλον. Ὁ γέρων ζῇ ἐν τῷ παρελθόντι καὶ δὴ ἐν ἀναμνήσει. Τὸ μέλλον ἀπασχολεῖ αὐτὸν μόνον διὰ τῆς σκέψεως τοῦ θανάτου.

τῶν νεαζόντων γερόντων καὶ γραιῶν. Οὗτοι αἰσθάνονται ὡς νέοι, αἰσθάνονται ὅτι δὲν ἔχει περάσει ὁ χρόνος (1).

Ἡ μὴ ταύτισις καὶ σύμπτωσις τῶν δύο χρόνων καταδεικνύεται καὶ πειραματικῶς. Δύο ἐρεθίσματα χρονικῶς συμπίπτοντα (φυσικὸς χρόνος), δύνανται νὰ γίνουν ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις αἰσθητὰ ὡς ἀλληλοδιάδοχα. Παρὰ τὴν διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο χρόνων, οὐσιαστικῶς ὁ χρόνος ὡς περιεχόμενον συνειδήσεως εἶναι ὁμοιογενής, εἶναι ὁ αὐτός, ὁ δὲ φυσικὸς χρόνος ἔχει προϋπόθεσιν τὸν ψυχολογικὸν χρόνον καὶ βασίζεται ἐπ' αὐτοῦ. Ὑπὸ ἐνίων γίγνεται λόγος καὶ περὶ βιολογικοῦ χρόνου. Ὁ τελευταῖος οὗτος δύναται νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸν ψοχυλογικὸν χρόνον.

***

Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὡς ἰδιότητα νὰ αἰσθάνεται τὸν χρόνον, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, βάσει ποίας λειτουργίας καὶ ποίου ὀργάνου τοῦ σώματος αὐτοῦ δημιουργεῖται τὸ αἴσθημα (ἡ συνείδησις) τοῦ χρόνου. Ὡς φαίνεται πολλοὶ ψυχικοὶ καὶ σωματικοὶ παράγοντες συντελοῦν αἰτιολογικῶς εἰς τὴν γένεσιν τοῦ αἰσθήματος τοῦ χρόνου. Ἐν πρώτοις, ἔχομεν ὡς γενεσιουργὸν παράγοντα τὸ γεγονός, ὅτι ἐν τῇ συνειδήσει τὸ ἓν ψυχικὸν στοιχεῖον ἀκολουθεῖ τὸ ἕτερον (ὁ James ὁμιλεῖ περὶ ρεύματος τῆς συνειδήσεως, περὶ τῆς ροῆς αὐτῆς). Ἡ συνεχὴς αὕτη ἐναλλαγὴ τοῦ ψυχικοῦ περιεχομένου τῆς συνειδήσεως δημιουργεῖ τὸ αἴσθημα τῆς χρονικῆς ἀλληλουχίας.

Ἔχομεν ἐπίσης τὰς ἀδιαλείπτους φυσιολογικὰς καὶ βιολογικὰς μεταβολὰς (ρυθμικὰς καὶ μὴ) τοῦ σώματος ἡμῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι συνεχῆ ἐναλλαγὴν καὶ ἀλληλουχίαν σωματικῶν γεγονότων. Ταῦτα ὡς φαίνεται συνδημιουργοῦν τὸ αἴσθημα χρονικῆς ἀλληλουχίας.

Ἡ ἀλληλουχία δηλαδὴ τόσον τῶν ψυχικῶν, ὅσον καὶ τῶν σωματικῶν ἐναλλαγῶν δημιουργεῖ αἴσθημα χρόνου. Αὕτη κατ' οὐσίαν γίγνεται ἐν χρόνῳ, συνυπάρχει μετ' αὐτοῦ (2). Ἐν συνεχείᾳ προϋπόθεσις γενέσεως τοῦ χρόνου εἶναι ἡ μνήμη μὲ τὴν σαφεστέραν ἢ μὴ ἀνάμνησιν τῶν παρελθόντων γεγονότων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πλέον πρόσφατα εἶναι ἐναργέστερα καὶ σαφέστερα ἐν τῇ μνήμῃ, τὰ ἀπώτερα ὀλιγώτερον ἐναργῆ καὶ σαφῆ. Ἐν τῷ μνημονικῷ ὑλικῷ συνυπάρχουν ἀρχαιότερα καὶ νεώτερα στοιχεῖα, τὰ μὲν ὄντα ὠχρὰ καὶ οὐχὶ ἐναργῆ, τὰ δὲ ζωηρὰ καὶ ἐναργῆ. Ὑπάρχει δηλαδὴ διαβάθμισις ἐνεργείας τῶν λεγομένων μνημονικῶν εἰκόνων, οὕτως ὥστε δημιουργεῖται ἐν τῇ μνήμῃ ὁρόσημον τοῦ ἐγγυτέρου καὶ ἀπωτέρου καὶ ἐντόπισις τῶν μνημονικῶν εἰκόνων ἐν χρόνῳ. Αἱ μνημονικαὶ εἰκόνες ἔχουν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς χρονικῆς ἐντοπίσεως.

Ἄλλη προϋπόθεσις γενέσεως καὶ ἐκτιμήσεως χρόνου εἶναι αἱ κατ' αἴσθησιν ἐντυπώσεις καὶ ἀντιλήψεις (3). Αἱ κατ' αἴσθησιν ἀντιλήψεις ἔχουν κυρίως σημασίαν διὰ τὸν ἄμεσον χρόνον τοῦ παρόντος. Συνδημιουργοῦν τὸ αἴσθημα τοῦ χρόνου διὰ τῆς διαρκείας αὐτῶν καὶ τῆς ἐναλλαγῆς αὐτῶν. Ἐκ τῆς διαρκείας τῶν ἀντιλήψεων ἐξαρτᾶται ἡ διάρκεια τοῦ αἰσθήματος τοῦ χρόνου. Διὰ τοῦτο ἔχει λεχθῆ, ὅτι θὰ ἦτο ἄλλο ἢ θὰ ἤλλασε τὸ αἴσθημα τοῦ χρόνου, ἐὰν ἦτο ἄλλος ἢ ἤλλασεν ὁ τρόπος λειτουργίας καὶ διαρκείας τῶν κατ' αἴσθησιν ἐντυπώσεων. Τοῦτο δύναται νὰ ἀποδειχθῇ πειραματικῶς.

Κατὰ τὴν βραδεῖαν προβολὴν κινηματογραφικῶν εἰκόνων ἡ κατ' αὐτὴν βρα-

1) Ὑπάρχουν ἄτομα ἐκ ψυχολογικῆς κατασκευῆς αἰσθανόμενα ὡς ταχέως ρέοντα τὸν χρόνον (ταχύχρονα), ἄλλα βραδέως (βραδύχρονα).

2) Περιέργως δὲ ἐνῷ μεταβαλλόμεθα συνεχῶς, ἔχομεν τὸ αἴσθημα τοῦ ἀμεταβλήτου καὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἀτόμου ἡμῶν ἐν τῷ χρόνῳ. (Αἴσθημα ταυτότητος τοῦ ἐγὼ ἐν χρόνῳ).

3) Αἱ μνημονικαὶ εἰκόνες εἶναι, ὡς γνωστόν, τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἐντυπώσεων καὶ ἀντιλήψεων, τὰ λεγόμενα ἐγγράματα ἢ ἐγκεφαλικὰ ἴχνη τῶν κατ' αἴσθησιν ἐντυπώσεων.

δεῖα ἀντίληψις τῶν γεγονότων δημιουργεῖ αἴσθημα περισσοτέρας διαρκείας χρόνου. Τὸ ἀντίστροφον συμβαίνει κατὰ τὴν ταχεῖαν προβολήν. Ἡ ἐξάρτησις τοῦ χρόνου ἐκ τῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν ἀντιλήψεων καταφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἔχομεν αἴσθημα χρόνου, ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἀντιλήψεις, π.χ. κατὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς συνειδήσεως (λιποθυμίαν), τὸν ὕπνον καὶ θόλωσιν τῆς συνειδήσεως λόγῳ τραύματος τοῦ ἐγκεφάλου ἢ λόγῳ νόσου. (1)

Ἡ ἐπανάληψις τῶν συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα συνοδεύουν τὰ αἰσθήματα (ὁράσεως, γεύσεως, ἁφῆς, πείνης, δίψης), συντελεῖ ἐπίσης εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ αἰσθήματος τοῦ χρόνου, ἐπίσης ἡ ἔντασις καὶ χαλάρωσις αὐτῶν.

Τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς συμβάλλει εἰς τὴν γένεσιν χρόνου. Τοῦτο γίγνεται βάσει τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἀκουστικῶν ἐρεθισμάτων, π. χ. ρυθμικῆς ἢ μὴ ἐπαναλήψεως τῶν διὰ τῶν κινήσεων τοῦ ἰδίου σώματος παραγομένων ἀκουστικῶν ἐρεθισμάτων. Οὕτω διὰ τῆς ρυθμικῆς ἐπαναλήψεως, π. χ. τοῦ κρότου τῶν βημάτων δημιουργεῖται αἴσθημα χρονικῆς ἐπαναλήψεως καὶ ἀλληλουχίας. (2)

Περαιτέρω ὁ χρόνος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς βουλήσεως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ δρῶσα βούλησις παρουσιάζει ἀλληλοδιαδόχως ἔντασιν, χάλασιν, δρᾶσιν καὶ ἀντικειμενικοποίησιν. Ἡ προσοχὴ συμμετέχει ὡσαύτως εἰς τὸ οὕτως ἢ ἄλλως αἰσθάνεσθαι τὸν χρόνον. Ἡ στροφὴ τῆς προσοχῆς πρὸς χρόνον κενὸν καὶ μονότονον δημιουργεῖ αἴσθημα βραδείας ροῆς τοῦ χρόνου, τὴν ἀνίαν. Ἄλλως ἔχουν τὰ πράγματα ὅταν ἡ προσοχὴ στρέφεται μετ' ἐνδιαφέροντος πρὸς κάτι.

Κατὰ ταῦτα βλέπομεν, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι δημιούργημα πολλῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν (συνειδήσεως, μνήμης, κατ' αἴσθησιν ἐντυπώσεων καὶ ἀντιλήψεων κ.ο.κ.) οὐχὶ δὲ τῆς λειτουργίας ὡρισμένου ὀργάνου, ὡς τοῦτο συμβαίνει διὰ τὴν συνείδησιν τοῦ χώρου, ἥτις ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ λαβυρίνθου τοῦ ἔσω ὠτός. Ἐπειδὴ ἅπασαι αἱ ψυχικαὶ λειτουργίαι ἐξαρτῶνται καὶ ἐκτελοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐγώ, ὁ χρόνος ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τοῦ ἐγὼ ὡς κεντρικῆς ψυχικῆς λειτουργίας. Τὸ ἐγὼ αἰσθάνεται τὸν χρόνον. Τοῦτο κρίνει, μετρᾷ, κατατάσσει αὐτὸν εἰς παρελθόν, παρόν, μέλλον. (3)

Κατὰ τ' ἀνωτέρω περὶ τῆς γενέσεως τοῦ αἰσθήματος τοῦ χρόνου βλέπομεν, ὅτι ὁ χρόνος συναρτᾶται πρὸς τὸ γεγονὸς τῆς διαδοχῆς καὶ ἀλληλουχίας καὶ τῆς διαρκείας τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν καὶ τοῦ ψυχικοῦ ἐν γένει περιεχομένου τῆς συνειδήσεως. Ἐν τῷ χρόνῳ ἔχομεν τὴν ἔκφρασιν τῆς λειτουργίας τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Οὕτως ὁ χρόνος φαίνεται ὡς κάτι priori πρὸ τῆς πείρας δεδομένον. Ἐν τούτοις βασίζεται εἰς τὴν πεῖραν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν. Τοιουτοτρόπως ὁ χρόνος ἔχει ἀξίαν ὑποκειμενικὴν καὶ ἀντικειμενικήν.

Ὁ χρόνος ἔχει καὶ τὴν παθολογίαν αὐτοῦ. Αὕτη προκύπτει ἐκ τῶν κατὰ τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς παθήσεις συμβαινουσῶν διαταραχῶν τῶν ποικίλων ψυχικῶν λειτουργιῶν, αἵτινες, ὡς εἴδομεν, συντελοῦν εἰς τὴν γένεσιν αὐτοῦ.

Παθολογικὴν ἀλλοίωσιν τοῦ χρόνου παρουσιάζουν οἱ ἐκ μελαγχολίας πάσχοντες, οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται αὐτὸν λίαν βραδέως ρέοντα, ἀντιθέτως οἱ ἐκ μανιακῆς διεγέρσεως ἀσθενεῖς αἰσθάνονται τοῦτον ταχέως παρερχόμενον, αἱ πάσχοντες ἐξ ἀγχώδους μελαγχολίας διερωτῶνται μετ' ἀγωνίας πῶς θὰ περάσῃ ὁ χρόνος τῆς

1) Σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχουσι μελετηθῆ τὰ πράγματα ὑπὸ τῆς πειραματικῆς ψυχολογίας. Πρόκειται περὶ ἐρεύνης τῶν ἐρεθισμάτων τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων καὶ τοῦ ψυχολογικοῦ ἀποτελέσματος τούτων. Ἡ σχέσις αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἐκ πολλῶν παραγόντων, τελικῶς δ' ἐκ τοῦ τρόπου λειτουργίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

2) Ὁ ρυθμὸς ὡς βιολογικὸν φαινόμενον (ρυθμικὴ ἐπανάληψις τῆς ἀναπνοῆς, τῶν κτύπων (παλμῶν) τῆς καρδίας, τοῦ ὕπνου, τῆς πείνης, τῆς δίψης (τῶν ἐνστίκτων) συμμετέχει εἰς τὴν γένεσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς χρονικῆς ἀλληλουχίας.

3) Ἡ καλλίστη ἐκτίμησις τοῦ χρόνου εἶναι ἡ τῶν 6'—8'. Ὀλιγώτερος χρόνος γίγνεται αἰσθητὸς ὡς μακρότερος, περισσότερος ὡς μικρότερος.

νέας ἡμέρας καὶ φρικιοῦν ἀναλογιζόμενοι ὅτι πρέπει νὰ περάσῃ καὶ ἄλλη μία ἡμέρα. Ὁ χρόνος δι' αὐτοὺς εἶναι φρικτόν τι.

Ἐν τῇ μελαγχολίᾳ ἡ βραδύτης ροῆς τοῦ χρόνου βαίνει παραλλήλως πρὸς τὴν διαταραχὴν τοῦ ἐμποδισμοῦ τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν (βραδυψυχίαν). Ἀντιθέτως ἐν τῇ μανίᾳ ὁ χρόνος ῥέει ταχέως ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν διαταραχὴν τῆς ἐπιταχύνσεως τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν. Διὰ τὸν μελαγχολικὸν τὸ μέλλον παύει ὑφιστάμενον, ἐπίσης τὸ παρόν. Δι' αὐτὸ ὑπάρχει μόνον παρελθόν. Παρὰ τῷ μανιακῷ κυριαρχεῖ τὸ μέλλον καὶ τὸ παρόν. Τὸ παρελθὸν δὲν ὑφίσταται. Παθολογικὸν φαινόμενον τοῦ χρόνου εἶναι ἡ ἀνικανότης πάσχοντός τινος νὰ ἐντοπίζῃ ὀρθῶς τὰ γεγονότα ἐν τῷ χρόνῳ. Δι' ὃ κατατάσσει ταῦτα κατ' ἐσφαλμένην σειράν.

Διαταραχὴν ἀποτελεῖ ἡ πλήρης κατάργησις τῆς συνειδήσεως τοῦ χρόνου καὶ τοῦ προσανατολισμοῦ ἐν τῷ χρόνῳ. Κατὰ τὴν διαταραχὴν ταύτην ὁ πάσχων δὲν γνωρίζει ποίαν χρονικὴν περίοδον διατρέχομεν. Ἔχων λησμονήσει παντελῶς τὸν χρόνον τοῦ παρελθόντος αἰσθάνεται τὰ παλαιὰ γεγονότα ὡς νέα, διότι λησμονεῖ εὐθὺς τὰ πρὸ ὀλίγου ὑπάρξαντα. Οὕτω ζῇ ἄνευ χρόνου.

Τ' ἀνωτέρω συμβαίνουν εἰς παθήσεις, εἰς ἃς ὑπάρχει ἐξασθένησις ἢ ἀπόσβεσις τῆς μνήμης, π.χ. τὴν γεροντικὴν ἄνοιαν, συνδρομὴν Korsacow, τὰς ὀργανικὰς βλάβας τοῦ ἐγκεφάλου λόγῳ τραύματος, διασείσεως, δηλητηριάσεως.

Εἰς τὴν ψυχικὴν νόσον τῆς σχοζοφρενίας παρατηρεῖται παράδοξος ἀλλοίωσις τοῦ χρόνου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν εἴτε τῆς καταργήσεως αὐτοῦ (ἀνυπαρξία τοῦ χρόνου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνυπαρξία τοῦ ἀτόμου), εἴτε ἀναστροφῆς τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, εἴτε τῆς ἀτελευτήτου διαρκείας αὐτοῦ. Σχετικῶς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀκούει τις τὸν πάσχοντα νὰ λέγῃ, ὅτι ζῇ ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ 2000 ἐτῶν κ.τ.τ., αἴσθημα αἰωνιότητος τοῦ χρόνου.

Εἰς περιπτώσεις τινὰς περιόδός τις χρόνου ἐξαλείφεται, ὥστε ὑπάρχει πλῆρες κενὸν χρόνου καὶ ἀναμνήσεως, π.χ. κατὰ τὴν διάσεισιν τοῦ ἐγκεφάλου (ἀμνησία). Εἰς μέθην δι' ὀπίου, χασίς, κοκαΐνης, μεσκαλίνης, λυσεργικοῦ ὀξέος ἀλλοιοῦται ἐντόνως τὸ αἴσθημα τοῦ χρόνου, συνήθως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς μακρᾶς διαρκείας. Ὀλίγα λεπτὰ φαίνονται ὡς ὧραι καὶ ἡμέραι. Κάτι ἀνάλογον συμβαίνει καὶ κατὰ τὸ ὄνειρον, καθ' ὃ ἔχομεν εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὸ αἴσθημα, ὅτι ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὠνειρεύθημεν, ἐνῷ ἐν τῇ πραγματικότητι πρόκειται περὶ ὀλίγων λεπτῶν ἢ δευτερολέπτων. (1)

Ὅπου λόγῳ ἐντόνων συγκινήσεων συμβαίνει διαταραχὴ τῶν ἐντυπώσεων καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς μνήμης, ἐπίσης διαταράσσεται ὁ χρόνος. Κατὰ τὴν ἔντονον θλῖψιν καὶ ἀγωνίαν ὁ ἄνθρωπος χάνει τὸ αἴσθημα τοῦ χρόνου διὰ τὸ διάστημα τῆς συναισθηματικῆς ταύτης καταστάσεως. Κατὰ τὴν ψυχαναγκαστικὴν νεύρωσιν ὁ χρόνος καθίσταται μετὰ τῆς βασικῆς διαταραχῆς ἔμμονον παρόν.

Εἰς παθήσεις εἰς ἃς ἀλλοιοῦται τὸ ἐγὼ ὁ χρόνος σταματᾷ ἢ τὸ παρελθὸν

1) Ἡ καθ' ὕπνους ἐκτίμησις τοῦ χρόνου ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς καταστάσεως τοῦ κοιμωμένου. Ἄλλοτε ὑπάρχει αἴσθημα χρόνου μακροτέρας ἐν σχέσει πρὸς τὸν φυσικὸν χρόνον διαρκείας, ἄλλοτε μικροτέρας. Συναφὲς πρὸς τὴν καθ' ὕπνους συνείδησιν τοῦ χρόνου εἶναι τὸ οὐχὶ σπάνιον φαινόμενον, ὅπερ ἀποκαλεῖται «ἐγκεφαλικὸν ὡρολόγιον» καὶ τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὴν κατόπιν συνειδητῆς προθέσεως αὐτόματον ἀφύπνισιν καθ' ὡρισμένον ἀκριβὲς χρονικὸν σημεῖον. Τοῦτο σημαίνει χρονομέτρησιν ἄνευ συμμετοχῆς τῆς συνειδήσεως.

Τὸ φαινόμενον ἂν καὶ κοινῶς ἐθεωρήθη ὡς προκαλούμενον κατὰ ὑπερφυσικὸν τρόπον κρίνεται ὡς ψυχικὴ λειτουργία ἰδία τοῦ ἀνθρώπου (πρωτόγονος ζωϊκὴ συνείδησις καὶ μέτρησις τοῦ χρόνου ὑπὸ τοῦ ἀσυνειδήτου) ἀνήκουσα εἰς τοὺς ψυχικοὺς αὐτοματισμούς, οἵτινες, ὡς γνωστόν, ἐνεργοῦνται ἀνεξαρτήτως τῆς συνειδήσεως (ἀπόσχησις ἐκ τῆς συνειδήσεως) χωρὶς ὅμως νὰ παύουν νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα ψυχικῆς καὶ νευρολογικῆς λειτουργίας καὶ δημιουργήματα ταύτης. Ὑποτίθεται, ὅτι ἡ πρωτόγονος αὕτη λειτουργία τῆς συνειδήσεως καὶ μετρήσεως τοῦ χρόνου ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ διεγκεφάλου.

αἰσθάνεταί τις ὡς παρὸν ἢ τὸ παρὸν ὡς παρελθόν. Συναφὲς εἶναι τὸ φαινόμενον τοῦ deja vu, deja enten du, deja vecu, καθ' ὃ τὸ παρὸν αἰσθάνεταί τις ὡς παρελθόν, π.χ. ἐντύπωσίς τις τοῦ παρόντος διὰ πρώτην φορὰν συμβαίνουσα γίνεται αἰσθητὴ ὡς ὑπάρξασα ἄλλοτε ἐν τῷ παρελθόντι (ἐπιληψία). Αἱ λόγῳ ὀργανικῆς ἑστιακῆς βλάβης τοῦ ἐγκεφάλου προκαλούμεναι διαταραχαὶ (κλινικαὶ εἰκόνες) διακρίνονται, ὡς γνωστόν, εἰς λόγῳ βλάβης τοῦ μετωπιαίου λοβοῦ, τοῦ ἰνιακοῦ λοβοῦ, τοῦ βρεγματικοῦ λοβοῦ, τοῦ διεγκεφάλου καὶ εἰς ἀγνωσικάς. Ἑκάστη τούτων παρουσιάζει ἴδιον εἶδος διαταραχῆς τοῦ χρόνου. Κατὰ τὰς διεγκεφαλικὰς διαταραχὰς ἐμποδισμοῦ ἢ ἐξαπολύσεως τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν συμβαδίζει καὶ ἡ ροὴ τοῦ χρόνου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταχείας ἢ βραδείας ροῆς αὐτοῦ. Οὕτως ἔχουσι τὰ τῆς παθολογίας τοῦ χρόνου.

***

Ὡς πρὸς τὴν γένεσιν τοῦ χρόνου καθόλου ὑπάρχει ἀφ' ἑνὸς ἡ ἄποψις ἐμπειρικῆς γενέσεως αὐτοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ τῆς a priori ὑποκειμενικῆς ὑπάρξεως. Δηλαδὴ ἡ συνείδησις τοῦ χρόνου, εἴτε προϋπάρχει ὡς πρωτογενὴς ἔμφυτος λειτουργία, εἴτε ὡς δευτερογενὴς ἐπίκτητος, προκύπτουσα ἀπὸ ἄλλων ψυχικῶν λειτουργιῶν καὶ τῆς πείρας. Τίθεται δὲ ἐν συνεχείᾳ τὸ ἐρώτημα ἐὰν ὁ χρόνος εἶναι ὑποκειμενικὸν δημιούργημα τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἀντικειμενικὴ πραγματικότης. Κοινῶς νομίζομεν, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι ἀντικειμενικὴ πραγματικότης ἔξω ἡμῶν ὑπάρχουσα μετὰ τῆς λοιπῆς πραγματικότητος.

Περὶ τῆς ὑποκειμενικότητος ἢ ἀντικειμενικότητος τοῦ χρόνου, ἐπίσης δὲ τοῦ τρόπου γενέσεως αὐτοῦ διετύπωσαν τὰς ἀπόψεις των οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἐπιστήμονες, δοθέντος ὅτι περὶ χρόνου ἀσχολοῦνται ἡ ψυχολογία, ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι.

Ὁ Πυθαγόρας θεωρεῖ τὸν χρόνον ὡς «τὴν σφαῖραν τοῦ περιέχοντος». Ὁ Πλάτων θεωρεῖ αὐτὸν ὡς εἰκόνα καὶ ἀπομίμησιν τῆς αἰωνιότητος. «Χρόνος δ' οὖν μετ' οὐρανοῦ γέγονεν, ἵνα ἅμα γεννηθέντες ἅμα καὶ λυθῶσιν ἂν ποτὲ λύσις τις αὐτὸν γίγνηται καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς διαιωνίου φύσεως, ἵν' ὡς ὁμοιότατος αὐτῷ κατὰ δύναμιν ἦ» (Τίμαιος). Ὁ Ξενοκράτης θεωρεῖ τὸν χρόνον «μέτρον τῶν γεννητῶν».

Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει, «ὁ χρόνος οὐ δοκεῖ συγκεῖσθαι ἐκ τῶν νῦν». Φυσικὰ «φανερόν, ὅτι οὐκ ἐστιν ἄνευ κινήσεως καὶ μεταβολῆς χρόνος». Φυσικά. «Ἅμα γὰρ κινήσεως αἰσθανόμεθα καὶ χρόνον καὶ γὰρ ἐὰν ἢ σκότος καὶ μηδὲν διὰ τοῦ σώματος πάσχομεν, κίνησις δέ τις ἐν τῇ ψυχῇ ἐν ἦ». Φυσικά. «Καὶ τότε φαμὲν γεγονέναι χρόνον, ὅταν τοῦ προτέρου καὶ ὑστέρου ἐν τῇ κινήσει αἴσθησιν λάβωμεν». Φυσικά. «Ὁ χρόνος κινήσεως καὶ ἠρεμίας μέτρον». Φυσικά.

Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης διακρίνουν παρερχόμενον χρόνον καὶ αἰώνιον χρόνον. Ὁ αἰώνιος χρόνος εἶναι ὁ χρόνος τοῦ πάντοτε ὑπάρχοντος, εἶναι τὸ ἀΐδιον παρὸν μὴ ἐνέχον ἀρχήν, μέσον καὶ τέλος. Ἐν αὐτῷ δὲν ὑπάρχει γίγνεσθαι. Ἐν τῷ παρερχομένῳ χρόνῳ ὑπάρχει τὸ γίγνεσθαι μετὰ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους καὶ τῶν μεταβολῶν ἐν αὐτῷ. Ἐκ τοῦ πρώτου χρόνου λαμβάνει ὑπόστασιν ὁ δεύτερος. Ὁ πρώτος εἶναι ἐξωκόσμιος (ὑπερκόσμιος), ὁ ἕτερος εἶναι ἐνδοκόσμιος. Ὁ αἰώνιος χρόνος ταυτίζεται πρὸς τὴν αἰωνίαν κίνησιν.

Οἱ Στωϊκοὶ ἐξεφράσθησαν ὑπὲρ τῆς ἀντικειμενικότητος τοῦ χρόνου.

Ὁ Πλατῖνος ἐθεώρει τὸν χρόνον ὡς ὑποκειμενικὸν δημιούργημα. «Δεῖ δὲ οὐκ ἔξωθεν τῆς ψυχῆς λαμβάνει τὸν χρόνον ὥσπερ οὐδὲ τὸν αἰῶνα ἐκεῖ ἔξω τοῦ ὄντος». Ἐννεάδες III «ὁ χρόνος εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς». Ἐννεάδες ΙΫ 4, 1, καὶ III 7, 13.

Ὁ Sinoja ἦτο ὑπὲρ τῆς ὑποκειμενικότητος τοῦ χρόνου. Ἐπίσης ὁ Leibniz, ὁ Kant ὁ Schopenhauer. Ὁ Kant θεωρεῖ τὸν χρόνον ὡς a priori μορφὴν θεωρήσεως τῆς ψυχῆς, πλαίσιον δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ ὁποίου τοποθετεῖται ἡ ἀντικειμενικότης.

Ὁ Bergson θεωρεῖ τὴν διάρκειαν, τὴν durée vecue, ὡς γνώρισμα τῆς ψυχῆς. Πάντως παρὰ τὴν ψυχολογικὴν γένεσιν τοῦ χρόνου (διὰ τῆς ἀλληλουχίας τοῦ περιεχομένου τῆς συνειδήσεως, διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν κινήσεων τοῦ σώματος, τῶν καταστάσεων τῆς μυϊκῆς ἐντάσεως καὶ χαλάσεως, τοῦ ρυθμοῦ πολλῶν σωματικῶν λειτουργιῶν), πολλοὶ ἐπιστήμονες θεωροῦσι τὸν χρόνον ὡς ἀντικειμενικῶς ὑπάρχοντα. Μεγάλη συζήτησις ἐδημιουργήθη ἐξ αἰτίας τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος, ἐχούσης ὡς εὔλογον ἐφαρμογὴν εἰς τὸν χρόνον. Ἡ νεωτέρα φυσικὴ δὲν παραδέχεται ἀντικειμενικὸν χρόνον, θεωρεῖ τοῦτον ὡς συνισταμένην koordinate εἰς τὸ τετραδιάστατον συνεχὲς (χωρόχρονος) continium.

Ὁ χρόνος καθόλου εἶναι στοιχεῖον πολλῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ ἀποτελεῖ ὀντολογικὸν μεταφυσικὸν πρόβλημα. Ἰδίως εἶναι στοιχεῖον τῆς ὑπαρξικῆς φιλοσοφίας. Heidegger, Serte, Vo kelt. Ὑπαρξικὰς ἀντιλήψεις διετύπωσαν ὁ Leibniz καὶ ὁ Αὐγουστῖνος λέγοντες, ὅτι ὁ χρόνος καθορίζει τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν τρόπον ὑπάρξεως αὐτοῦ. Ἑπομένως εἶναι προϋπόθεσις τοῦ εἶναι αὐτοῦ. «Ὁ χρόνος εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς», ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Πλωτίνου.

Κατὰ τὴν ὑπαρξικὴν φιλοσοφίαν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς (Heidegger) ὁ χρόνος εἶναι πραγματικότης ἔξω καὶ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ ἀντικειμένου. Ὁ Heidegger σχετίζει στενῶς τὸν χρόνον πρὸς τὸ ἀνθρώπινον ἐγὼ καὶ θεωρεῖ ὅτι τὸ κύριον στοιχεῖον (οὐσία) τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως εἶναι ὁ χρόνος καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὂν ἀναπόσπαστον τοῦ χρόνου. Ἐκ τοῦ χρόνου καὶ διὰ τοῦ χρόνου καθορίζεται ἡ ἀνθρωπίνη ἰδιότης αὐτοῦ. Ἡ ὑπαρξικὴ φιλοσοφία ἔχει καθιερώσει ἓν ἰδιαίτερον εἶδος χρόνου, τὸν ὑπαρξικὸν ἢ ἱστορικὸν χρόνον, ὅστις χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον. Ἐν τῷ ὑπαρξικῷ χρόνῳ ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῇ μόνον ἐν ἑκάστῃ στιγμῇ τοῦ παρόντος χρόνου, ἀλλ' ἐν ἑκάστῃ στιγμῇ τοῦ παρόντος συνενώνει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον.

Ζῶν δηλαδὴ στιγμήν τινα ἀναλογίζεται τὸ παρελθὸν του καὶ φαντάζεται καὶ τὸ μέλλον, ὅπερ προεικάζων θέτει σκοποὺς ἐν αὐτῷ. Οὕτω ζῇ ἐν ταὐτῷ τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον (φυσικοῦ ἅμα καὶ ψυχολογικοῦ χρόνου) καὶ ἔχει συνείδησιν καὶ εὐθύνην αὐτῶν.

Αὐτὸν τὸν χρόνον ὀλίγοι μόνον ἄνθρωποι δύνανται νὰ ζήσουν. Οἱ περισσότεροι ζοῦν τὸν μονόχρονον, τὴν μονόχρονον ἡδονὴν [1] τοῦ Ἐπικούρου, τὴν παροῦσαν στιγμήν. Οἱ ὀλίγοι ζοῦν ἐν τῇ ἱστορίᾳ των, δηλαδὴ ταυτοχρόνως καὶ εἰς τοὺς τρεῖς χρόνους. Ὁ Ἀθανάσιος Διᾶκος εἰς τὴν Γέφυραν τῆς Ἀλαμάνας ζῇ ἱστορικὸν χρόνον, δηλαδὴ ὅλον τὸ παρελθὸν τὸ ἰδικόν του καὶ τῆς πατρίδος του (ἐν τῇ μνήμῃ), τὸ παρὸν μὲ τὰς ἐπιταγὰς τῶν στιγμῶν τοῦ παρόντος καὶ τὸ μέλλον ἐν φαντασίᾳ καὶ σκέψει, δηλαδὴ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, ἐνεργεῖ δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τριῶν χρόνων καὶ ζῇ ἐν αὐτοῖς.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως τὸν ὑπαρξικὸν τοῦτον χρόνον, ἀπαιτῶν ὅπως ὁ ἄνθρωπος ζῇ οὐχὶ ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ παρόντος, ἀλλ' ἐν αὐτῷ τοὺς ὑπολοίπους δύο χρόνους, δηλαδὴ τὰς ἐπιταγὰς τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Εἶναι «ἡ ριπὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Τὸν ἱστορικὸν ὑπαρξικὸν χρόνον, καθ' ὃν δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν τὴν ἱστορικὴν μνήμην, ἀλλὰ δι' αὐτῆς νὰ διακρίνωμεν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, μόνον ὁ ἄνθρωπος καὶ δὴ ὁ ἀνώτερος ἄνθρωπος ζῇ.

Ἐφ' ὅσον τὸ αἴσθημα τοῦ χρόνου ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ψυχικῶν γεγονότων καὶ λειτουργιῶν καί, ὡς εἴδομεν, εἶναι συνδεδεμένος ἀρρήκτως πρὸς τὰ ψυχικὰ γεγο-

1) Σχετικῶς πρὸς τὴν ἡδονὴν διαπιστοῦμεν ὅτι κατ' αὐτὴν ὑπάρχει μόνον παρόν. Δὲν ὑπάρχει οὔτε παρελθόν, οὔτε μέλλον. Τὸ δὲ παρὸν εἶναι στιγμαῖον.

Ἡ διάρκεια τῆς ἡδονῆς εἶναι βραχεῖα. Ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς δημιουργεῖ τὴν παρατεταμένην ἡδονήν. Τὴν τοιαύτην ἰδιότητα τῆς ἡδονῆς διετύπωσεν ὁ Ἐπίκουρος ὡς ἑξῆς : «Ὁ χρόνος τούτων (τῶν ἡδονῶν) οὐ πολύς, ἀλλ' ὥσπερ οἱ διάττοντες ἔξαψιν ἅμα καὶ σβέσιν ἐν τῇ σαρκὶ λαμβάνουσι».

νότα ἐν ἡμῖν, οὐσιαστικῶς ἡ ἑκάστοτε στιγμή, τὸ παρὸν εἶναι ὁ χρόνος, διότι τὸ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τελούμενον ψυχικὸν γεγονὸς (ἀντίληψις, συναίσθημα, σκέψις, πρᾶξις) ἐνέχει τὸν χρόνον. Τοῦτο καταφαίνεται ἀπὸ σχετικά τινα παραδείγματα. Ὅταν π.χ. λέγωμεν δὲν ἔχω καιρόν, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν δύναται αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ μὲ ἀπασχολήσῃ ὡρισμένον τι ψυχικὸν γεγονός. Ὅταν λέγωμεν εἶναι γρήγορα ἀκόμη ἢ εἶναι ἀργά, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ στιγμὴ τῆς πραγματοποιήσεως ψυχικοῦ τινος γεγονότος δὲν ἐπέστη ἢ παρῆλθεν ἤδη.

Ἐπομένως ὁ χρόνος συνδεδεμένος πρὸς τὴν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκτέλεσιν ψυχικῆς τινὸς λειτουργίας, συνιστᾷ τὴν ὕπαρξιν καὶ τὸ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ τὸ παρὸν οὐσιαστικῶς δὲν ὑπάρχει, ἐπειδὴ λόγῳ τῆς συνεχοῦς ροῆς τῶν ψυχικῶν γεγονότων οὐδέποτε εἶναι δυνατὸν νὰ συλλάβωμεν μίαν στιγμὴν τοῦ παρόντος, διότι ἑκάστη στιγμὴ γίγνεται ἀμέσως παρελθόν. Διὰ τῆς ἀναμνήσεως ὅμως διατηροῦμεν τὴν ὕπαρξιν τοῦ παρελθόντος (ἡ λήθη εἶναι θάνατος) καὶ οὕτω ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει ὅτι ὑπῆρξεν εἰς τὸ παρελθὸν ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος. Διὰ τῆς φαντασίας δὲ ἐπίσης συλλαμβάνομεν τὸ μέλλον καὶ οὕτω διατηροῦμεν ταυτόσημον τὴν ὕπαρξιν ἡμῶν ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἐκ τριῶν τούτων συγκροτεῖται ἡ ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν αὐτῇ ζῇ, κινεῖται καὶ ὑπάρχει. Ἆρα, ὡς δέχεται ἡ ὑπαρξικὴ φιλοσοφία, οὐσία τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐγὼ εἶναι ὁ χρόνος. Ἄνευ αὐτοῦ δὲν εἶναι νοητὴ ἡ ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ χρόνος δημιουργεῖ κατὰ τὴν ὑπαρξικὴν φιλοσοφίαν τὴν μέριμναν. Ἵνα ὑπάρχῃ μέριμνα πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ χρόνου, ἵνα μεριμνήσῃ. Ἐπίσης ἐν τῇ ἐλπίδι ὑπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ χρόνου. Ἐλπίζει τις εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον.

Ζωὴ ἄνευ ἐλπίδος σημαίνει, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι μόνον παρελθόν. Τοιαῦτα τονίζει ἡ ὑπαρξικὴ φιλοσοφία περὶ τοῦ χρόνου, ὅστις πράγματι εἶναι ἐν πολλοῖς ταυτόσημος πρὸς τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει, ὡς γνωστόν, τὸ αἴσθημα καὶ τὴν ἔννοιαν τόσον τοῦ χρονικῶς πεπερασμένου, ὅσον καὶ τοῦ ἀτελειώτου χρόνου, δηλαδὴ τῆς αἰωνιότητος. Ἡ ἔννοια τοῦ περασμένου λυπεῖ τὸν ἄνθρωπον, τὸ αἰώνιον εὐχαριστεῖ αὐτόν, διότι τὸ μὲν πρῶτον συνδυάζει πρὸς τὴν κατάργησιν τῆς ὑπάρξεως, δηλαδὴ τὸν θάνατον, τὸ δὲ δεύτερον πρὸς τὴν διαιώνισιν τῆς ὑπάρξεως, τὴν ἀθανασίαν.

Ἡ θρησκεία καὶ ἡ φιλοσοφία δέχονται τὴν αἰωνιότητα (τὴν ἀτελεύητον δηλαδὴ προέκτασιν τοῦ χρόνου), ὅστις εἶναι ταυτόσημος πρὸς τὴν ἀθανασίαν καὶ οὕτω παρηγοροῦν τὸν ἄνθρωπον. Ἀρχικῶς οἱ ἄνθρωποι ἐθεώρουν τὴν ἀθανασίαν ὡς ἰδιότητα τῶν θεῶν μόνον, εἶτα ὅμως ἀπέδωσαν αὐτὴν καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον, δηλαδὴ ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπιζῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ὁ χρόνος ἐνέχει ἐπίσης καὶ ἔννοιαν τῆς φθορᾶς. Ὁ χρόνος φθείρει ἡμᾶς. Ὁ ἄνθρωπος ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ χρόνος φθείρει αὐτόν, ἐπιθυμεῖ νὰ μεταπέσῃ εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ ἀπραξίαν, ἵνα μὴ φθείρεται. Μένων ὅμως ἐν ἀδρανείᾳ καὶ ἀπραξίᾳ, βλέπει ὅτι ἐν τούτοις ὁ χρόνος παρέρχεται καὶ δὴ ἀνεκμετάλλευτος. Δι' ὃ ἀναγκάζεται νὰ χρησιμοποιῇ τὸν χρόνον ἐκμεταλλευόμενος αὐτὸν πρὸς δημιουργίαν, διασκέδασιν, ἀπόλαυσιν κ.ο.κ. Ἀλλὰ ποιῶν ταῦτα φθείρει ἑαυτὸν καὶ μετανοῶν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπαναπέσῃ εἰς τὴν ἀδράνειαν. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων πόλων κυμαίνεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις, ὡς ἐν κλωβῷ δέσμιος ὤν, ὁπουδήποτε καὶ ἂν στραφῇ συναντᾷ τὸν χρόνον. Οὕτω, ὁ χρόνος εἶναι ἐν ταὐτῷ ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Λέγεται ὅτι ὁ θεὸς Κρόνος, ὅστις κατέτρωγε τὰ τέκνα αὐτοῦ, δὲν εἶναι τι ἄλλο εἰ μὴ ὁ χρόνος.

Ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς οὗτος εἶναι τόσον ἀπατηλὸς καὶ σαγηνευτικός, ὥστε ἑορτάζομεν αὐτὸν καὶ εὐχόμεθα ὑπὲρ παρατάσεώς του. Ἡ εὐχὴ ὑπὲρ παρατάσεως τοῦ χρόνου δὲν εἶναι τι ἄλλο εἰ μὴ εὐχὴ ὑπὲρ παρατάσεως τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν, δοθέντος ὅτι ὁ χρόνος καὶ ὕπαρξις ἡμῶν εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΕΙΣ - ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β'
κ. **ΚΩΝΣΤ. ΤΟΥΖΕΝΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

13. Ἀποστολὴ Ἀστυνομίας εἰς πολιτικὰς συγκεντρώσεις.

***

13. Ἀποστολὴ Ἀστυνομίας εἰς πολιτικὰς συγκεντρώσεις.

Εἰς τὰς πολιτικὰς ἰδίως συγκεντρώσεις ἡ θέσις τῆς Ἀστυνομίας εἶναι πολὺ δύσκολος. Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ Ἀστυνομία τηροῦσα μακρὰν παράδοσιν τοῦ Σώματος δὲν λαμβάνει θέσιν καὶ παραμένει οὐδετέρα εἰς τὰς συγκεντρώσεις αὐτὰς παρὰ τὰς ἀντιθέτους κατηγορίας καὶ ἰδίᾳ τῶν κομμουνιστῶν. Ἐν προκειμένῳ ἡ Ἀστυνομία ἐφαρμόζει τὸ βασικὸν ἀξίωμα, ὅτι ἀποστολή της εἶναι ἡ διατήρησις τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας τοῦ κοινοῦ καὶ ὄχι ν' ἀποφαίνεται καὶ νὰ κρίνῃ τ' ἀντιμαχόμενα κόμματα. Οἱοσδήποτε διαταράσσει τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν τῶν πολιτῶν, εἴτε κομμουνιστής, εἴτε ἄλλος, ἀνεξαρτήτως τῆς αἰτιολογίας, ἣν προβάλλει, ἀδικοπραγεῖ καὶ πρέπει νὰ συγκρατηθῇ ἢ νὰ συλληφθῇ.

Συνηθέστατα ὅμως ὁ τύπος καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις, διὰ λόγους ἀντιπολιτεύσεως κατηγοροῦν τὴν Ἀστυνομίαν, ὅτι δῆθεν εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἔκαμε χρῆσιν βίας κατόπιν διαταγῶν τῆς Κυβερνήσεως.

Προσφάτως τὴν 1ην Μαΐου 1960 ἐπετράπη ὁ ἑορτασμὸς τῆς Πρωτομαγιᾶς ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς συγκεντρώσεως ὁμὰς πεντακοσίων περίπου ἐκ τῶν συγκεντρωθέντων ἐπεχείρησε μικροδιαδήλωσιν, ἤτοι μετέβαλλον εἰς παράνομον τὴν συγκέντρωσίν των καὶ ὡς ἦτο ἐπόμενον ἡ Ἀστυνομία ἐπενέβη καὶ διέλυσε τὴν ὁμάδα ταύτην τῶν διαδηλωτῶν.

Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς Ἀστυνομίας ἡ ὁποία δὲν ἐπέτρεψε νὰ συγκροτηθῇ ὀχλοκρατικὴ συγκέντρωσις, παρὰ τὴν ἄδειάν της, ἡ ὁποία καθώριζε τόπον συγκεντρώσεως, ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὅτι ἔθιγε τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τῶν συγκεντρωθέντων. Κατὰ τὴν συζήτησιν ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὴν Βουλήν, ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτήσεως Βουλευτῶν, τὴν 10ην Μαΐου 1960 ἐλέχθησαν μεταξὺ ἄλλων ὅτι : «τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα λαμβάνουν κυβερνητικὰς ἐγκυκλίους καὶ κατευθυντηρίους γραμμὰς καὶ βάσει αὐτῶν ἐνεργοῦν» ὅτι «πολλάκις ἔχει καταγγελθῇ καὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἐρωτήσεων ἢ ἐπερωτήσεων ὅτι ὄργανα τῆς τάξεως προβαίνουν εἰς πράξεις καὶ βιαιοπραγίας ἐναντίον πολιτῶν ὑπὸ οἱονδήποτε πρόσχημα» ὅτι «ἀστυνομικὰ ὄργανα προέβησαν εἰς ὄργιον ἐκτρόπων καὶ ξυλοδαρμῶν καὶ ἐκτύπησαν μέχρις ἀναισθησίας ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους μερικοὶ τῶν ὁποίων εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖον πρὸς νοσηλείαν» ὅτι «καὶ ἂν ἀκόμη τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐπεθύμουν νὰ τηρήσουν τάξιν ἄψογον εἶναι βέβαιον, ὅτι γίνεται μία ἐξώθησις πρὸς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως μὲ ἀποτέλεσμα τὴν χειροτέρευσιν τῆς καταστάσεως» καὶ πολλὰ ἄλλα περὶ «καταπιέσεως τῶν ἐλευθεριῶν», «ἀστυνομικοῦ Κράτους» κ.λ.π. Βλέπομεν πόση ἐκμετάλλευσις πολιτικὴ γίνεται εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς νομίμου ἐνεργείας τῆς Ἀστυνομίας ἐν τῇ προσπαθείᾳ της νὰ τηρήσῃ τὴν τάξιν.

Κατὰ τὴν ἰδίαν συζήτησιν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν (κ. Μακρῆς) εἶπε τὰ ἑξῆς : «Κύριε Πρόεδρε, ἦλθεν ὁ κ. Κ. πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν καὶ ἐνεφανίσθη, καταλαμβανόμενος ἀπὸ ἱερὰν δημοκρατικὴν ἀγανάκτησιν

διὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα συνέβησαν τὴν 1ην Μαΐου, διὰ γεγονότα δηλαδὴ τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν ἐκδηλώσεις ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν κλασσικῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν τοῦ συνδικαλισμοῦ. Ἐζητήθη μία ἄδεια συγκεντρώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο δυνατὸν νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ 200.000 διαδηλωταί. Τοὺς ἐπετράπη νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὸ ἐργατικὸν κέντρον καὶ κατόπιν νὰ μεταβοῦν ἐν σώματι εἰς τὸ θέατρον «Κεντρικὸν» διὰ νὰ ἀκούσουν τοὺς ὁμιλητάς των καὶ νὰ ἔχουν οἱανδήποτε ἐπεθύμουν ἐκδήλωσιν. Καὶ ἐνῷ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐργατικὸν Κέντρον εἶχε δώσει ἐντολὴν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συγκεντρώσεως νὰ διαλυθοῦν ἡσύχως διεχωρίσθη μία ὁμὰς 200, προφανῶς, ἐγκαθέτων, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον περαιτέρω νὰ ὀργανώσουν ὀχλοκρατικὰς ἐκδηλώσεις καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὰ γραφεῖα τῆς Ε.Δ.Α. ἢ πρὸς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος τῆς Ε.Δ.Α. δὲν γνωρίζω.

«Κύριοι συνάδελφοι, ἤθελον νὰ ἐρωτήσω, ὅσους καταλαμβάνονται δῆθεν ἀπὸ ἱερὰν δημοκρατικὴν ἀγανάκτησιν, ποῖαι δημοκρατικαὶ ἀρχαὶ καταπίπτουν ὅταν ἐπιτρέπεται ἡ ζητηθεῖσα συγκέντρωσις, ἐπιτρέπεται ἐν συνεχείᾳ ἡ ὁμαδικὴ πορεία πρὸς τὸ θέατρον «Κεντρικὸν» καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἐκδηλώσεις; Καὶ ἀποτελεῖ καταπάτησιν δημοκρατικῆς ἀρχῆς ἡ ἀξίωσις τῆς ἐννόμου τάξεως ὅπως οἱ συγκεντρωθέντες, ἀποφύγουν παρανόμους καὶ ὀχλοκρατικὰς ἐκδηλώσεις; Ὅταν μάλιστα τὴν ὑπόδειξιν αὐτὴν ἔκαναν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὀργανωταὶ τῆς συγκεντρώσεως, ἤτοι ἡ Συνομοσπονδία καὶ τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπεδοκίμασαν τὰς περαιτέρω παρανόμους ἐκδηλώσεις;

«Θὰ ἀνέμενον ἀπὸ ὡρισμένους ἐξ ὑμῶν ἀντὶ νὰ ὑποδύωνται ὅτι καταλαμβάνονται ἀπὸ ἀγανάκτησιν καὶ νὰ ὑποθάλπουν τὴν ἀριστερὰν καὶ τὴν διαβρωτικὴν καὶ συκοφαντικήν της προσπάθειαν ν' ἀνέλθῃ εἰς τουλάχιστον ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ νὰ καταγγείλῃ τὰς γνωστὰς καὶ τετριμμένας μεθόδους τῆς ἀριστερᾶς, ἡ ὁποία παρωθεῖ τοὺς ἀφελεῖς εἰς πρόκλησιν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, μὲ μόνον σκοπὸν νὰ προκληθῇ ἡ παρέμβασις τοῦ ὀργάνου καὶ νὰ ἐξελιχθῇ αὕτη εἰς ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον νὰ ἐκμεταλλευθοῦν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀριστερᾶς ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης ἢ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος των. Εἶναι τόσον γνωστὰ τὰ γεγονότα καὶ αἱ μέθοδοι τὰς ὁποίας ἀκολουθεῖ, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀπασχολούμεθα σοβαρῶς μὲ αὐτάς, χάριν ὄχι μόνον τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος τῆς χώρας ἀλλὰ καὶ πρὸς χάριν τῆς πολιτικῆς μας ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς νοημοσύνης μας.

«Οἱ ἐρωτῶντες ἀντὶ ν' ἀκολουθήσουν τὴν συνήθη ὁδὸν καὶ νὰ καταθέσουν ἐρώτησιν καὶ νὰ καταλογίσουν εἰς βάρος τῆς Κυβερνήσεως μίαν πρᾶξιν συγκεκριμένην προετίμησαν τὴν ἀνεύθυνον κατασυκοφάντησιν καὶ καθύβρισιν τῆς χώρας μας κατὰ ἕναν τρόπον ἄθλιον. Ποῖον δημοκρατικὸν δικαίωμα ἐθίγη; Ὅτι δὲν ἐπετράπη εἰς τοὺς 500 αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ συγκροτήσουν ὀχλοκρατικὴν συγκέντρωσιν παρὰ τὴν ἄδειαν; Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἐπεζήτησαν νὰ κάμουν μίαν παράνομον συγκέντρωσιν προκαλοῦντες τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τὰ ὁποῖα ἐπιδεικνύουν ἰώβειον ὑπομονήν».

Ἐξ ἄλλου ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν (κ. Καλαντζῆς) κατὰ τὴν αὐτὴν συζήτησιν εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

«Κύριοι βουλευταί. Ἡ ἐργατικὴ πρωτομαγιὰ ἑωρτάσθη καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ καὶ τάξει. Τὸ πολίτευμα παρέχει εἰς ὅλους τοὺς πολίτας τὸ δικαίωμα τῆς συγκεντρώσεως καὶ τῆς ἀνεμποδίστου ἐκφράσεως τῆς σκέψεως καὶ οἱ ἐργάται ἀσκοῦν τὰ δικαιώματα αὐτὰ ὡς Ἕλληνες, ἀπολαύοντες τοῦ ἀνεκτιμήτου ἀγαθοῦ τῆς πλήρους ἐλευθερίας. Εἰς τὰς Ἀθήνας οὐδεὶς παρημπόδισε ἢ παρηνώχλησε ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ Κράτους τὴν ἐργατικὴν συγκέντρωσιν. Αἱ Ὑπηρεσίαι Ἀσφαλείας τῆς Πρωτευούσης εἶχον τὴν πληροφορίαν, ὅτι εἰς σύσκεψιν στελεχῶν τῆς Ε.Δ.Α. εἶχεν ἀποφασισθῇ ὅπως καταβληθῇ προσπάθεια πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς πρωτομαγιᾶς καὶ προκλήσεως ἀναταραχῆς διὰ τῆς ἀποπείρας συγκεντρώσεως καὶ διαδηλώσεων εἰς τὰς ὁδοὺς παρὰ τὰς ὑφισταμένας

ἀστυνομικὰς διατάξεις. Παρὰ ταῦτα παρέσχον πᾶσαν εὐκαιρίαν διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ διεξαγωγὴν τῆς συγκεντρώσεως. Αἱ πληροφορίαι τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας περὶ τῶν κομμουνιστικῶν σχεδίων ἀπεδείχθησαν καθ' ὁλοκληρίαν ἀκριβεῖς. Ὁμὰς διαδηλωτῶν ἐδημιούργησε ἐπεισόδια καὶ προέβη εἰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν τὴν ἀντίδρασιν, τῆς πλειοψηφίας τῶν ἐργατῶν καὶ ὡδήγησαν εἰς μικροσυγκρούσεις μεταξὺ τῶν ἐργατῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἠδύναντο νὰ καταλήξουν εἰς διατάραξιν τῆς δημοσίας τάξεως. Ἡ Ἀστυνομία ἐπενέβη ὡς ὤφειλε καὶ ἐματαίωσε τὴν κομμουνιστικὴν ἀπόπειραν παραβιάσεως τῶν ὑφισταμένων νόμων, καὶ ἀστυνομικῶν διατάξεων.

«Τὰ δημοκρατικὰ κοινοβουλευτικὰ κόμματα ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ προσπαθοῦν νὰ μεταβάλλουν τοὺς κατὰ τὴν κρίσιν των κακοὺς νόμους διὰ τῆς λαϊκῆς θελήσεως ἐκφραζομένης κατὰ τὸ Σύνταγμα. Μέχρις ὅτου ὅμως ὁ λαὸς τοὺς δώσει τὴν σχετικὴν ἐντολὴν σέβονται τοὺς ὑφισταμένους νόμους καὶ πειθαρχοῦν εἰς αὐτούς.

«Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε δημοκρατικόν, οὔτε κοινοβουλευτικὸν τὸ κόμμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κηρύσσει τὴν ἀπείθειαν πρὸς τοὺς νόμους, τὴν κατάλυσιν αὐτῶν, καὶ τὴν ἀνταρσίαν κατὰ τῶν κρατικῶν ἀρχῶν. Οἱ κομμουνισταὶ προβαίνουν εἰς ἀφορήτους προκλήσεις πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, τὰ προσβάλλουν, τὰ ὑβρίζουν βαναύσως καὶ τὰ παγιδεύουν, διὰ νὰ δύνανται νὰ ὁμιλοῦν κατόπιν περὶ ὑπερβολῶν τοῦ Α ἢ Β ἀστυνομικοῦ.

«Κύριοι Βουλευταί, ἡ ἀπόπειρα δημιουργίας γεγονότων κατὰ τὴν πρωτομαγιὰν καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ καταβληθεῖσα προσπάθεια νὰ ἐπιρριφθῇ ἡ εὐθύνη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν τροφοδότησιν μὲ ὑλικὸν τῆς ἀνθελληνικῆς προπαγάνδας τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Εἶναι δὲ βαθύτατα λυπηρὸν ὅτι ἡ τοιαύτη τακτικὴ τοῦ ἀδιστάκτου ψεύδους εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτήν.

«Κύριοι βουλευταί, ἡ Βουλὴ νομίζω, ὅτι εἶναι ἐπαρκῶς ἐνημερωμένη, τόσον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ ἐμπειρίας, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ὑπευθύνων Κυβερνητικῶν καὶ ὑπηρεσιακῶν ἀνακοινώσεων, περὶ τῆς δολίας τακτικῆς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, τὸ ὁποῖον ἐπιζητεῖ νὰ καλύψῃ τὸ ἄσβεστον μῖσος του ἐναντίον τῆς Δημοκρατίας μὲ κροκοδείλια δάκρυα. Ὁ κομμουνισμὸς καταλύει τὴν ἐλευθερίαν ἐπικαλούμενος αὐτήν. Παραβιάζει τοὺς νόμους μὲ ὑποκριτικὰς κραυγὰς ὑπὲρ τῆς νομιμότητος. Ἐπιτίθεται κατὰ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ παρουσιάζεται ὡς ἀθῷον θῦμα αὐτῶν.

Ὁμοίως ἐξ ἀφορμῆς τῶν γεγονότων τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1960, καθ' ἣν ἀπεργοὶ οἰκοδόμοι συγκεντρωθέντες εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγησιλάου 10 Ἐργατικὸν Κέντρον, ἐπεχείρησαν νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἐν σώματι ἐμποδισθέντες δὲ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας ἐπετέθησαν διὰ λίθων ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἐτραυμάτισαν περὶ τοὺς ἑκατὸν ἐξ αὐτῶν, διεξήχθη σφοδρὰ συζήτησις εἰς τὴν Βουλὴν τὴν 2-12-1960. Κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην πάλιν ἐτονίσθη ἡ δυσχερὴς θέσις τῶν ἀστυνομικῶν ὑποχρεουμένων, ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητός των, νὰ ὑπερασπισθοῦν καὶ νὰ τηρήσουν τὴν τάξιν. Οὕτω ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας (κ. Δημητρᾶτος) εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἀναφαίρετον δικαίωμα εἶναι ν' ἀγωνίζεται ὁ ἄνθρωπος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον, διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ οἰκονομικῆς του θέσεως. Ἀλλὰ παντοῦ εἰς ὅλας τὰς χώρας, ὅταν γίνωνται ἀπεργίαι αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἐπίδειξιν δυνάμεως καὶ ἐκδήλωσιν διὰ τὴν προβολὴν ἰδιαιτέρων αἰτημάτων, εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ἐφ' ὅσον ἡ ἀπεργία εἶναι ξένη ἀπὸ τὴν βίαν καὶ ἀπὸ πολιτικὰ ἐλατήρια καὶ ἀποκομμένη ἀπὸ πολιτικὰς διεκδικήσεις, ἔχομεν ἐκδηλώσεις αἱ ὁποῖαι τείνουν νὰ καταστρέψουν τὴν ἐπαγγελματικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀπεργία περικλείει καὶ ἐκδηλώνει. Αἱ ἀπεργίαι ἔχουν ὡρισμένους σκοποὺς τοὺς ὁποίους ἐπιζητεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ κίνημα τῶν συνδικαλιστῶν. Ἐδῶ ὅμως πρόκειται περὶ μιᾶς βιαίας ἐκδηλώσεως ἡ ὁποία εἶχεν ὡς κύριον σκοπὸν νὰ τραυματίσῃ

τὸν ἐλεύθερον συνδικαλισμὸν καὶ νὰ μεταβάλῃ τοὺς ἐπαγγελματικοὺς σκοποὺς τῆς ἀπεργίας τῶν οἰκοδόμων».

Ἐπίσης ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εἶμαι ὑποχρεωμένος ὡς Ὑφυπουργὸς ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἔννομον τάξιν ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν καὶ νὰ καταστήσω ὅλους τοὺς ἀξιοτίμους Ἀρχηγοὺς τῶν Ἐθνικῶν κομμάτων κοινωνοὺς τῆς δοκιμασίας, τῆς συνεχοῦς, ἡ ὁποία χάρις εἰς τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς ὑποδειγματικῆς ἐν προκειμένῳ ἀφιερώσεως εἰς τὸ καθῆκον καὶ ὄχι ἐναντι τῶν ὑλικῶν ἀπολαυῶν κρατεῖ καὶ δίδει δύναμιν εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸν σκοπόν των. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς καταστήσω κοινωνοὺς τῆς φοβερᾶς δοκιμασίας ἡ ὁποία συντελεῖται καὶ ἐντὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας καὶ διὰ τῶν ἐντύπων, δοκιμασίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλονται ἀπὸ τὴν τακτικὴν τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς τὰ ὄργανα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

«Ἡ καθημερινὴ ἐκστρατεία πρὸς κατασυκοφάντησιν ἡ ὀργανουμένη ἐκ τοῦ κόμματος ἐπίθεσις, ἡ συστηματικὴ καταμήνυσις διὰ νὰ ἐπιτύχουν οἱ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς νὰ κάμψουν τὸ ἠθικὸν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶναι τεταγμένοι νὰ περιφρουρήσουν τὴν ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν τοῦ τόπου, τὸν μόχθον καὶ τὸ ἱδρῶτα τοῦ λαοῦ διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐσωτερικὴν ἀσφάλειαν καὶ ἐπὶ τέλους διὰ νὰ στηρίζουν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τὴν ἔννοιαν τῆς ἐννόμου τάξεως.

«Καὶ ὅμως ἐμμέσως καὶ ἐντεῦθεν τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ὑπῆρξαν ἐπιφυλάξεις μὲ τυχὸν ὕπαρξιν εὐθυνῶν ποίων; Τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων τὰ ὁποῖα δέχονται τὴν ἀπὸ πρὶν μελετηθεῖσαν ἐγκληματικὴν ἐνέργειαν, δέχονται τὴν καταδίωξιν ὑπὸ μορφὴν τούβλων, σιδήρων καὶ πλακῶν καὶ κτυποῦνται ἀπὸ θέσεως ὁδοφραγμάτων εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Θέλω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εὑρίσκομαι μακρὰν τῆς διαθέσεως τῆς ἡγεσίας τῶν Ἐθνικοφρόνων κομμάτων διὰ νὰ τοὺς κάμω ἔκκλησιν νὰ ἐκφράσουν τὸν ἀποτροπιασμὸν των κατὰ τῶν γεγονότων αὐτῶν, διότι γεγονότα ὡς τὰ χθεσινὰ ἀποτελοῦν ἐκρηκτικὴν ὕλην πυρίτιδος καὶ δυναμίτιδος εἰς τὰ θεμέλια τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ μας καθεστῶτος.

«Ὑπάρχουν στιγμαὶ καθ' ἃς ἐπιβάλλεται νὰ αἰρώμεθα ὑπεράνω κομματικῶν τοποθετήσεων ὅταν ἀπειλῆται ἡ κοινωνικὴ συνοχὴ τῆς χώρας, ὅταν ὑποσκάπτηται ἡ Δημοκρατία, ὅταν συνωμοτικὴ ὀργάνωσις καθοδηγουμένη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπιχειρεῖ νὰ μᾶς αἱματοκυλίσῃ τότε εὑρισκόμεθα ἐνώπιον ἐθνικοῦ κινδύνου, ὁ ὁποῖος ὑποχρεώνει ὅπως τὸ αἴσθημα εὐθύνης ἔναντι τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος ἐπισκιάσῃ καὶ ἐξουδετερώσῃ πᾶσαν ἄλλην ἄποψιν.

«Ὀφείλω νὰ ἐπισύρω τὴν προσοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν θὰ πρέπῃ νὰ ἐπαναληφθοῦν καὶ τώρα τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος διὰ τῆς προσφορᾶς ἐκ μέρους ἐθνικῶν κομμάτων καλῶν ὑπηρεσιῶν πρὸς τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα. Ἡ ὑπεράσπισις τῆς Δημοκρατίας, ἡ ἄμυνα τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος καὶ ἡ περφρούρησις τῆς ἀσφαλείας μας εἶναι κοινὴ ὑπόθεσις ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἀσχέτως κομματικῆς τοποθετήσεως.

«Ἐπιθέσεις ὅπως αἱ χθεσιναὶ ἀποτελοῦν ἐκρηκτικὰ μηχανήματα εἰς τὰ θεμέλια τῆς Ἑλλάδος. Πλανᾶται οἱονδήποτε ἐθνικὸν κόμμα ἂν πιστεύῃ ὅτι δύναται νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῶν. Ἁπλῶς αὐτοκτονεῖ πολιτικῶς καὶ τραυματίζει ἐθνικῶς τὴν Ἑλλάδα.

«Ἡ Κυβέρνησις πιστεύει ὅτι ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος ἵσταται παρὰ τὸ πλευρόν της εἰς τὸν ἀγῶνα της πρὸς περιφρούρησιν τῆς κοινωνικῆς σταθερότητος τῶν ἐλευθεριῶν τῶν ἐργαζομένων, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ μόχθου τοῦ λαοῦ, τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁμαλῆς πολιτικῆς ζωῆς.

'Επίσης ὁ 'Αντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Κανελλόπουλος κατὰ τὴν αὐτὴν συζήτησιν εἶπε τὰ ἑξῆς μεταξὺ ἄλλων :

«Κύριοι συνάδελφοι. Εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ 'Αστυνομία ὀφείλει νὰ ἐπιβάλῃ τοὺς νόμους τῆς Δημοκρατίας. 'Αλλὰ εἶναι φανερὸν ἐπίσης εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέχρι τοῦδε στοιχείων, ὅτι δὲν ἐσημειώθησαν τὰ ἔκτροπα διότι ἐπεχείρησεν ἡ 'Αστυνομία νὰ σταματήσῃ μίαν παράνομον ἐκδήλωσιν χιλιάδων οἱ ὁποῖοι παρεβίαζον ἐκείνην τὴν στιγμὴν τοὺς νόμους τῆς Δημοκρατίας. Εἶναι φανερὸν ὅτι ἐπενέβη ἡ 'Αστυνομία ἀφοῦ ὑπέστη δριμυτάτην ἐπίθεσιν μὲ αἱματηρὰ ἀποτελέσματα εἰς βάρος τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ, ὅπως τὰ ὠνόμασεν ὁ κ. Η. ἀλλὰ τὰ ὀνομάζει ἔτσι χωρὶς νὰ τὰ πονῇ, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται ἀστυφύλακες.

»Κύριοι, ἐὰν (θὰ κάμω μίαν λογικὴν σκέψιν ἡ ὁποία εὑρίσκεται πέραν τῶν ἐκθέσεων καὶ τῶν ὑπομνημάτων) ἐπετίθεντο πρῶτοι οἱ ἀστυνομικοὶ πῶς θὰ προελάμβανον οἱ ἐργάται οἱ ὁποῖοι ἐβάδιζον, νὰ ἐκτοξεύσουν ξαφνικά, ἀποσπῶντες ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια, ὡς λέγουν οἱ κύριοι τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, τόσους λίθους οἱ ὁποῖοι ὑπὸ μορφὴν καταιγισμοῦ ἐπέπεσαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τιμοῦν τὴν 'Ελλάδα καὶ οἱ ὁποῖοι κρατοῦν εἰς χεῖρας των τὴν ἀσφάλειαν τοῦ "Εθνους.

«Κύριοι ὑπάρχουν μάρτυρες καὶ ὑπάρχει ὁ παράγων τοῦ χρόνου, τῶν δευτερολέπτων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν σπουδαιότερον μάρτυρα. 'Εντὸς δευτερολέπτων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀστυφυλάκων ἐσημειώθη ὁ καταιγισμὸς αὐτὸς τῶν λιθαριῶν καὶ τῶν σιδηρῶν ἀντικειμένων. Δὲν ἦτο δυνατὸν λογικῶς κύριοι καὶ θὰ παρακαλέσω τὴν ἄκραν ἀριστερὰν νὰ μὴ ἐπιμείνῃ ν' ἀντικρούσῃ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο, δὲν εἶναι λογικῶς δυνατὸν νὰ συγκεντρωθοῦν ξαφνικὰ καὶ μάλιστα τόσαι ἑκατοντάδες λίθων καὶ σιδηρῶν ἀντικειμένων. Εἶναι λοιπὸν ἡ ἁπλῆ λογικὴ ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ μεγάλη μᾶζα, καὶ εἶμαι βέβαιος περὶ αὐτοῦ, δὲν ἐγνώριζεν οὔτε ἐπεθύμει οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπεθύμει νὰ προβῇ εἰς μίαν παράνομον ἐνέργειαν, ὡρισμένα στοιχεῖα μετέβαλλον τὴν μᾶζαν αὐτὴν εἰς μίαν ἐκτὸς νόμων κινηθεῖσαν δύναμιν. Τὰ στοιχεῖα δὲ αὐτὰ εἶχαν ἀναμφισβητήτως ἐφοδιασθῇ καὶ ὁπλισθῇ προηγουμένως μὲ λιθάρια καὶ μὲ ἄλλα σιδηρᾶ καὶ αἰχμηρὰ ἀντικείμενα. Κύριοι ὁ σεβασμὸς ἀπέναντι τῆς ἐργατικῆς τάξεως εἶναι ἄλλο πρᾶγμα καὶ ἄλλο εἶναι ἡ ἐπιβολὴ τοῦ νόμου ἔναντι ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν εἰς ἀνεπιτρέπτους ὁδούς, ἀνιπιτρέπτους ἀπὸ ἀπόψεως δημοκρατικῶν θεσμῶν. Καὶ κατανοοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀγαποῦν τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμούς, ὥστε νὰ ὁδηγοῦν τὴν ἐργατικὴν τάξιν πρὸς τὸν σεβασμὸν τῶν θεσμῶν αὐτῶν οἱ κύριοι τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς.

«'Αλλὰ καλὸν εἶναι ὄχι ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν, διότι αὐτὴ εἶναι ἀνύπαρκτος διὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν σκέψιν των, ἀλλ' ἐν ὀνόματι τοῦ φόβου, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ τοὺς κατέχῃ ἔναντι τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νόμου, διότι ὁ νόμος, εἴτε τὸ θέλουν εἴτε ὄχι, θὰ ἰσχύσῃ, νὰ παραιτηθοῦν τῆς περαιτέρω τοιαύτης προσπαθείας καὶ νὰ παύσουν ἐπιχειροῦντες νὰ ὁδηγοῦν τὴν ἐργατικὴν τάξιν ἢ οἱανδήποτε ὁμάδα πολιτῶν εἰς ἐνεργείας ἀντιδημοκρατικάς, ἀνεπιτρέπτους καὶ παρανόμους.

«Κύριοι βουλευταί, τὰ Σώματα 'Ασφαλείας ὡς καὶ αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις τῆς Χώρας, ἀλλ' ὅμως εἰδικώτερον σήμερον περὶ τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, εἶναι ἄξια εὐγνωμοσύνης καὶ τιμῆς. Καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, λόγῳ τῶν πολλῶν θυμάτων, θυμάτων τοῦ καθήκοντος, θυμάτων ἐναντίον τῆς κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἐπέπεσαν φαῦλοι λίθοι, τοὺς ὁποίους παρέδωκαν εἰς χεῖρας ἀνοήτων φαῦλοι καθοδηγηταί, ἐν ὀνόματι λέγω αὐτῆς τῆς θυσίας τὴν

ὁποίαν ὑπέστησαν, εἶναι τὰ ὄργανα τῆς 'Αστυνομίας καὶ ἄξια ἰδιαιτέρας σήμερον στοργῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

«Κύριοι βουλευταί ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ὑπῆρξε πράγματι ἡμέρα δραματική. 'Αλλὰ τὸ δρᾶμα βαρύνει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καὶ πρὸ δέκα ἓξ ἀκριβῶς ἐτῶν αἱματοκύλησαν τὴν πόλιν τῶν 'Αθηνῶν, καὶ ἐνθυμεῖσθε μὲ ποῖον τρόπον τὴν 3, 4, καὶ 5 Δεκεμβρίου 1944 εἰσέβαλον αἰφνιδιαστικῶς εἰς τὰ 'Αστυνομικὰ Τμήματα καὶ ἔσφαξαν τοὺς ἀστυφύλακας κατ' οὐσίαν ὄντας ἀόπλους».

Γ. Παπανδρέου: «Κύριε Πρόεδρε, ἐδοκίμασα ἱκανοποίησιν, διότι πανταχόθεν εἰς αὐτὴν τὴν αἴθουσαν ἐξεδηλώθη ἀμέριστος συμπάθεια πρὸς τὰ θύματα τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας, ἅτινα θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἔχουν τὴν ἠθικήν μας συμπαράστασιν ὅταν ἀγωνίζωνται διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν τάξιν. 'Εὰν ἐνδεχομένως ὑπάρχουν εὐθῦναι εἰς τὰς ἐντολάς θὰ ζητοῦνται τοιαῦται ἀπὸ τοὺς ἐντολεῖς. 'Αλλὰ τὰ Σώματα 'Ασφαλείας προσφερόμενα εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους καὶ ὑφιστάμενα τὰς θυσίας θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἔχουν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀμέριστον ἠθικὴν συμπαράστασιν καὶ τοὺς Σώματος καὶ τοῦ Λαοῦ.

Σ. Μαρκεζίνης: «Δὲν θέλω νὰ εἴπω ποῖος πταίει καὶ ποῖος δὲν πταίει. Μόνον τὰ δικαστικὰ πορίσματα θὰ ἀποδείξουν ποῖος πταίει καὶ ποῖος ὄχι καὶ ποῦ ὑπάρχει ἴσως ἐκτροπὴ καὶ ἔλλειψις ψυχραιμίας ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως. 'Αλλ' εἶναι σημαντικὸν θέμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ 'Ελληνικὸς Λαός, διότι πράγματι ὅλοι μας εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ βοηθήσωμεν οἱονδήποτε, ὁ ὁποῖος στηρίζει τὴν τάξιν εἰς τὸν τόπον, ἐναντίον οἱουδήποτε ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας.

«'Εξεφράσθη ἀπὸ ὅλους ἡ συμπάθεια καὶ πρὸς τὰ θύματα καὶ πρὸς τὰ ὄργανα τῆς τάξεως. Συμμετέχω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἔκφρασιν αὐτῆς τῆς συμπαθείας. Καὶ ἐπὶ πλέον ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ἔχω νὰ τονίσω ὅτι πιστεύω πράγματι ὅτι εἶναι κοινὸν αἴσθημα ὅλων τῶν 'Ελλήνων νὰ σέβωνται καὶ νὰ τιμοῦν τὰ ὄργανα τῆς τάξεως. Καὶ ἂν ποτὲ ἐκφράζωνται παράπονα πρέπει νὰ ἐκφράζωνται πρὸς τοὺς ἐντολεῖς των καὶ οὐδέποτε πρὸς τὰ ὄργανα ποὺ ἐκτελοῦν πιστῶς τὸ καθῆκον των. 'Αλλοίμονον ἐὰν ἤθελεν ἐπικρατήσει ἄλλη τις νοοτροπία καὶ ἤθελε κλονισθῆ αὐτὴ ἡ ἀντίληψις τῆς προσηλώσεως πρὸς τὴν πιστὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος ὡς ὁ νόμος ὁρίζει».

Νομίζω ὅτι ἐκ τῶν ὅσων μέχρι τοῦδε ἐλέχθησαν ἐγένετο σαφῶς ἀντιληπτὸς ὁ δύσκολος ρόλος τῆς 'Αστυνομίας εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν διαφόρων δημοσίων συναθροίσεων καὶ ἰδίως πολιτικοῦ χαρακτῆρος καὶ τὰ σχόλια τὰ ὁποῖα δημιουργοῦνται εἰς βάρος της, ὁσάκις εὑρεθῆ εἰς τὴν ἀναπότρεπτον ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιήσῃ βίαν. Παρέθεσα ὅσα κατὰ τὸ δυνατὸν σχετικὰ κείμενα εἶχον ὑπ' ὄψιν μου πρὸς ἐνημέρωσιν, πλὴν ὅμως συνηθέστατα βλέπει τις σχόλια εἰς τὰς ἐφημερίδας διὰ πᾶσαν σχετικὴν περίπτωσιν.

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους. Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ

Ὑπὸ Ἀστυν. Β' κ. Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6. Τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά.
7. Διαστίχωσις.
8. Προσδιορισμὸς ἡλικίας δακτυλογραφημένου κειμένου.
9. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τύπου.

***

6. Τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Ἐπειδὴ ἡ κακὴ χρῆσις, ἡ τριβή, αἱ θραύσεις τῶν ἐκ χάλυβος ψηφίων καὶ τὰ ἴχνη τῶν ἐργαλείων κατασκευῆς αὐτῶν—μῆτραι—προέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τυχαίων περιστατικῶν, ἑκάστη γραφομηχανὴ ἔχει τὰ ἴδια (ἀτομικὰ) χαρακτηριστικὰ σημεῖα, ἄτινα ἀποτελοῦν τὸν θεμέλιον λίθον, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὁ ἐμπειροτέχνης πιστοποιεῖ τὴν ταυτότητα αὐτῆς (ὅρα εἰκ. 16). Ὁσάκις γνώμη ἱκανοῦ ἐμπειροτέχνου ἐδράζεται ἐπὶ τοιαύτης φύσεως ἰχνῶν δὲν πρέπει αὕτη νὰ τίθε-

Εἰκ. 16. Ἡ κ. Χ. ἐζήτησε καὶ ἔλαβε διαβατήριον διὰ νὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ υἱοῦ της εἰς Ἰταλίαν, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν διαβατηρίων προσετέθη καὶ ἡ λέξις (Ἀγγλία) δι' ἄλλης βεβαίως γραφομηχανῆς. Ἡ γραφομηχανὴ προσδιωρίσθη ἀπὸ τὴν φθορὰν ἣν φέρει τὸ κάτω ἄκρον (ποῦς) τῆς δευτέρας γραμμῆς τοῦ κεφαλαίου γράμματος (Α). Ἡμετέρα περίπτωσις Φ. 548/19.2.48.

ται ἐν ἀμφιβολίᾳ, διότι οὐδαμοῦ καὶ παρ' οὐδενὸς μέχρι σήμερον διεπιστώθη ὅτι δύο γραφομηχαναὶ παρουσίασαν τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς φθορὰς ἢ ἀτελείας, εἰς τὰ αὐτὰ σημεῖα καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ψηφίων. Τὸ ἀσφαλὲς τῶν τεχνικῶν μεθόδων, ἃς ἐφαρμόζουν οἱ ἐμπειροτέχναι, ἐπικουρεῖται καὶ ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε πείρας τῶν διαφόρων τεχνικῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν, αἵτινες Ὑπηρεσίαι ἐφαρμόζουν τὰς ἐν λόγῳ μεθόδους οὐχὶ βεβαίως ἀπὸ αἰῶνας, ἀλλ' ἀπὸ 60ετίας περίπου, ἀλλ' ἔχουν ὅμως ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ μεγίστου ἀριθμοῦ περιπτώσεων. Ἐπίσης διὰ τεχνικῶν λεπτομερειακῶν ἐρευνῶν ἔχει διαπιστωθῇ ἀπολύτως ὅτι οὐδεὶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπομιμηθῇ ἐπιτυχῶς καὶ ἐν ὅλαις ταῖς λεπτομερείαις τὴν ἐργασίαν ἑνὸς

ἄλλου καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι οὐ μόνον ἑτέρου, ἀλλὰ οὐδὲ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο τὸ γνωρίζουν κάλλιστα καὶ ἰδιαιτέρως οἱ χαράκται καὶ λοιποὶ καλλιτέχναι, ὥστε τὰ τυχὸν νέα προστεθησόμενα ἐσκεμμένως ἴχνη ἢ ἐλαττώματα δὲν θὰ καταστήσουν δυσχερεστέραν, ἀλλὰ τοὐναντίον θὰ διευκολύνουν κατὰ πολὺ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐμπειροτέχνου πρὸς πιστοποίησιν τῆς ὡρισμένης γραφομηχανῆς.

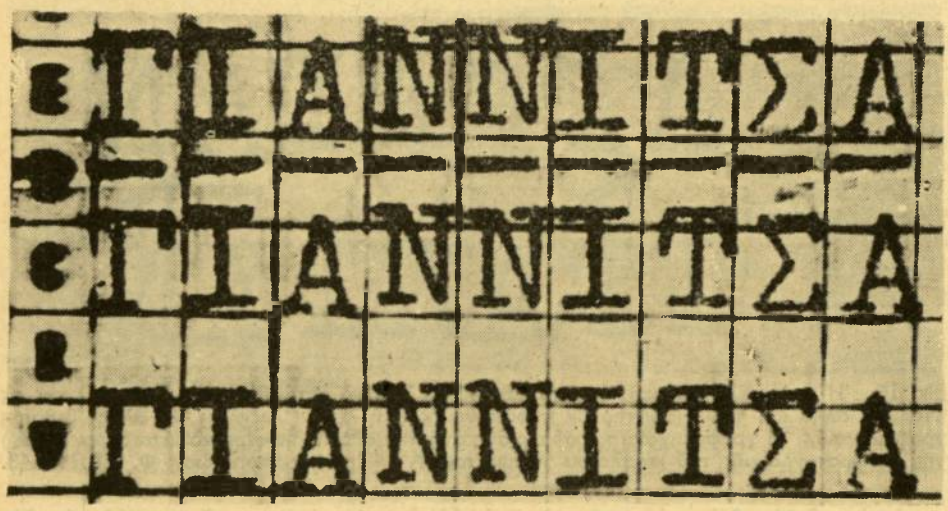
Οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι δὲν εἶναι ὄντως δυνατὴ ἡ ἐπιδιόρθωσις ὡρισμένων μικρῶν ἐλαττωμάτων διὰ μικρᾶς προσπαθείας. Αἱ πλεῖσται τῶν βλαβῶν δύνανται νὰ ἐπιδιορθωθοῦν διὰ τῆς πλήρους ἀντικαταστάσεως τῶν ὑποστάντων τὰς φθορὰς ψηφίων, ὅτε καὶ δημιουργοῦνται νέα ἴχνη.

Γνωρίζω ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ὅτι τεχνίτης, πρώην ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας, ἀναλαμβάνων τὴν ἐπιδιόρθωσιν γραφομηχανῶν ἀφαιροῦσε ἐκ παλαιῶν τοιούτων διάφορα ψηφία, ἅτινα, ἐν δεδομένῃ στιγμῇ, ἐχρησιμοποίει πρὸς ἀντικατάστασιν ἐφθαρμένων ψηφίων διαφόρου τύπου γραφομηχανῆς.

Καὶ τὰς περιπτώσεις αὐτὰς δέον νὰ τὰς γνωρίζῃ καὶ νὰ τὰς ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν του ὁ ἐμπειροτέχνης, ἰδίως ὅταν τὸ κείμενον τοῦ δακτυλογραφήματος ἀποτελεῖται ἀπὸ λέξεις τινάς, διότι δυνατὸν νὰ ὁδηγηθῇ εἰς ἐσφαλμένον συμπέρασμα, ἰδίως ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ τύπου τῆς γραφομηχανῆς.

7. Διαστίχωσις.

Προκειμένου περὶ τῆς αὐτομάτου διαστιχώσεως τῶν γραφομηχανῶν δέον νὰ γίνεται διάκρισις μεταξὺ τῆς ὁριζοντίου κατὰ κάθετον διαδοχὴν καὶ τῆς καθέτου

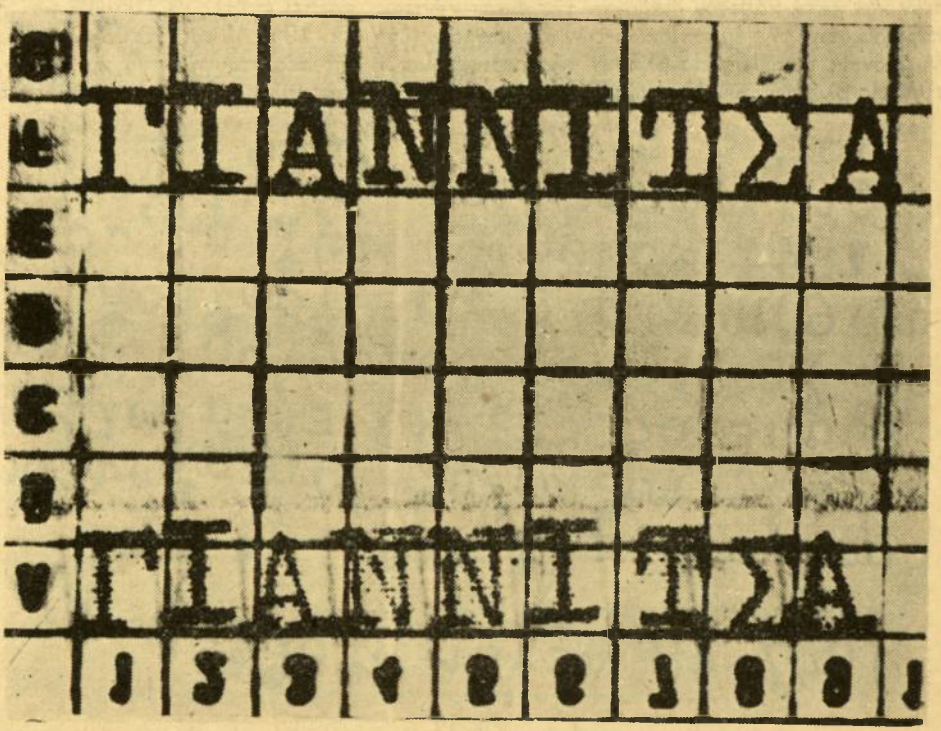

Εἰκ. 17. Ἡμετέρα περίπτωσις.

καθ' ὁριζόντιον διαδοχήν, διότι ἡ μὲν πρώτη ἀφορᾷ τὴν πραγματικὴν διαστίχωσιν, ἤτοι τὴν αὐτόματον ἀποτύπωσιν τῶν ψηφίων, ἀριθμῶν καὶ σημείων στίξεων ἐπὶ ὁριζοντίων καὶ παραλλήλων στίχων, οἱ ὁποῖοι κατὰ κάθετον ἐν τῇ ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἢ καὶ ἀντίστροφον διαδοχὴν ἐξεταζόμενοι ἀπέχουν ἴσον ἀκριβῶς ἀπ' ἀλλήλων διάστημα, ἡ δὲ δευτέρα ἀφορᾷ τὴν ἐφ' ἑκάστου δακτυλογραφουμένου στίχου καθ' ὁριζόντιον διαδοχὴν ἀποτύπωσιν τῶν ψηφίων, ἀριθμῶν καὶ σημείων στίξεως κατὰ τοιοῦτον εὐθύγραμμον τρόπον, ὥστε ταῦτα νὰ εὑρίσκωνται ἀκριβῶς τὸ ἓν κάτωθι

τοῦ ἄλλου καὶ ἐπὶ εὐθειῶν γραμμῶν ἀγομένων ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ καθέτως ἐπὶ τῆς ὁριζοντιότητος τῶν στίχων.

'Εφ' ὅσον δὲ εἶναι ἐξηκριβωμένον, ὅτι ἐπὶ γραφομηχανῶν προερχομένων ἰδίως ἐξ ὀνομαστῶν ἐργοστασίων ἡ αὐτόματος διαστίχωσις εἶναι ἀκριβεστάτη κατ' ἀμφοτέρας τὰς διαδοχάς, ἕπεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω: πρῶτον μὲν ὅτι ἂν ἐπὶ δακτυλοκραφήματος κανονικῶς καὶ αὐτομάτως ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους διαστιχωθέντος ἀχθῶσι πρὸς ἔλεγχον τῆς διαστιχώσεως γραμμαὶ ὁριζόντιαι κατὰ κάθετον διαδοχὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐπὶ τῇ βάσει μικρομετρικῶν σημείων διαστιχώσεως ἀκριβῶς ἴσον τῷ αὐτομάτῳ διαστιχώματι τῆς γραφομηχανῆς ἀπεχουσῶν ἀπ' ἀλλήλων διά-

Εἰκ. 18. 'Ημετέρα περίπτωσις.

στημα, αἱ γραμμαὶ αὗται θὰ εἶναι παράλληλοι καὶ ἐφαπτόμεναι τῶν στίχων τοῦ δακτυλογραφήματος, διότι αἱ σημειοσειραὶ τῶν ἐφαπτομένων παραλλήλων γραμμῶν θὰ ἀπέχουν ἴσον ἀπ' ἀλλήλων καὶ δὴ τόσον ὅσον εἶναι ἀκριβῶς τὸ αὐτόματον διαστίχωμα τῆς γραφομηχανῆς ἤτοι ἡ χωρίζουσα τοὺς στίχους ἀπόστασις (διάστιχον).

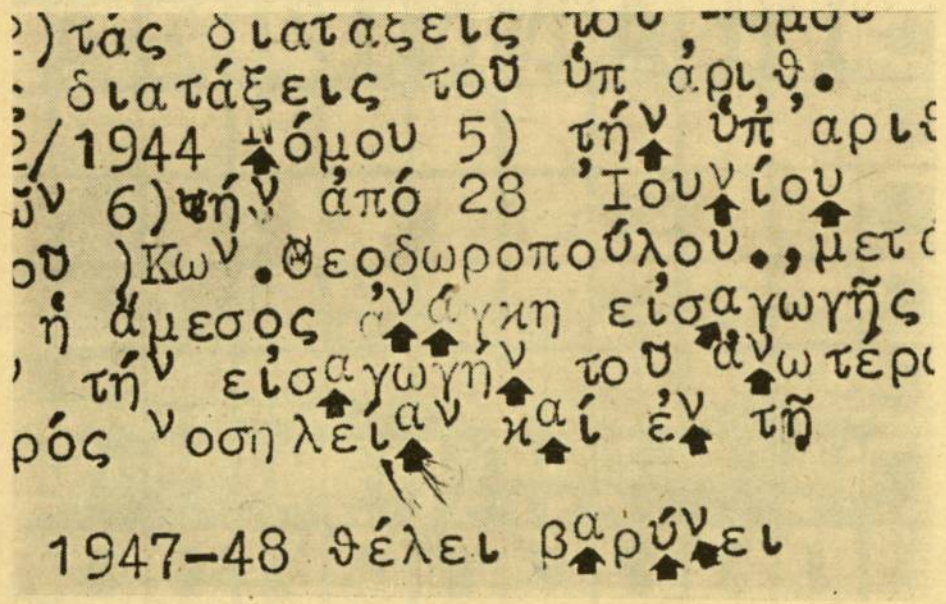
Δεύτερον δὲ ὅτι ἂν ἐπὶ ὁμοίου ὡς ἄνω δακτυλογραφήματος, ἀχθῶσιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω εὐθεῖαι γραμμαὶ διὰ τῶν μεσοψηφίων διαστημάτων καὶ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, εἰς τρόπον ὥστε πάντοτε μεταξὺ δύο παρακειμένων γραμμῶν νὰ περιλαμβάνηται διαδοχικῶς ἐξ ἑνὸς ἑκάστου στίχου ἀνὰ ἓν ψηφίον, σημεῖον στίξεως, ἢ ἀριθμός, αἱ γραμμαὶ αὗται θὰ εἶναι παράλληλοι, θὰ ἀπέχουν ἴσον ἀπ' ἀλλήλων διάστημα, θὰ εἶναι κάθετοι τέμνουσαι (γωνία 90ο) ἐπὶ τῶν παραλλήλων ὁριζοντίων καὶ θὰ περιλαμβάνουν δίκην καθέτων στηλῶν τὰ ψηφία, τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ σημεῖα στίξεως τῶν διαφόρων στίχων τοῦ δακτυλογραφήματος.

Ἂν ἐκ τοῦ ἐνεργηθέντος μικρομετρικοῦ ἐλέγχου τῆς διαστιχώσεως μεταξὺ τοῦ ὑπὸ κρίσιν δακτυλογραφήματος καὶ τῶν δειγματικῶν τοιούτων τῆς ὑπόπτου

γραφομηχανῆς διαπιστωθῆ ταυτότης κατὰ τὴν κάθετον καὶ ὁριζόντιον διαστίχωσιν, τὸ στοιχεῖον τῆς ταυτότητος ταύτης ἀποτελεῖ μίαν ἁπλῆν ἔνδειξιν ὅτι δηλαδὴ πρόκειται περὶ ὁμοίου τύπου γραφομηχανῆς (ὅρα εἰκ. 17) Ἡμετέρα περίπτωσις Φ. 36/10 21-7-52.

Ἂν ὅμως διαπιστωθῆ διαφορά, εἴτε κατὰ τὴν ὁριζόντιον διαστίχωσιν, εἴτε κατὰ τὴν κάθετον τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἀποτελεῖ ἔνδειξιν ἰσχυρότερον, δηλαδὴ πιστοποιεῖται ὅτι τὰ δύο συγκρινόμενα δακτυλογραφήματα ἔχουν γραφῆ διὰ δύο διαφόρων τύπων γραφομηχανῶν (ὅρα εἰκ. 18).

Διὰ νὰ πιστοποιηθῆ ἡ ἐλαττωματικότης μιᾶς γραφομηχανῆς τῆς καθ' ὁριζόντιον καὶ κατὰ κάθετον διαδοχὴν τῆς διαστιχώσεως, πρέπει ἐπίσης νὰ ἐλεγχθῆ καὶ ἡ περιοδικότης τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἀνωμαλιῶν (ὅρα εἰκ. 19). Αἱ τοιαῦται ἀνωμαλίαι ὀφείλονται συνήθως εἰς βλάβην τῆς περιφερείας ἢ τῆς περιστροφῆς τοῦ κυλίνδρου, εἴτε εἰς βλάβην τῶν ὀδοντωμάτων τοῦ τροχοῦ τῆς διαστιχώσεως εἰς ἃ ἀντεμβαίνει ὁ

Εἰκ. 19

ἀνασταλτικὸς ἐποχλεὺς (τροχοπέδη) κατὰ τὴν αὐτόματον διαστίχωσιν. Δεδομένου δὲ ὅτι, εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἡ βλάβη ἐδράζεται εἰς σημεῖον ἢ σημεῖα τινὰ μιᾶς περιφερείας, ἡ περιοδικότης ἐμφανίσεως εἰς τὸ δακτυλογράφημα ἐλέγχεται διὰ τοῦ τύπου:

$\Pi = \frac{2 \times \alpha}{\times}$ ἔνθα (Χ) ἡ εἰς χιλιοστὰ ἀπόστασις μεταξὺ ἑνὸς ἀνωμάλως καὶ ἑνὸς κανονικῶς διαστιχουμένου στίχου.

Ἐπίσης διὰ τῆς ἐν λόγῳ μεθόδου δυνάμεθα νὰ ἐνεργήσωμεν ἔλεγχον εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ἀκριβέστατον, δακτυλογραφήματος κατὰ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν ὑπόνοιαι ὅτι τὸ κείμενον αὐτοῦ ἔχει ἀλλοιωθῆ διὰ μεταγενεστέρας προσθήκης λέξεως ἢ λέξεων. Ἡ ἐνέργεια πραγματογνωμοσύνης πρὸς ἐξακρίβωσιν πλαστογραφίας ἐκτελεσθείσης διὰ γραφομηχανῆς εἶναι ζήτημα ἰδιαζούσης ὅλως σπουδαιότητος, διότι ἡ ἔρευνα διὰ τὴν τοιαύτην ἐξακρίβωσιν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως εἰ μὴ μόνον διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως εἰδικῶν μικρομετρικῶν ὀργάνων

ἀκριβείας, ὧν ἡ χρῆσις ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέραν ἄσκησιν ὡς καὶ τῆς χρησιμοποιήσεως εἰδικῶν συσκευῶν μικροφωτογραφήσεως καὶ μεγεθύνσεως ὧν ἡ χρῆσις ἀπαιτεῖ ἐπίσης εἰδίκευσιν. Ἐφ' ὅσον εἰς τὰς διὰ γραφομηχανῆς πλαστογραφίας ἐλλείπει τὸ σοβαρώτερον στοιχεῖον τῆς προσωπικῆς τοῦ πλαστογράφου ἐπεμβάσεως, ἤτοι τὸ στοιχεῖον τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος του, ἡ τεχνικὴ ἀπόδειξις τῆς διὰ γραφομηχανῆς πλαστογραφίας κατορθοῦται μόνον δι' εἰδικῆς διερευνήσεω.. συνισταμένης εἰς τὴν καταμέτρησιν, δι' εἰδικῶν ὀργάνων ἀκριβείας $\frac{1}{10}$ καὶ $\frac{1}{100}$ τοῦ χιλιοστομέτρου, τῶν γωνιῶν, εὐθειῶν καὶ καμπυλῶν τῶν ψηφίων, ὡς καὶ τῶν μεσοστοίχων καὶ μεσογραμματικῶν διαστημάτων.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς καταμετρήσεως ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐν λόγῳ τεχνικῆς, προϋποθέτει καὶ λῆψιν φωτογραφίας, ἐν μεγεθύνσει, τῶν ἐπιμάχων καὶ συγκρινομένων δακτυλογραφημένων λέξεων καὶ φράσεων δι' ὧν ἐξησφαλίζεται ἡ ἀκριβὴς καὶ ἡ ὑπὸ τὴν αὐτὴν κλίμακα καὶ ἀπαραμόρφωτος μεγέθυνσις μὲ καταδήλους πλέον ὅλας τὰς λεπτομερείας.

Διότι ἂν ἐπὶ τοῦ κειμένου τοῦ δακτυλογραφήματος τοποθετήσωμεν τὸ φέρον τὰς καθέτους καὶ ὁριζοντίους παραλλήλους γραμμὰς καὶ ἀπεχούσας ἴσον ἀπ' ἀλλήλους, μικρομετρικὸν ὄργανον θὰ διαπιστώσωμεν, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κειμένου τοῦ δακτυλογραφήματος, μέχρι ποίου σημείου ἔχει τηρηθῇ κανονικῶς ἡ αὐτόματος τούτου ὁριζόντιος κατὰ κάθετον διαδοχὴν διαστίχωσις καὶ εἰς ποῖον σημεῖον — λέξεως — ἡ αὐτόματος αὕτη διαστίχωσις ἔχει ἀλλοιωθῇ ἰσοϋψῶς ἤτις λέξις ὤφειλε νὰ εὑρίσκηται, τηρουμένης τῆς κανονικῆς αὐτομάτου διαστιχώσεως, εἰς ἣν θέσιν εὑρηνται καὶ αἱ διαστιχώσεις—σειραὶ—τοῦ λοιποῦ κειμένου τοῦ δακτυλογραφήματος καὶ οὐχὶ ἐπὶ γραμμῆς κειμένης ὑψηλότερον ἢ χαμηλότερον τούτων.

Βεβαίως εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀλλοίωσις μονομερὴς τῆς ὁριζοντίου διαστιχώσεως κυρίως ἐκ τῶν ἑξῆς ἀφορμῶν: α) ἐξαγωγὴ τοῦ χάρτου ἀπὸ τῆς γραφομηχανῆς πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ὅλου κειμένου καὶ ἐκ νέου ἔνθεσιν τοῦ χάρτου εἰς τὴν γραφομηχανὴν πρὸς συνέχισιν τῆς δακτυλογραφήσεως, ὅτε εἶναι πρακτικῶς ἀδύνατος ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ, ἐκ προθέσεως, εἰς ἣν κατεῖχεν πρότερον θέσιν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ προκύψουν μικρομετρικῶς ἀντιληπταὶ διαφοραὶ τῆς διαστιχώσεως, β) ἀπότομος ἕλξις τοῦ χάρτου, γ) ἡ μεθ' ὁρμῆς καὶ ταχύτητος μεγάλης περιστροφὴ τοῦ κυλίνδρου καὶ δ) ἕνεκεν πολλῆς χρησιμοποιήσεως τῆς γραφομηχανῆς, χαλάρωσις τοῦ κυλίνδρου καὶ συμπιεστῆρος.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὰς ἀναφερθείσας ἀφορμὰς προκύπτει πάντοτε ἀλλοίωσις τῆς αὐτομάτου διαστιχώσεως κατ' ἀμφοτέρας τὰς διαδοχάς, ὁριζόντιον καὶ κάθετον.

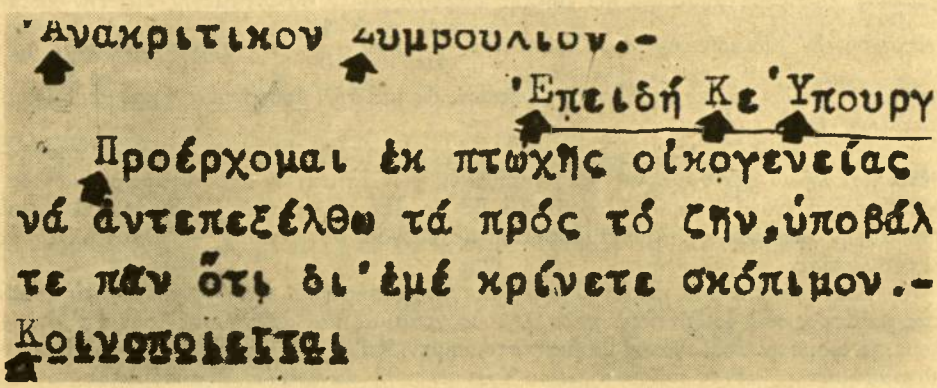
Ὅθεν ἡ μονομερὴς ἀλλοίωσις κατὰ τὴν αὐτόματον διαστίχωσιν χωρεῖ μόνον ὅταν ὁ κύλινδρος περιστρέφεται διὰ τῆς χειρὸς καὶ οὐχὶ αὐτομάτως κατὰ διάστημα μικρότερον ἢ μεγαλύτερον τῶν πρὸς αὐτόματον διαστίχωσιν χρησιμοποιηθέντων ὀδοντωμάτων ἵνα οὕτω ἐπιτευχθῇ ἡ τοποθέτησις ἑνὸς ἢ πλειόνων δακτυλογραφημένων στίχων ἢ καὶ φράσεώς τινος, μόνον ἐπὶ ὡρισμένης θέσεως τοῦ δακτυλογραφήματος.

Ἡ διαπίστωσις τῆς διὰ μεταγενεστέρας προσθήκης ἐπὶ κειμένου γραφομηχανῆς δύναται νὰ ἐπικουρηθῇ καὶ νὰ ἐπιβεβαιωθῇ ἂν μεταξὺ τῆς προστεθείσης φράσεως ἢ τῶν στίχων καὶ τοῦ ἑπομένου δακτυλογραφήματος ἡ διαστίχωσις εὕρηται καὶ πάλιν ἀκριβὴς καὶ αὐτομάτως ἐνεργηθεῖσα. Πολλάκις συμβαίνει νὰ διαπιστωθῇ ἀλλοίωσις τῆς αὐτομάτου διαστιχώσεως ἰσοϋψῶς μεταξὺ ὡρισμένων κεφαλαίων ψηφίων τιθεμένων ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λέξεων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὑρίσκωνται ταῦτα ἐπὶ ἐπιπέδου ἀνωτέρου ἢ κατωτέρου τοῦ κειμένου ἐκείνου, ἐφ' οὗ ὑπάρχουν τὰ ὅμοια ἀμέσως ἑπόμενα πεζὰ (μικρὰ) ψηφία, ὡς λ.χ. εἰς τὴν εἰκ. 20.

8. Προσδιορισμὸς ἡλικίας δακτυλογραφημένου κειμένου.

Ἐνίοτε εἶναι δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἡμερομηνία γραφῆς ἑνὸς δακτυλο-

γραφήματος, κατόπιν λεπτομεροῦς μελέτης τοῦ κειμένου αὐτοῦ. Ἡ μελέτη συνδυάζεται οὐ μόνον μὲ τὸ κείμενον ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς φυσικὰς ἰδιότητας τοῦ ἀντικειμένου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφη, δηλαδὴ τὸν χάρτην ἢ καὶ ἐπὶ ἰδιοτήτων τελείως ἐκτὸς τοῦ κειμένου εὑρισκομένων. Φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξῃ τις εἰς θετικὸν καὶ ἀσφαλὲς συμπέρασμα, δηλαδὴ νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς ἡ ἡμερομηνία τῆς γραφῆς

Εἰκ. 20. Ἡμετέρα περίπτωσις.

αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰς ἀρκετὰς περιπτώσεις ἡ ἡμερομηνία τῆς γραφῆς καθορίζεται, κατὰ «προσέγγισιν» καὶ συχνάκις τὸ ἐξαγόμενον συμπέρασμα, συνοψίζεται εἰς τὸ ὅτι «τὸ ἐξετασθὲν δακτυλογράφημα δὲν ἐγράφη βραδύτερον τῆς ἡμερομηνίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐμφανίζεται».

Ἐπίσης οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει ἡ τυχὸν διαπίστωσις ὅτι τὸ ἐξεταζόμενον δακτυλογράφημα ἐγράφη πρὸ 5 ἢ 10 ἐτῶν, δι' ὡρισμένου τύπου γραφομηχανῆς καὶ ἥτις γραφομηχανὴ ἦτο ὄντως ἐν κυκλοφορίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Τουναντίον μεγάλην ἀξίαν ἔχει ἡ διαπίστωσις ὅτι τὸ ἐξεταζόμενον δακτυλογράφημα ἐγράφη διὰ γραφομηχανῆς ἥτις δὲν ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν φέρεται ὡς γεγραμμένον.

9. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τύπου.

Ἴσως αἱ πλέον ἰδεώδεις περιπτώσεις ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τοῦ ἐμπειροτέχνου διὰ μίαν ταχεῖαν καὶ ἐπιτυχῆ λύσιν εἶναι αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς ζητεῖται νὰ προσδιορισθῇ ἂν τὸ ὑπὸ κρίσιν δακτυλογράφημα ἐγράφη πρὸ πέντε ἢ δέκα ἐτῶν διὰ γραφομηχανῆς τῆς ὁποίας τὰ ψηφία κλπ. εἶναι γνωστὸν ὅτι κατεσκευάσθησαν πρὸ ἑνὸς ἢ δύο ἐτῶν ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐξετάσεως τοῦ δακτυλογραφήματος.

Ὡς προαναφέραμεν μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν ὅλα τὰ ἐργοστάσια ἀλλάσσουν τὸ σχῆμα ἢ τὸν ρυθμὸν τῶν ψηφίων, ἀριθμῶν κλπ. ἢ τινῶν ἐξ αὐτῶν καὶ κατασκευάζουν ἐξ ὑπαρχῆς νέα τοιαῦτα. Ὁ ἐμπειροτέχνης ὅστις διατηρεῖ καλὸν ἀρχεῖον δακτυλογραφημάτων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποπέσῃ εἰς λάθος, διότι θὰ στηρίξῃ τὴν ἔκθεσίν του εἰς τὴν συγκριτικὴν ἀντιπαραβολήν, ἣν θὰ ἐνεργήσῃ μεταξὺ τοῦ ἐξεταζομένου δακτυλογραφήματος καὶ τῶν ἐν τῷ ἀρχείῳ του δακτυλογραφημάτων. Ἀλλ' εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις ὁ ρυθμὸς καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, ἀριθμῶν κλπ. διατηρεῖται ἀμετάβλητος ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐξέτασις στηρίζεται ἐπὶ ἑτέρων χαρακτηριστικῶν στοιχείων.

(Συνεχίζεται)

ΠΟΜΜΕΡΕΝΚΕ
(POMMERENKE)
Ο ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ἀξ/κῶν Ἀστυνομίας κ. κ. OTTO ZIZMANN καὶ RUDOLF GUT τῆς FREIBURG,
κατὰ μετάφρασιν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὸ μεταξὺ ἔγινε γνωστόν, ὅτι τὴν νύχτα τῆς 30-5-59 στὸ Siugen a.H. ἡ 18χρονη ἀνύπανδρη ὑπάλληλος Gisela Pe, ποὺ κατοικοῦσε σ' ἕνα παληὸ σπίτι στὴ νότια περιφέρεια τῆς πόλεως, λίγο μετὰ τὶς 2 ἡ ὥρα, ἐδέχθη ἐπίθεσιν ἀπὸ ἕνα νεαρὸ ἄνδρα μέσα στὸ δωμάτιό της. Αὐτὸς δὲ προσπάθησε νὰ τὴν στραγγαλίσῃ.

Ἡ Gisela Pe, ἡ ὁποία ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι μέσα σ' ἕνα ἀμερικάνικο σάκκο ὕπνου κατόπιν σθεναρᾶς ἀντιστάσεως κατάφερε νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν θανατηφόρο λαβὴ τοῦ ἐγκληματία καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ὁ δράστης παραιτήθηκε τῆς προσπαθείας του καὶ πήδηξε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Προτοῦ προβῇ εἰς τὴν ἐπίθεσίν του ὁ δράστης εἶχεν ἀνάψει τὸ πορτατίφ ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὸ κομοδῖνο. Ὁ πατέρας της, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε πρὸς βοήθειάν της, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ φωνάζῃ δὲν τὴν πίστευε στὴν ἀρχὴ καὶ νόμιζε ὅτι ἡ διήγησίς της ἦταν ἀποτέλεσμα ψευδαισθήσεως. Ἡ κοπέλλα ὅμως ἡ ὁποία εἶχε δεῖ πολὺ καλὰ τὸν ἄγνωστο ἐπέμεινε στὴν ἀρχική της δήλωσι. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὁ πατέρας της δὲν ἀνέφερε τὴν περίπτωσι αὐτὴ στὴν Ἀστυνομία πρὶν ἀπὸ τὶς 8 π.μ. Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν ἀμέσως ἀπέδειξαν ὅτι ὁ δράστης εἶχε μπεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δωμάτιο καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος εἶχε φύγει.

Χρήσιμα ἴχνη δὲν μποροῦσαν νὰ ὑπάρχουν. Ἡ Gisela Pe εἶχε τὰ σημάδια τῆς ἐπιθέσεως στὸ λαιμό της τρεῖς μῆνες μετὰ ἀπὸ αὐτήν. Ἡ πρώτη κατάθεσις τῆς Gisela Pe ἀνεσκευάσθη κατὰ τὴν πορείαν τῶν ἐρευνῶν.

Αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν μαζὶ μὲ τὸ φίλο της καὶ ὅτι εἶχε γυρίσει κατὰ τὴν πρώτην πρωϊνὴν στὸ σπίτι της.

Τὴν Κυριακὴ τῆς 31-5-1959 στὸ σταθμὸ τῆς Heidelberg περίμεναν περὶ τοὺς 30 ἐπιβάτες τὴν ἄφιξιν τῆς ἁμαξοστοιχίας, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐρχόταν καὶ ἕνας γνωστὸς ἐκδρομικὸς ὅμιλος τοῦ Ἀμβούργου, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ἔπερνε στὴν ἡλιόλουστη Ἰταλία, στὴ Λιγουρικὴ θάλασσα, καὶ στὴν Ἰταλικὴ Ριβιέρα. Γιὰ τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ αὐτοὺς τὸ ταξίδι αὐτὸ εἶχε τὴν μορφὴν τῆς πραγματοποιήσεως ἑνὸς παλαιοῦ τους ὀνείρου. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ στὴν 21χρονη Dagmer Klimek, ἡ ὁποία περίμενε μαζὶ μὲ δύο φίλες της.

Λίγο μετὰ τὸ μεσονύκτιο ἔφθασε τὸ τραῖνο καὶ οἱ ἐκδρομεῖς ἔψαχναν γιὰ τὸ καθωρισμένο βαγόνι καὶ τὶς καθωρισμένες θέσεις, οἱ ὁποῖες εἶχαν κρατηθῇ γι' αὐτοὺς ἀπὸ τὸν ὅμιλο. Ἡ Dagmer εἶχε θέση στὸ βαγόνι 405 καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 11 διαμέρισμα, οἱ δύο φίλες της στὸ ἴδιο βαγόνι καὶ στὸ ὑπ' ἀριθ. 110 διαμέρισμα. Τὰ δύο κορίτσια ἔμειναν στὴν ἀρχὴ στὸ διαμέρισμα τῆς Dagmer, διότι δὲν εἶχε συμπληρωθῇ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ Dagmer τὶς παρακαλοῦσε νὰ μείνουν κοντά της. Βεβαίως λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Karlsruhe ἦλθε ὁ ὑπηρέτης τοῦ βαγονίου 405 καὶ ἔβαλε τὶς δύο φίλες στὸ δικό τους διαμέρισμα διότι τὸ 11 θὰ ἔπρεπε νὰ γέμιζε ἀπὸ ἄλλους ἐπιβάτες. Μὲ στεναχώρια οἱ δύο φίλες ἐξετέλεσαν τὴν ἐντολὴ καὶ ἐγκατέλειψαν τὸ διαμέρισμα τῆς φίλης τους. Μὲ 120 χιλ. τὴν ὥρα διέσχισε τὸ τραῖνο τὸ νότο καὶ τὰ Ἑλβετικὰ σύνορα.

Ἐσταμάτησε μόνο γιὰ λίγο στὴν Karlsruhe, στὸ Offenburg καὶ στὸ Freiburg ὅπου ἐπεβιβάσθησαν ἀκόμα μερικοὶ ἐπιβάτες. Τὸ νεαρὸ κορίτσι ἔμεινε μόνο στὸ διαμέρισμα 11 τοῦ 405 βαγονίου καὶ κουρασμένο καθὼς ἦταν ἀποκοιμήθηκε πάνω στὸ κάθισμα.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὶς πρωϊνὲς ὧρες τῆς 1-6-1959 τὰ δύο νεαρὰ κορίτσια ἀπὸ τὴν Heidelberg μάταια ἔψαχναν νὰ βροῦν τὴ φίλη τους, ἐξεδήλωσαν δὲ τὴν ἀνησυχία τους στὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐκδρομῆς στὸ Basel. Αὐτὸς ἐφαντάζετο ὅτι ἴσως ἡ Klimek ἀπὸ ἀφηρημάδα νὰ ἐγκατέλειψε τὸ τραῖνο στὸ Offenburg ἢ στὸ Freiburg. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως ὅτι τὰ πράγματά της εὑρίσκοντο στὸ διαμέρισμα 11 τοῦ 405 βαγονίου καὶ ἔτσι οἱ ἀνησυχίες τῶν ἐπιβατῶν ἐγένοντο περισσότερες, ὥστε κατέθεσαν τὴν ἐξαφάνισίν της στὴν Ἀστυνομία τῆς Belinzona.

Ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν τοῦ Baden Württeuberg, τὴν 1-6-59 πρὸς τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τοῦ Freiburg ἐστάλη τηλεφωνικῶς ἡ δικογραφία τῆς ὑποθέσεως δηλ. ὅτι ἀπὸ τὸ τραῖνο κάποια Dagmer Klimek ἀπὸ τὴν Heidelberg εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Τὸ πτῶμα τῆς Dagmar Klimek μέσα στὸ χαντάκι, μὲ σκεπασμένη τὴν ὠμοπλάτη καὶ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ χόρτα καὶ τὰ ξεσχισμένα ροῦχα της. Ἡ τσάντα της διακρίνεται δεξιὰ τοῦ πτώματος καὶ ἀριστερὰ ἕνα παπούτσι της.

Ἐξεφράζετο δέ ἡ ὑποψία ὅτι ἡ Klimek εἶχε ἀρέσει σὲ κάποιον ἐγκληματία γιὰ θῦμα. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ διέταξε ἡ ἀνωτάτη διοίκησις τῆς Ἀστυνομίας νὰ γίνουν ἔρευνες καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς γραμμῆς Heidelberg - Basel. Τὴν διαταγὴν ἔλαβαν ὅλοι οἱ σταθμοὶ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἡ Ἀστυνομία τῶν τραίνων γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς ἐξαφανισθείσης. Ἡ ὑποψία ἑνὸς ἐγκλήματος ἐνετάθη ὅταν ἔγινε γνωστὸν ὅτι τὸ τραῖνο 966, τὴν 1-6-59 λίγο μετὰ ἀπὸ τὶς 2 ἡ ὥρα, 500 μ. περίπου νοτίως τοῦ σταθμοῦ τῆς Schallstaalt ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ διότι κάποιος χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ κινδύνου. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἐντατικὴ ἔρευνα δὲν μπόρεσε στὴν ἀρχὴ νὰ βρεθῆ τίποτα κατὰ μῆκος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

Τὴν Παρασκευὴ τῆς 5-6-59, κατὰ τῆς 7 ἡ ὥρα, εἰδοποιήθηκε τηλεφωνικῶς ἡ ἀνωτέρα διοίκησις τσῦ Freiburg ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία τῶν σιδηροδρόμων τοῦ Freiburg ὅτι τὸ πρωῒ εἰς τὸ πρόχωμα τῶν γραμμῶν περίπου 110 μέτρα βορειότερα τῆς θέσεως ποὺ εἶχε σταματήσει τὸ τραῖνο εἶχε βρῆ ἕνα πτῶμα μέσα σ' ἕνα χαντάκι.

Ἡ ἀμέσως εἰδοποιηθεῖσα ἐπιτροπὴ ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν τοῦ Freiburg, τῆς ἀνωτέρας διοικήσεως, προσδιώρισε πρὶν ἀπὸ ὅλα τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων.

Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας τὸ ὁποῖον ἦταν ριγμένο μέσα σὲ ἕνα χαντάκι περὶ τὰ 50 ἑκ. βαθὺ καὶ περὶ τὰ 30 ἑκ. φαρδὺ μεταξὺ μιᾶς πλαγιᾶς καὶ ἑνὸς σιδηροδρομικοῦ προχώματος κατὰ μῆκος τοῦ διερχομένου μονοπατιοῦ. Τὸ πτῶμα εὑρίσκετο γονατισμένο καὶ γερμένο προύμητα καὶ μὲ τὴ ράχη καὶ τοὺς γλουτοὺς ἐντελῶς ξεγυμνωμένους. Ἡ τοποθεσία εὑρίσκετο περὶ τὰ 2 χιλ. βόρεια ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου τὸ τραῖνο τὴν 1-6-59 ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὶς ὠμοπλάτες εὑρίσκετο χορτάρι καὶ τ' ἄσπρο κομπιναιζὸν τοῦ θύματος.

Μετὰ ἀπὸ τὸ ξεσκέπασμα ἔγιναν ὁρατὰ ἕνα μαῦρο μάλλινο φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἦταν σχισμένο ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω καὶ τὰ ξεσχισμένα ἐσώρρουχα.

Εἰς τὸ γυμνὸ κορμὶ ὑπῆρχαν πολλὲς θλάσεις ὀστῶν, στὶς γάμπες καὶ στοὺς μηροὺς καὶ πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ στέρνο στὴν ἀρχὴ τοῦ λαιμοῦ ὑπῆρχε βαθειὰ μαχαιριὰ μέχρι τὴν σπονδυλικὴ στήλη.

Κατὰ τὶς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν στὴν περιοχὴ εὑρέθησαν ἴχνη σουρσίματος ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ σιδηροδρομικοῦ προχώματος μέχρι τοῦ σημείου ποὺ εὑρέθη τὸ πτῶμα. Στὸ μεταξὺ τῶν δύο σιδηροτροχιῶν γραμμῶν μέρος, ὑπῆρχαν ἀνωμαλίες στὸ ἔδαφος σὲ τέσσαρα διαφορετικὰ σημεῖα, ἡ πρώτη ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀνωμαλίες ἄρχιζε 47 μ. βορειότερα ἀπὸ τὴν τελευταίαν καὶ ἀπὸ κεῖ σὲ πορεία ὀρθῆς γωνίας ὡδηγοῦσε μέσα στὸ χαντάκι. Εἰς αὐτὴν τὴν περιοχὴ ὑπῆρχαν πέτρες πιτσιλισμένες μὲ αἷμα.

Μεταξὺ χαντακίου καὶ πτώματος ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ ἄσπρη τσάντα χωρὶς χερούλια, ἐντελῶς κενὴ καὶ ὄχι μακρυὰ ἀπὸ ἐκεῖ ὑπῆρχον πάνω στὸ χορτάρι δύο μαῦρες καλτσοδέτες. Ἡ πρᾶξις ἡ ὁποία ἄρχισε 2 χιλ. πρὶν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως, μέσα στὸ τραῖνο, εἶχε βρεῖ ἐδῶ τέλος. Οἱ πιθανότητες γιὰ τὸ ὅτι τὸ πτῶμα ἀνῆκε στὴν ἐξαφανισθεῖσα D. Klimek ἐφαίνοντο πολλὲς ἀπὸ τὶς γνωστὲς περιγραφὲς τῆς ἐξαφανισθείσης.

Ὁ εἰδοποιηθεὶς τηλεφωνικῶς πατέρας τῆς ἐξαφανισθείσης συνταύτισε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νεκρῆς μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κόρης του.

Καὶ ἐβεβαίωσε μὲ αὐτὸ τὴν ἀλήθεια τῶν ὑποθέσεων.

Ἡ κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα διενεργηθεῖσα νεκροψία εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐγκληματολογίας τοῦ Παμνεπιστημίου τοῦ Freiburg προσδιώρισε θανατηφόρα τραύματα εἰς τὸ πτῶμα.

Τὸ πτῶμα μὲ τὴν μαχαιριὰ λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ στέρνο, στὴν ἀρχὴ τοῦ λαιμοῦ.

Στὴν ἀρχὴ ἐγεννήθησαν ἀμφιβολίες ἂν ἡ Klimek πετάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ τραῖνο ζωντανὴ ἢ ἀφοῦ πρῶτα ἐφονεύθη. Ἀπὸ τὴν ἰατροδικαστικὴ πλευρὰ ὑπερασπίζετο ἡ ἄποψις, ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ τὸν προσδιορισμὸν τῶν τραυμάτων, ὅτι ἡ Klimek εἶχε πρῶτα φονευθῆ μέσα στὸ τραῖνο καὶ μετὰ πετάχτηκε τὸ πτῶμα της ἔξω.

Ἡ ἀλλόκοτη στάσι τοῦ θύματος, δηλ. ὅτι τὰ ροῦχα της ἦταν ξεσχισμένα, τὸ κορμὶ γυμνὸ καὶ γονατισμένο ὥστε οἱ γλουτοὶ νὰ εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὰ ἐπάνω, ἔδειχναν ὅτι ἡ πρᾶξις πολὺ πιθανὸν νὰ ἔγινε ἀπὸ ἕνα διεστραμμένον σεξουαλικὰ ἐγκληματία.

Κατὰ τὶς ἔρευνες ἐξητάσθη καὶ ἡ περίπτωσις μήπως ὁ δράστης ἦταν κανένας ἀπὸ τοὺς Μαροκινοὺς στρατιῶτες ποὺ εἶχαν στρατοπεδεύσει στὴν περιοχὴ τοῦ Freiburg. Ἀλλὰ ἡ ἀνάκρισις ὅλων ἐκείνων τῶν στρατιωτῶν, ποὺ εἶχαν ἄδεια τὴν νύχτα τοῦ ἐγκλήματος ἀπέβη ἀρνητική.

Ἡ προσπάθεια τῆς ἐξιχνιάσεως καὶ τῆς εὑρέσεως ἦτο πολὺ δύσκολη διότι στὴν ἀρχὴν δὲν ἦτο τίποτε γνωστὸν γιὰ τὸν δράστη καὶ οἱ μάρτυρες ἀπὸ τὸ τραῖνο, οἱ ὁποῖοι ἐνδεχομένως νὰ μποροῦσαν νὰ δώσουν χρήσιμες πληροφορίες, παρέμειναν στὴν Ἰταλία.

Διὰ τοῦ τύπου, τοῦ ραδιοφώνου καὶ μὲ ἀνακοινώσεις ἀπὸ μεγάφωνα πάνω σὲ αὐτοκίνητα, ἡ Ἀστυνομία ἐκαλοῦσε τὸν πληθυσμὸ νὰ βοηθήσῃ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δράστου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔγινε γνωστὸν ὅτι μετὰ ἀπὸ τὸ φρενάρισμα τοῦ τραίνου καὶ πρὶν αὐτὸ σταματήσῃ ἕνας ἄνθρωπος πήδηξε στὸ σκοτάδι καὶ διέφυγε. Κατὰ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ σχέσιν μὲ τὸ ἔγκλημα.

Περιγραφὴ τοῦ προσώπου του δὲν μπόρεσε νὰ γίνῃ παρ' ὅλη τὴν ἐπισταμένη ἀνάκρισι τῶν μαρτύρων. Ἀμέσως ἔγινε εἰσήγησις στὴν διεύθυνσιν τῶν σιδηροδρόμων γιὰ τὴν ἄμεσον διάθεσιν τοῦ βαγονίου γιὰ νὰ γίνουν ἐπ' αὐτοῦ οἱ ἀπαιτούμενες ἔρευνες. Τὸ βαγόνι ἦλθε στὸ Freiburg ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε κάνει κατ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα τρεῖς ἄλλες διαδρομές.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐν τῷ μεταξὺ πολλαπλῶν καθαρισμῶν τοῦ βαγονίου δὲν μποροῦσαν δυστυχῶς νὰ εὑρεθοῦν κανενὸς εἴδους κατάλληλα ἴχνη. Γιὰ νὰ φθάσουν σὲ κάποιο ἀποτέλεσμα οἱ ἔρευνες ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἰταλία δύο ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας, τὴν 7-6-59.

Ἡ ὑποδοχὴ τῶν δύο ἀστυνομικῶν, εἰς τὸ Finale Ligure ὅπου ἔφθασαν ὑπῆρξε πολὺ φιλικὴ καὶ ἐδόθη εἰς αὐτοὺς κάθε βοήθεια.

Λίγο μετὰ ἀπὸ τὴν ἄφιξιν εἰς τὸ Finale Ligure εὑρίσκοντο ἤδη οἱ πρῶτοι μάρτυρες εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Αὐτοὶ ἦταν δύο συνταξιδιῶτες ἀπὸ τὸ Pfalr, οἱ ὁποῖοι τὶς πρωϊνὲς ὧρες τῆς 1-6-59 εἶχαν δῆ τὸν πιθανολογούμενο δράστη κατὰ τὴν κάθοδόν του ἀπὸ τὸ σταματημένο τραῖνο καὶ τὴν φυγή του ἀπὸ τὸ πρόχωμα τῶν γραμμῶν.

Ἡ περιγραφὴ ποὺ ἔκαναν γιὰ τὸν ἐγκληματία ἀπέβη ἀνεπαρκὴς διότι ἐπικρατοῦσε σκοτάδι. Ἀργότερα ἐξετάσθησαν οἱ φίλες τῆς νεκρῆς, οἱ ὁποῖες δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν καμμιὰ χρήσιμη πληροφορία γιὰ τὰ χραακτηριστικὰ τοῦ δράστου. Κατέθεσαν ἁπλῶς καὶ μόνον ὅτι εἶχαν καθήσει κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ τραίνου ἀπὸ τὴν Heidelberg στὸ βαγόνι 405 μαζὶ μὲ τὴν D. Klimek ἀλλὰ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν διότι ἔτσι τὶς διέταξε ὁ ἐλεγκτής, διότι θὰ ἐπεβιβάζοντο νέοι ἐπιβάτες.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἀνακρίσεων ἀπεδείχθη ὅτι αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ἔμεινε ἄδειο ἕως τὸ Basel χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν ἄλλοι ἐπιβάτες καὶ φυσικὰ ἡ D. Klimek ἔμεινε μόνη. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξετάσθησαν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τραίνου.

Ἔτσι ἔγινε γνωστὸν κατὰ τὶς ἀνακρίσεις ὅτι ὁ ὁδηγὸς τοῦ τραίνου 966 λίγο πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἀπὸ τὸν σταθμὸν τῆς Heidelberg τὴν 1-6-59 εἶχεν διαμελίσει ἕναν ἄγνωστον ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς ὑπηρεσίας του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ἤθελε νὰ ἐρευνήσῃ τὰ πέριξ. Ὅπως φάνηκε κατόπιν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ δράστης.

Ἐπίσης καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ βαγονίου 405 λίγο ἀργότερα παρεκλήθη ἀπὸ ἕναν ἄγνωστο ἄνθρωπο νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ἄδειο διαμέρισμα διότι δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ καὶ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κυττάζῃ τὰ πέριξ χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ τοὺς ὑπολοίπους ταξιδιῶτες. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἦταν ὁ δράστης. Ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ ὑπηρέτης παρέλειψαν νὰ ἐξετάσουν αὐτὸν τὸν ξένο ἄνθρωπο ζητῶντας του τὸ εἰσιτήριον ἢ καὶ τὸ ὄνομά του, ἀντιθέτως δὲ ὁ ὑπηρέτης χωρὶς νὰ σκεφθῇ καὶ χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ παρεχώρησε ἕνα ἄδειο διαμέρισμα εἰς αὐτόν.

Ἡ περιγραφὴ ποὺ ἔκανε γιὰ τὸν ἄγνωστον ἄνθρωπον ὁ ὑπηρέτης καὶ ὁ ὁδηγὸς συμφωνοῦσε κατάτι μὲ τὴν ἀνεπαρκῆ περιγραφὴ ποὺ εἶχαν κάμει οἱ δυὸ ἐπιβάτες ἀπὸ τὸ Pfalr.

Γιὰ νὰ πετύχουν κάποιο καλύτερο ἀποτέλεσμα ἐκοντρολάρισαν τὴν παλιδρόμησιν τοῦ τραίνου ἀπὸ τὴν Albena. Τὸ κοντρολάρισμα ἀκολούθησε στὶς 15 καὶ 22-6-59 ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ Basel εἰς τὸ σταθμὸ τῆς Frankfurt.

Συγχρόνως κατετέθη ἀπὸ ἀξιοπίστους μάρτυρες, ὅτι τὴν νύχτα τοῦ ἐγκλήματος ἀπὸ τὸ διαμέρισμά τους ἄκουσαν φωνὲς καὶ τὴν πτῶσιν ἑνὸς ἀντικειμένου εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ τραίνου. Ὑποδείξεις ὅμως γιὰ τὸν δράστη δὲ μπόρεσαν νὰ δοθοῦν ἀπὸ καμμιὰ πλευρά.

(Συνεχίζεται)

* ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ
* ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
* Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΟΥ Ν.Α.Τ.Ο.
* ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟΝ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

...Εἶναι δειλινὸ... ἕνα ὄμορφο, ζεστὸ δειλινό, ποὺ σὲ γαληνεύει καὶ σὲ ρίχνει σ' ἕνα βελούδινο ρεμβασμό...

Ὁ ἥλιος ἔχει κρυφθῆ πίσω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ βουνὸ κι' ἡ μέρα ἀργοπεθαίνει καθὼς τὴν κυκλώνουν ἕνα σωρὸ σκιὲς ποὺ ὁλοένα πληθαίνουν καὶ γεμίζουν σκοῦρες πινελιὲς τὸ ἁπλὸ ντεκὸρ τῆς φύσεως...

Καὶ πάλι βρίσκουμαι μονάχος μέσα στὸ τετράγωνο γραφειάκι μου τοῦ Ἀρχηγείου καὶ γράφω... Ἀνοικτὸ ἔχω ἀφήσει τὸ παράθυρό μου, κι' ὁ θόρυβος τοῦ δρόμου φτάνει στ' αὐτιά μου σὰν ἕνα ἀκαθόριστο βουητό, μέσα στὸ ὁποῖο ξεχωρίζει κάπουκάπου τὸ ἀπότομο φρενάρισμα ἑνὸς αὐτοκινήτου ἢ ἡ φωνὴ κάποιου μικροπωλητοῦ, ἕνα γυναικεῖο γέλιο ἢ ἡ σειρήνα τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Βοηθειῶν..... Μέσα στοὺς τέσσερις αὐτοὺς θορύβους τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ποὺ ἀδιάκοπα ἐπαναλαμβάνονται κάθε μέρα, κλείνεται ὁλάκαιρη ἡ δραστηριότητά της, τὸ σφριγηλό της παρὸν στὴν ἱστορία τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων.... ὁ ρυθμός της... ἡ βιοπάλη..., ἡ χαρὰ..., ὁ πόνος...

Ἡ **Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς** ἀνταλλάσσει εὐχὰς μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θ. Ρακιντζῆ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν Του εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Εἶναι δειλινό.... Κι' εἶμαι μονάχος, μὲ συντροφιὰ τοῦ μολυβιοῦ μου τὸ παράξενο πατινάζ πάνω στὶς λευκὲς σελίδες τοῦ χαρτιοῦ...

Πρὶν λίγη ὥρα ἕνας τραπεζιτικὸς μὲ εἶχε πάρει στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ μὲ προσκαλέσῃ σ' ἕνα γλέντι.... Κι' ὅταν ἐγὼ ἀρνήθηκα καὶ τοῦ εἶπα ὅτι ἔχω δουλειὰ στὸ γραφεῖο, μοῦ ἀπάντησε θυμωμένα : «Θἄθελα νἀρχόμουν ἐκεῖ νἄβλεπα αὐτὸ τὸ περίφημο Ἀρχηγεῖο σου ποὺ τόσο σὲ ἀπασχολεῖ καὶ σὲ ἐμπνέει !!!». Γέλασα τότε κι' ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο. Μά, σὰν ἔμεινα μόνος καὶ βεβαιώθηκα ὅτι κάτι μὲ

κρατᾷ δεμένο ὥρες ὁλόκληρες δίπλα σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι μὲ τὰ βιβλία, τὰ τσιγάρα καὶ τὰ χαρτιά, βάλθηκα ν' ἀνακαλύψω τί ἀκριβῶς εἶναι, αὐτὸ τὸ κάτι ποὺ ἔχω ἀγαπήσει τόσο, ὥστε νὰ περνῶ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς μέρας καὶ τῆς νύκτας κλεισμένος στοὺς τέσσερις ἐτούτους τοίχους.... Ρίχνω μιὰ βιαστικὴ ματιὰ σ' ἕνα-ἕνα τὰ ἔπιπλα..... βλέπω τὴν 'Αρχειοθήκη τῶν 'Εκπομπῶν, τὰ μαγνητόφωνα, τὰ μεγάφωνα, τὴ γραφομηχανή, τὸν ἐνισχυτή, τὴ δισκοθήκη.... 'Αλλὰ ὄχι..... Δὲν εἶναι τὰ ἔπιπλα ἢ τὰ ὄργανα τοῦ γραφείου ποὺ μοῦχουν πάρει τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά.... Εἶναι κάτι τί ἄλλο, πιὸ δυνατό, πιὸ ἀπέραντο...

Ναί ! Κάτι ἄλλο εἶναι.... Μιὰ ἰδέα... μιὰ πίστη.... μιὰ ἄγρια τρικυμία ἐνθουσιασμοῦ.... Ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι κάπου ἐδῶ μέσα ζῇ, κτυπᾷ μιὰ καρδιά.... πὼς ὅλα ἐτοῦτα ἔχουν ἕνα παλμὸ ζωῆς, μιὰ πνοή.... Καὶ μοῦ κουβεντιάζουν... Καὶ μοῦ

Ἡ **Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς** ἀνταλλάσσει εὐχὰς μετὰ τῶν 'Αστυνομικῶν Δ)ντῶν κ.κ. Ε. Καραμπέτσου, Θ. Νούσια, Α. Καθαρείου, Α. Παπαδοπούλου καὶ Α. Μουρούσια κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν Του εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολὴν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

διηγοῦνται ἕνα πανέμορφο παραμύθι.... καὶ μοῦ τραγουδοῦν.... Νοιώθω ὅτι ἐδῶ μέσα, πολὺ κοντά μου, σὲ μιὰ γωνιά, εἶναι ἀναμμένη κάποια φωτιά... Καὶ μὲ ζεσταίνει.... Καὶ μοῦ φλογίζει τὴν Πίστη γιὰ ὅ,τι ἀγαπῶ πολύ..... Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ βλέπω μιὰ σκιὰ νὰ στριφογυρίζῃ δίπλα μου καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ : «Εἶμαι ἡ ψυχὴ τῆς 'Αστυνομίας.... Καὶ θέλω νὰ σοῦ διδάξω τὴν ἱστορία της ποὺ δὲν τὴν ἔζησες στὰ πρῶτα της κεφάλαια, ποὺ δὲν εἶχες τὴν τύχη νὰ τὴν γνωρίσῃς.... 'Εδῶ εἶναι τὸ σπίτι σου.... Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ καλή του... Ἄκου.... Ἔξω περνᾷ ἕνας ἀστυφύλακας.... Αὐτὸ τὸ βῆμα του εἶναι ἡ ἀδιάκοπη ἐπανάληψη τοῦ ἴδιου βήματος ποὺ πρωτάρχισε στὰ στενὰ καντούνια τῆς Κέρκυρας, ποὺ συνεχίστηκεν ὕστερα στὸ λιθόστρωτο τῆς Πάτρας, κι' ὕστερα στὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν 'Αθήνα.... Ἄκουσέ το

καλά.... Καὶ τραγούδησέ το.... Καὶ φτειᾶξε τὴν καρδιά σου νὰ κτυπᾷ στὸ ρυθμό του.....».

Τότε καταλαβαίνω γιατὶ κλείνουμαι ἐδῶ μέσα... Γιὰ ν' ἀκούω τὸ βῆμα τοῦ ἀστυφύλακα καὶ νὰ τὸ τραγουδάω.... Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου.... Νὰ διακονῶ τὴν ψυχὴ τῆς 'Αστυνομίας καὶ νὰ τὴν κάμω γνωστὴ σὲ κάθε συνάνθρωπό μου.....

Ἔ μ π ν ε υ σ η.... Μιὰ παντοδύναμη ἔμπνευση ποὺ πλανιέται μέσα στοῦ δειλινοῦ τὴν ἀβεβαιότητα.... Τότε θυμᾶμαι τὸν Τυρταῖο. 'Ανάπηρος ἦταν. Δὲν πολεμοῦσε. Ὅμως μὲ τὰ φλογερά του ποιήματα ἔφερνε τὴ νίκη, κρατῶντας ὑψηλὰ τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα τῶν στρατιωτῶν..... Κι' ἀκόμα θυμᾶμαι τὰ λόγια τοῦ Ναπολέοντος : «Στὴ μάχη ὅλοι χρειάζονται. Κι' οἱ στρατιῶται ποὺ πολεμοῦν, κι' οἱ ἱερεῖς ποὺ εὐλογοῦν τὰ ὅπλα, κι' οἱ ποιηταὶ ποὺ ἠλεκτρίζουν τὶς ψυχὲς.... Κι' οἱ τρεῖς πολεμοῦν. Καθένας μὲ τὸν τρόπο του».

'Ακμαῖο ἠθικό ! ! ! Τὸ δοκιμάσατε ποτέ σας ; Εἶναι τὸ μεγαλύτερο μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας. Εἶπα ἀκμαῖο ἠθικὸ καὶ κάτι θυμήθηκα.... Μιὰ συζήτηση σ' ἕνα ἀστυνομικὸ ἑστιατόριο ἀνήμερα τοῦ Πάσχα..... Βρέθηκα ἐκεῖ, κατόπιν.... 'Αλλὰ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τσουγκρίζει τὸ αὐγό Του μετὰ δοκίμου Ὑπαστυνόμου τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολήν.

εἶναι καλύτερα νὰ πάρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχή.... Γιατὶ μέσα τους κρύβουν ἕνα ζωντανὸ ἠθικὸ δίδαγμα, ποὺ παρακαλῶ νὰ τὸ προσέξουν ἰδιαίτερα οἱ φίλοι ἀστυφύλακες ποὺ μὲ διαβάζουν.

Ἡ περασμένη, λοιπόν, Κυριακὴ ἦταν τοῦ Πάσχα. Δηλαδὴ μέρα χαρᾶς καὶ ξεφαντώματος... Γεμᾶτα τὰ σπίτια, χαρούμενα τὰ πρόσωπα, μὲ τὰ καλά τους οἱ ἄνθρωποι, πλούσια τὰ τραπέζια σὲ κάθε σπιτικό. Μά, μονάχα στὰ σπίτια, ; Ἡ

ἴδια σκηνὴ καὶ στοὺς στρατῶνες, καὶ στὶς στρατιωτικὲς μονάδες, καὶ στὰ σύνορα, καὶ στὶς θάλασσες, καὶ στοὺς κάμπους. Ἡ μέρα αὐτὴ εἶναι ἡμέρα ἀγάπης. Σὲ κάθε τόπο παίρνει ἕνα πανηγυρικὸ τόνο, ἀλλὰ ξεχωριστὰ στὴ χώρα μας γίνεται ξεφάντωμα, καὶ συναδέλφωση, καὶ φιλὶ τῆς ἀγάπης, καὶ χορὸς κλέφτικος, καὶ ἀσυγκράτητη χαρά.

Μέσα στὸ δημόσιο αὐτὸ πανηγύρι ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ καὶ μιὰ θέση γιὰ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως, ποὺ εἶχαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο συνάνθρωπό τους τὸ

Ἡ **Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς** τσουγκρίζει τὸ αὐγό Του μετὰ δοκίμου Ἀρχιφύλακος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Π. Κανελλόπουλος, τσουγκρίζει τὸ αὐγό του μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἀσφαλείας κ. Ι. Καραχάλιου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

δικαίωμα νὰ ξαποστάσουν γιὰ λίγο ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο μόχθο τῆς δουλειᾶς τους.... Ἀλλοίμονο ἂν ὅλοι γλεντοῦσαν, κι' ὁ ἀστυφύλακας στεκόταν στὴν ἄκρη νὰ τοὺς κυττάζῃ καὶ νὰ νοσταλγῇ.... Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸ Πασχαλινὸ γλέστι δὲν ξεκουράζει μόνον, ἀλλὰ καὶ σφυρηλατεῖ δεσμούς, χαλκεύει φιλίες καὶ ἀνεβάζει τὸ ἠθικὸ καὶ τὴν αἰσιοδοξία σὲ ὑψηλὰ ἐπίπεδα.

Κάτω ἀπὸ τὸν ὁλόλαμπρο ἥλιο τῆς χαρᾶς θἄπρεπε νὰ δοθῇ μιὰ θέση καὶ στὸν ἀστυφύλακα.....

Μιὰ θέση ; Μά, τί λέω ; Ὁ κ. Ἀρχηγὸς εἶχε διάφορη γνώμη. Ὄχι μιὰ θέση, ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸν ἥλιο, τὸν καλλιτεχνικὸ ἥλιο τῆς Ἀθήνας τὸν ἔφερε στὶς Ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίες, παίρνοντας τὴν πρωτοβουλία τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα σὲ ὅλα τὰ συσσίτια τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν. Ἔτσι, ἐφέτος, γιὰ πρώτη φορὰ στὰ χρονικὰ τῆς Ἀστυνομίας, τὸ Πάσχα στὶς Ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίας πῆρε αὐτὸ τὸν πανηγυρικὸ χαρακτῆρα, ὅπως ἀνέγραψε τὴν ἑπομένη μ' ἐθνουσιασμὸ ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος.

Ἡ διαταγὴ ἦταν συγκεκριμένη : Νὰ ἐπισκεφθοῦν ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ συσσίτια καλλιτεχνικὰ συγκροτήματα μὲ ἠθοποιούς, τραγουδιστάς καὶ νούμερα καὶ νὰ ψυχαγωγήσουν τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸ Ἀερο-

δρόμιο. Καὶ ἡ ἐκτέλεση τῆς διαταγῆς αὐτῆς ἀνετέθη σὲ μᾶς. Κι' ἐμεῖς σημάναμε συγκέντρωση τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τόσο τιμητικὸ γιὰ τὴν 'Αστυνομία. 60 καλλιτέχνες ἔσπευσαν νὰ δώσουν τὸ παρόν, ἀφήνοντας τὰ κέντρα ποὺ δούλευαν καὶ τὶς οἰκογένειές τους . Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό ; Σημαίνει πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅτι ὁλόκληρος ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος εἶναι στὸ πλευρὸν τῆς 'Αστυνομίας. Καὶ σημαίνει ἀκόμα ὅτι ἡ 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας ἔχει γίνει ὁ ἄξονας γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀναπτυχθῆ μιὰ ἀξιόλογη πνευματικὴ καὶ διαφωτιστικὴ κίνηση, μέχρις σημείου νὰ μᾶς ὑποβληθῆ ἡ πρόταση δημιουργίας ἑνὸς μονίμου καλλιτεχνικοῦ ὁμίλου φίλων τῆς 'Αστυνομίας, ἀνεγνωρισμένου ἀπὸ τὸ Πρωτοδικεῖο.

Ἦταν συγκινητικὴ ἡ εἰκόνα ποὺ παρουσίασαν οἱ καλλιτέχνες ἐκεῖνο τὸ πρωϊνὸ τοῦ Πάσχα, καθὼς ξεκινοῦσαν πρωΐ-πρωΐ ἀπὸ τὰ σπίτια τους γιὰ νὰ βρεθοῦν στὸ 'Αρχηγεῖο τὴν ὡρισμένη ὥρα.

Τὸ ὑπογραμμίζω τὸ γεγονὸς μὲ ξεχωριστὴ χαρά. Δὲν ἦταν μιὰ τυχαία συγκέντρωση ἀνθρώπων ποὺ ἐπ' ἀμοιβῆ ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες του. Ἦταν μιὰ οἰκογενειακὴ συγκέντρωση καλλιτεχνῶν, φωτισμένων ἀπὸ τὰ ἀστυνο-

Ἡ **Α.Μ. ὁ Βασιλεύς,** ὁ κ. Θ. Ρακιντζῆς, ὁ κ. Ε. Καραμπέτσος, ὁ κ. Θ. Νούσιας καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι παρακολουθοῦν λεβέντικους Ἑλληνικοὺς χοροὺς ἀπὸ φουστανελλοφόρους κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολήν.

μικὰ ἰδεώδη, ποὺ ἐντελῶς ἀνιδιοτελῶς καὶ μὲ χαρακτηριστικὴ προθυμία βρέθηκαν κοντὰ στοὺς ἀστυφύλακες γιὰ νὰ τοὺς φέρουν, μὲ τὸ χαριτωμένο δικό τους τρόπο, τὴν ἀγάπη τῆς κοινωνίας, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη της πρὸς «τοὺς ὡραιότερους Φύλακες τῆς δημοκρατίας μας».

Δυό αὐτοκίνητα τοῦ Μηχανοκινήτου μᾶς παρέλαβαν ἀπ' τὸ 'Αρχηγεῖο καὶ μᾶς γύρισαν σὲ κάθε ἀθηναϊκὴ συνοικία. Καὶ κατὰ τὴ διαδρομὴ βρῆκαν τὴν εὐκαι-

ρία οἱ καλλιτέχνες ποὺ μᾶς ἐπλαισίωναν νὰ μᾶς ποῦν τόσα ὄμορφα λόγια γιὰ τὴν 'Αστυνομία, μέχρι σημείου ἕνας φίλος τραγουδιστὴς νὰ μᾶς πῇ μ' ἐνθουσιασμό : «τὸ 1961 πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔτος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων».

Κι' ὕστερα κυκλωθήκαμε ἀπὸ νέες συγκινήσεις....

'Ο 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων κ. Θ. Ρακιντζῆς τσουγκρίζει τὸ αὐγό του μετὰ τῶν κ.κ. Ε. Καραμπέτσου καὶ Ι. Καραχάλιου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰς τὴν 'Υποδιεύθυνσιν Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν.

Τὸ 'Αεροδρόμιο μᾶς ὑποδέχτηκε πρῶτο. Καὶ ἡ ὑποδοχὴ ποὺ μᾶς ἔκανε ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περιμέναμε.

Κι' ὕστερα τὸ ΙΑ' Τμῆμα τῆς Καλλιθέας.... νέες ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ....

Καὶ ὁ γῦρος τῆς χαρᾶς συνεχίστηκε στὸ Γ' Τμῆμα Παγκρατίου. Πλησιάσαμε στὸ μικρόφωνο καὶ τοὺς εἴπαμε : «Κατόπιν διαταγῆς τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ μας συνεκροτήθησαν ἐφέτος εἰδικὰ καλλιτεχνικὰ συγκροτήματα γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν ὅλες τὶς 'Αστυνομικὲς 'Υπηρεσίες καὶ νὰ φέρουν τὸ συμβολικὸ χαιρετισμὸ τοῦ Σώματος πρὸς κάθε ἀστυνομικὸ ὑπάλληλο. 'Ερχόμαστε ἀπ' τ' ἀκραῖα Τμήματα τῆς πρωτευούσης καὶ σᾶς φέρνουμε τὴν ἀγάπη καὶ τὶς εὐχὲς τῶν συναδέλφων σας, οἱ ὁποῖοι μᾶς παρεκάλεσαν σ' ὅποιο Τμῆμα μπαίνουμε νὰ βροντοφωνοῦμε : «Ζήτω ἡ 'Αστυνομία Πόλεων»....

'Η ἰαχὴ καὶ οἱ ζητωκραυγὲς ποὺ ἀκούστηκαν καὶ τὰ χειροκροτήματα ποὺ τὶς διεδέχθηκαν ἑρμήνευαν τὴν ἀπόφαση ὁλοκλήρου τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος νὰ μεγαλουργήσῃ κάτω ἀπὸ τὸ σκιὰ τῶν ὑπερόχων παραδόσεών του...

Κι' ὕστερα τὸ Β' 'Αστυνομικὸ Τμῆμα.... Νέας ἐθνουσιασμὸς.... Καὶ ἡ ἐλπιδοφόρα διαπίστωση : Τὸ ἠθικὸν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων εἶναι πιὸ ἀκμαῖο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

Στὴ συνέχεια ἐπισκεφθήκαμε τὸ ΙΔ' Τμῆμα ..... "Υστερα τὸ Ε'..... τὸ Γ'.... τὸ Α'..... τὸ ΣΤ'...

Παντοῦ χαρὰ καὶ αἰσιοδοξία.... Παντοῦ πολιτισμένο γλέντι κι' εὐγένεια.... Μὲ τέτοιο ἀκριβὸ ὑλικὸ γιατί νὰ μὴν γίνῃ τὸ 1961 «τὸ ἔτος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ;...».

Στὸ μεταξὺ εἴχαμε στείλει ἄλλους καλλιτέχνες στὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή, ὅπου τὸ φετεινὸ γλέντι ξεπέρασε κάθε προηγούμενο καὶ ὅπου ἐδόθηκε μιὰ ἐπίσημη χροιὰ ἑορτασμοῦ. Στὸ ἐπιτυχημένο φετεινὸ γλέντι τῆς Σχολῆς παρέστησαν, ἐκτὸς τῶν δοκίμων μὲ τὶς οἰκογένειές τους, καὶ πλῆθος ἐπισήμων. Τὴν Σχολὴ ἐπεσκέφθη καὶ ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεύς, ποὺ ἔγινε ἀντικείμενον ζωηρῶν ἐπευφημιῶν καὶ ζητωκραυγῶν. Παρέστησαν ἐπίσης ὁ Στρατηγὸς κ. Γ. Βαρδουλάκης, 'Αρχηγὸς τῆς 'Ελληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ. Ν. Μπουραντᾶς, οἱ βουλευταὶ κ.κ. Μανιαδάκης καὶ Βρανόπουλος, οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι κ.κ. Α. Κανελλόπουλος καὶ Α. Μαρκόπουλος, οἱ Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς κ.κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτης, Κ. Γεωργόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Δ. Γαλανός, Ι. Λουκᾶς, Γ. Κουσιάδης, Ι. Φραγκιαδάκης, ὁ Διευθυντὴς καὶ Ὑποδιευθυντὴς τοῦ Λεοντείου Λυκείου, μέλη τῆς 'Αμερικανικῆς 'Αποστολῆς, δημοσιογράφοι καὶ πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου.

'Απὸ τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα παρέστησαν ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς καὶ ἐπευφημηθεὶς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους μὲ χαρὰ καὶ χειροκροτήματα ὡς καὶ οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Ε. Καραμπέτσος, Θ. Νούσιας, Α. Καθάρειος, Α. Παπαδόπουλος, Α. Μουρούσιας, Δ. Ὑφαντῆς, Π. Λυκούσης καὶ Β. Γιαννόπουλος.

Ναί ! Τὸ φετεινὸ γλέντι τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, μὲ τὸ πηγαῖο κέφι του, τὸ πλούσιο καλλιτεχνικό του πρόγραμμα καὶ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν προσκεκλημένων του, ἐγνώρισε μιὰ ἄνευ προηγουμένου ἐπιτυχία.

Τὴν ἴδια ἐπιτυχία εἶχε καὶ τὸ Πασχαλινὸ τραπέζι τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδιευθύνσεως τῆς ὁδοῦ 'Αχαρνῶν, μὲ τὴ συμμετοχὴ ἐπίσης πλήθους διαλεκτῶν καλλιτεχνῶν, ὅπου οἱ ὑπάλληλοί της ξεφάντωσαν μὲ τὴν καρδιά τους. 'Αλλὰ ἡ πασχαλινὴ γιορτὴ ποὺ ξεπέρασε κάθε προηγούμενο καὶ στὴν ὁποίαν παρήλασεν ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος, ἦταν ἡ γιορτὴ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν. Αὐτὴ δὲν ἦταν γιορτή. Ἦταν δημοψήφισμα τοῦ λαοῦ, ἦταν ψῆφος ἀνεπιφυλάκτου ἐμπιστοσύνης πρὸς τοὺς γενναίους καὶ ἱκανοὺς αὐτοὺς ἄνδρες, ποὺ οἱ ὑπηρεσίες τους εἶναι γραμμένες στὴν καρδιὰ τῆς 'Ελληνικῆς Κοινωνίας. Συγχωρέστε με ἂν κλείνω τὸ ἄρθρο μου αὐτὸ μὲ τὴν 'Ασφάλεια, ἀλλὰ τὸ ἐξομολογοῦμαι : Πάντα ὅταν μπαίνω ἐκεῖ μέσα νοιώθω μιὰ χαρά, μιὰ ψυχικὴ ξεκούραση, μιὰ περηφάνεια. Λέω : «πόσο περήφανοι πρέπει νὰ εἴμαστε ὅλοι ποὺ ἔχουμε τέτοιους συναδέλφους».

Ναί ! Ναί ! Ὅποιος δὲν ἔζησεν ἐκεῖνες τὶς γιορτινὲς στιγμὲς τοῦ Πάσχα στὴν 'Ασφάλεια ἴσως νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ καταλάβῃ τί θέλω νὰ πῶ. Οἱ ἄνδρες τῆς 'Ασφαλείας ἄφησαν κατάπληκτους τοὺς καλλιτέχνες.

«Τέτοιο πολιτισμό, τόση εὐγένεια, τόση ψυχικὴ ὀμορφιὰ δὲν περίμενα νὰ βρῶ στὴν 'Ασφάλεια,» μοῦ ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα ἡ Τζένη Βάνου.

«Βρὲ πῶς τοὺς παρουσιάζουν μερικὲς κακόπιστες ἐφημερίδες αὐτοὺς τοὺς λαμπρούς, τοὺς κοσμικούς, τοὺς ἀληθινοὺς κυρίους ;» συνεπλήρωσεν ἕνας φίλος ἠθοποιὸς τῆς ἐπιθεωρήσεως.

«'Εμεῖς τοὺς ἐψυχαχωγήσαμε, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ μᾶς ἐδίδαξαν τόσα πολλὰ πράγματα ποὺ ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ τὰ ξεχάσουμε» μοῦ εἶπεν ἕνας φίλος τραγουδιστής, ἀπὸ τοὺς πρωτοστατήσαντας στὴν καλλιτεχνικὴ ἐξόρμηση τοῦ 'Αρχηγείου.

Τὸ κέφι τῶν ὑπαλλήλων τῆς 'Ασφαλείας καὶ ἡ ἐν γένει συμπεριφορά τους

ὑπῆρξεν ἡ πιὸ πειστικὴ διαφώτισις, ἡ πιὸ ὄμορφη διαφήμισις γιὰ τὴν 'Αστυνομία. Αὐτὸ μᾶς ἔκανε ὅλο καὶ νὰ τοὺς φέρνουμε κι' ἄλλους καλλιτέχνας.

Τὸ μεσημέρι ἄρχισε τὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα καὶ διατηρήθηκε μέχρι ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα.... Καὶ πέρασαν χίλιοι δυὸ καλλιτέχναι ἀπὸ τὸ μικρόφωνο, ἀντιπροσωπεύοντας ὅλες τὶς τάσεις καὶ τὰ γοῦστα..... Τραγουδισταὶ ἐλαφρῶν ἑλληνικῶν τραγουδιῶν, τραγουδίστριες λαϊκῶν τραγουδιῶν, ὀρχῆστρες, ἠθοποιοὶ τῆς πρόζας καὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως, φωνητικὰ συγκροτήματα, δημοτικὰ ὄργανα, ἀκόμα καὶ ταχυδακτυλουργοὶ καὶ μίμοι.

Καί, καθὼς περνοῦσαν οἱ στιγμὲς πάντα μὲ τὸ ἴδιο κέφι, τὰ χειροκροτήματα ἐγίνοντο ὁλοένα καὶ πιὸ ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδη.

Κι' ὕστερα, ὅλα σώπασαν..... 'Εφύγαμε..... Μά, δὲν εἴχαμε στρίψει στὴν ἀπέναντι γωνιὰ ὅταν ἀνακαλύψαμε ὅτι κάτι εἴχαμε ξεχάσει μέσα στὴν 'Ασφάλεια....

Ναί ! Εἴχαμε ξεχάσει τὶς καρδιές μας...

...Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Πάσχα στὶς διάφορες 'Αστυνομικὲς Ὑπηρεσίες.

Κι' ἀπὸ τὰ γεγονότα καὶ τὰ πρόσωπα βγαίνει ἕνα ἐλπιδοφόρο συμπέρασμα : «Ὅτι ὅλα εἶχαν καλὰ τακτοποιηθῆ καὶ ὅλα ἐλειτούργησαν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια.... Τὰ ἀκραῖα Τμήματα μᾶς ἐξέπληξαν. Μᾶς συνεπῆρε τὸ κέφι τους, μᾶς ἐμέθυσεν ὁ ἐνθουσιασμός τους, μᾶς ἠλέκτρισεν ἡ πίστις τους...

Ὅλα τὰ οἰκήματα ποὺ ἐπισκεφθήκαμε ἦταν ἄριστα διακοσμημένα καὶ εἶχαν μιὰ πανηγυρικὴ πασχαλιάτικη ὄψη..... Οἱ μεζέδες ἦταν πλούσιοι καὶ οἱ δημοτικοὶ σκοποὶ στὴν ἡμερησία διάταξη...

Πρὶν κλείσω ὅμως τὸ σημείωμα αὐτὸ δὲν ἀντέχω στὸν πειρασμὸ νὰ μνημονεύσω καὶ δυὸ εὔθυμα περιστατικὰ ποὺ ἀφοροῦν τὴν κωμικὴ πλευρὰ τοῦ θέματος.

.....Σὲ κάποια 'Αστυνομικὴ Ὑπηρεσία, λοιπόν, δὲν ὑπῆρχε μικρόφωνο. Καὶ ὁ κωμικὸς ἔπρεπε νὰ κάνῃ τὸ νούμερό του.... Ἔβαλε ὁ Μιχάλας τὰ δυνατά του καὶ ὠρύετο, οἱ φλέβες του πετάγονταν ἔξω, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἀκούγονταν, ὁπότε βλέπει σ' ἕνα τραπέζι, ἕνα χωνί, ἕνα τηλεβόα ἀστυνομικό. Τὸν ἁρπάζει τότε καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκτελῇ τὸ νούμερό του. Τὸ ἴδιο ὕστερα συνέβη καὶ μὲ τὴν Λέλα Παπαδοπούλου, ἡ ὁποία γιὰ πρώτη φορὰ—μᾶς ἔλεγεν ὕστερα—τραγούδησε μ' αὐτὸ τὸν... πρωτότυπο τρόπο...

Κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα.... Σ' ἕνα Τμῆμα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐμφανισή τους, ὁ Γιαννακὸς, ἡ Σίση κι' ὁ Πριονᾶς, δὲν πρόλαβαν νὰ ντυθοῦν καὶ μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο ὅπως ἦσαν ντυμένοι στὴν παράσταση ποὺ ἔδωσαν. Δηλαδὴ ὁ Γιαννακὸς μὲ ἄσπρο, κοντὸ παντελόνι ἀπὸ τσίτι, μιὰ περούκα στὸ κεφάλι, κατακόκκινη μύτη καὶ μιὰ σβούρα στὸ χέρι (παρίστανε τὸ μαθητή), ἡ Σίσυ μ' ἕνα κοντὸ φουστανάκι καὶ μιὰ κούκλα (ἔκανε τὴ μαθήτρια) κι' ὁ Πριονᾶς μὲ μιὰ βρώμικη βελάδα, ψηλὸ καπέλλο, γένεια καὶ σκληρὸ κολλάρο τῆς παληᾶς ἐποχῆς καὶ μιὰ βέργα στὸ χέρι (ὑπεδύετο τὸν δάσκαλο). Ὅταν, λοιπόν, κατεβήκαμε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο καὶ κάναμε νὰ μποῦμε μέσα στὸ Τμῆμα ὁ σκοπὸς ἀστυφύλακας—σὰν μᾶς εἶδε νὰ κατεβαίνουμε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο τοῦ Μηχανοκινήτου—γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ ρώτησε μὲ ἀπορία :

— «Ποῦ τοὺς πιάσατε, κύριε Ὑπαστυνόμε ;».

Ὁ Γιαννακὸς τὸ ἄκουσε καὶ κάτι θέλησε νὰ πῇ. Ὁπότε ἐπεμβαίνει ὁ δῆθεν δάσκαλος καὶ τοῦ καταφέρνει μιὰ στὸ κεφάλι μὲ τὴ βέργα. Καὶ ὁ ἔκπληκτος ἀστυφύλακας σπεύδει γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ στοιχεῖα καὶ νὰ τὸν.... μηνύσῃ...

*

'Επίσης μὲ ἰδιαιτέραν λαμπρότητα καὶ μέσα σὲ μιὰ ἐγκάρδια ἀτμόσφαιρα χαρᾶς καὶ κεφιοῦ, ἑωρτάσθη τὸ Πάσχα στὴν 'Αστυνομικὴ Διεύθυνσι Πειραιῶς παρουσίᾳ τῶν : Ὑφυπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Δ. 'Αλιμπράντη, βουλευτῶν κ.κ. Γ. Κατσαφάδου, Δ. Βρανοπούλου καὶ Ε. Σαββοπούλου, 'Αρχηγοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ. Ν. Μπουραντᾶ, Δημοτικῶν Συμβούλων Δήμου 'Αθηναίων

κ.κ. Α. Κανελλοπούλου καὶ Α. Μαρκοπούλου, Λιμενάρχου Πειραιῶς κ. Θ. Καλίτση, Προέδρου τῆς Συνομοσπονδίας Παντοπωλῶν Ἑλλάδος κ. Κ. Παπαδημητροπούλου καὶ πολλῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας.

Τοὺς ἐπισκεφθέντας τὸ ἀστυνομικὸν ἑστιατόριον ἐπισήμους προσεφώνησεν ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Γ. Κοντογεώργος.

*

Τώρα εἶναι νύκτα..... Κι' εἶμαι πάντα μέσα στὸ γραφεῖο, μὲ συντροφιὰ αὐτὸ τὸ χαρτὶ πάνω στὸ ὁποῖο χαράζω τὶς σκέψεις μου. Ξαναβλέπω τὸ σκιὰ τῆς Ἀστυνομίας νὰ πλανιέται τριγύρω. Καί, παίρνοντας τὴ στάση τῆς προσοχῆς, τῆς ἀναφέρω :

«Ὅλα πῆγαν καλά. Σὲ μεταφέραμε, μάννα, σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὸ πρωῒ στὶς 9 ἴσαμε τὸ βράδυ στὶς 8. Εἶναι μιὰ μικρὴ εἰσφορά μας στὴν Ἀγάπη σου...».

***

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

—Κατὰ τὴν μεγαλειώδη παρέλαση τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου, ἐνώπιον τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, τῆς Α.Ε. Ἐξοχότητος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων, ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολή, οἱ μαθηταὶ τῆς ὁποίας ἐθαυμάσθησαν καὶ κατεχειροκροτήθησαν γιὰ τὸ ἀνάστημά τους καὶ τὸν ἄψογο βηματισμό τους.

Ὁμολογουμένως ἐφέτος ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ παρουσίασε τὸν καλύτερο ἑαυτό της καὶ ὑπενθύμισε τὸ σπουδαῖο ἔργο ποὺ γίνεται μέσα στὸ σιωπηλὸ κτιριακό της συγκρότημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀδιάκοπα μεταγγίζεται στὸν ἀστυνομικὸ ὀργανισμὸ νέο ὑγιὲς αἷμα, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἱστορία τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Οἱ παρελάσαντες μαθηταὶ καὶ τῶν τριῶν Σχολῶν ἀπέσπασαν δίκαια τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ συγκεντρωμένου κόσμου καὶ ἀπέδειξαν μὲ τὸν ὡραιότερο τρόπο ὅτι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, πάντα νέα καὶ σφριγηλή, συνεχίζει τὸν ἱστορικό της δρόμο μὲ σταθερότητα καὶ πίστη στὸ μέλλον της.

Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολή, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, ἐκέρδισεν ὅ,τι τῆς ἀξίζει : Τὴν δημοσία ἀναγνώριση τῆς ἀξίας της.

— Πρὶν λίγες μέρες ἐξῆλθον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων 101 μαθητευόμενοι ἀστυφύλακες, ποὺ ἐτοποθετήθηκαν σὲ διάφορα Τμήματα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ἡ σεμνὴ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας των καὶ τὰ ἐμπνευσμένα λόγια τοῦ κ. Διοικητοῦ των, συνεκίνησαν ὅσους παρηκολούθησαν τὴν τελετὴν αὐτήν.

Τοὺς συνοδεύει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίδα ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν, ἐξ ἄλλου, εἰσέρχονται γιὰ ἐκπαίδευση 290 νέοι δόκιμοι ἀστυφύλακες, κατόπιν χορηγηθείσης σχετικῆς πιστώσεως καὶ ἐνεργηθείσης ἐπιλογῆς ἐκ μέρους τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος.

— Κλείνω τὰ νέα ἀπ' τὴ Σχολὴ μὲ μιὰ ὁμοφρη διαπίστωση : Ὅτι δηλαδή, κατόπιν σχετικῶν ἐνεργειῶν τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, ἐχορηγήθησαν οἱ ἀπαραίτητες πιστώσεις γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, σὲ ἀριθμὸ δοκίμων.

Ἔτσι τὸ πνευματικὸν φυτώριον τῶν Σχολῶν θὰ μπορέσῃ νὰ τροφοδοτῇ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα μὲ ὁλοένα καινούργια βλαστάρια, διὰ τὸ καλὸ τοῦ Σώματος καὶ τῆς κοινωνίας.

***

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΟΥ Ν.Α.Τ.Ο.

— Τὴν 4ην Ἀπριλίου ἑωρτάσθη μὲ ἐθνικὲς ἐκδηλώσεις σ' ὅλο τὸν ἐλεύθερο κόσμο ἡ ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ν.Α.Τ.Ο., ποὺ ἔλαβεν πανηγυρικὸν χαρακτῆρα στὴ χώρα μας.

Τὸ σημειώνουμε μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ γιατὶ τὸ Ν.Α.Τ.Ο. εἶναι ἡ ἀσφαλὴς ἀσπίδα ὅλων τῶν ἐλευθέρων χωρῶν τῆς γῆς καὶ δημιουργήθηκε σὰν αἴτημα, τῆς ἐποχῆς μας, ὅταν ἡ ἐξ 'Ανατολῶν ἀπειλὴ γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ συγκεκριμένη. 'Αντελήφθη τότε ἡ Δύσις ὅτι ἂν θέλῃ νὰ σωθῇ πρέπει νὰ ἑνώσῃ, νὰ ὀργανώσῃ καὶ νὰ ὁπλίσῃ τὶς δυνάμεις της, γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀδηφάγον ἐπεκτατικὴν πολιτικὴν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Τὸ καταστατικὸ τοῦ Βορειοατλαντικοῦ Συμφώνου ὑπεγράφη κατ' ἀρχὴν ἀπὸ 12 κράτη τὴν 4ην 'Απριλίου 1949 καὶ ἔτσι δημιουργήθηκεν ἕνα ἀμυντικὸν ὄργανον, νέου τύπου καὶ ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου, τὸ ὁποῖον ἔταξεν ὡς σκοπόν του, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὴν «διὰ τῆς κατοχυρώσεως τῆς ἀσφαλείας, προώθησιν τῆς κοινωνικῆς, οἰκονομικῆς, πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς προόδου καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν τῆς γῆς».

Πέρασαν ἀπὸ τότε δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια. Πολλὰ διεθνῆ γεγονότα ἐτάραξαν τὸν πλανήτη μας, ἀλλὰ τὸ Ν.Α.Τ.Ο. ἐξακολούθησε ν' ἀποτελῇ ἕνα πολύτιμο κεφάλαιον εἰρήνης καὶ μιὰ ἐγγύησιν διατηρήσεως τῆς παγκοσμίου ἐλευθερίας.

Καὶ—ὅπως ἐτόνισεν ὁ τότε 'Αμερικανὸς Πρόεδρος κ. Τρούμαν—«διὰ τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. ἐδημιουργήθη πλέον μία ἰσχυρὰ ἀσπίδα κατὰ τῆς ἐπιθέσεως καὶ ἐπραγματοποιήθη ἡ ἐπιθυμία τῶν λαῶν νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι ἐν εἰρήνῃ...».

***

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟΝ

— Τὴν 7ην 'Απριλίου ἑωρτάσθη ἡ παγκόσμιος ἡμέρα τῆς Ὑγείας. Καί, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἐπελέγη ἕνα ἄκρως ἐπίκαιρον σύνθημα : «ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟΝ». Μὸ τὸ σύνθημα αὐτὸ ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τῆς ἀνησυχητικῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς σοβαρότητος τῶν διαφόρων ἀτυχημάτων. Ἔτσι ὠργανώθηκαν ὁμιλίαι καὶ διαλέξεις σ' ὁλόκληρη τὴν 'Ελλάδα.

Τὸ θέμα εἶναι σχετικὸν μὲ τὸ ἀστυνομικὸν ἔργον καὶ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ καὶ ἄλλοτε ἐκτεταμένως. 'Εδῶ σημειώνουμε μόνον μερικὲς χρήσιμες παρατηρήσεις, εὐρυτέρου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Μία στατιστικὴ, λοιπόν, ποὺ ἔχω ἐδῶ κοντά μου μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ κυρία αἰτία θανάτων, σὲ ἄτομα 1—45 ἐτῶν, εἶναι τὸ ἀτύχημα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὰ περισσότερα θύματα ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀσθένεια. «Ἡ θυσία αὐτὴ εἶναι ἡ πλέον βαρεῖα ἀπὸ οἱονδήποτε πόλεμον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας».

Καὶ τὸ ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ἡ ἑστία ποὺ φιλοξενεῖ τοὺς περισσοτέρους κινδύνους ἀτυχήματος εἶναι : τὸ σ π ί τ ι.

Καὶ χαρακτηριστικὰ ἕνας δημοσιογράφος γράφει πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα : «Τὸ πιὸ γρήγορο ὄχημα ἡ ἀεροπλάνο, ἡ πλέον ἀπότομη κάθοδος ἢ τό πλοῖο ποὺ κινδυνεύει, κυκλωμένο ἀπὸ θύελλα εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνα ἀπ' τὴν κουζίνα, τὴ σκάλα ἢ τὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ σπιτοῦ».

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο γιατὶ ἕνα λησμονημένο κουτὶ ἀσπιρίνης, μιὰ λεκάνη μὲ βραστὸ νερό, ἕνα χαλασμένο ἠλεκτρικὸ καλώδιο, μιὰ γκαζιέρα, ἕνα χαλασμένο σκαλοπάτι, ἕνα παιδικὸ ποδηλατάκι, ξεχασμένα γυαλιά, ζῶα ἀνεπιτήρητα, ἀπερίφρακτοι ἐξῶστες, μαχαίρια πάνω στὸ τραπέζι, ἕνα ὄχι καλὰ τοποθετημένο ἔπιπλο, ἕνα μισοανοιγμένο συρτάρι καὶ γενικὰ κάθε ἐπικίνδυνο παιχνίδι, σκοτώνουν περισσότερα παιδιὰ ἀπὸ ὅσα ἡ πολυομυελῖτις ἢ ἡ φυματίωσις.

'Αλλά, πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα θὰ ἐπανέλθουμε ἄλλοτε. Τὸ ἀναφέρουμε μονάχα χρονογραφικῶς, ὑπὸ μορφὴν ἐπικαιρότητος.

Τώρα πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω. Εἴχαμε κι' ἄλλα νὰ ποῦμε, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω.

Στὸ ἄλλο περιοδικὸ θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Φίλοι ἀναγνῶστες, εὐχαριστῶ ποὺ μὲ διαβάσατε, Καὶ χρόνια σας πολλά—πολλά, καλὰ κι' εὐτυχισμένα.

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Γεροδήμου Στάθη.

Πάροδος Ἀργυρουπόλεως 25, στὸ τέρμα Ἱπποκράτους, πρὸς τὸ Λυκαβητττό.

Ὁ Γεροδῆμος Στάθης ἢ Σταθᾶς (Εὐστάθιος), πατέρας τοῦ περιφήμου Γιάννη Σταθᾶ, ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς ἁρματωλοὺς τῆς Δουνισιᾶς τοῦ Βάλτου, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος.

Ἡ δημοτικὴ ποίησις ἀπηθανάτισε τὴν ἀγωνιστική του διάθεσι μὲ ὡραίους στίχους, ὅπως :

«Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε κι' ὁ Δῆμος διατάζει :
Σύρτε παιδιά μου στὸ νερὸ ψωμὶ νὰ φᾶτ' ἀπόψε.
Καὶ σὺ Λαμπράκη μ' ἀνεψιέ, κάθου ἐδῶ κοντά μου.
Νά, τἄρματά μου φόρεσε, νὰ εἶσαι καπετάνιος.
Καὶ σεῖς παιδιά μου πάρετε τὸ ἔρημο σπαθί μου,
πράσινα κόψετε κλαδιά, στρῶστε μου νὰ καθίσω
καὶ φέρτε τὸν πνευματικὸ νὰ μὲ ξομολογήσῃ,
νὰ τοῦ εἰπῶ τὰ κρίματα, ὅσα ἔχω καμωμένα.
Τριάντα χρόνια ἁρματωλὸς κι' εἴκοσι ἔχω κλέφτης.
Κάμετε τὸ κιβούρι μου πλατύ, ψηλὸ νὰ γένῃ,
νὰ στέκω ὀρθὸς νὰ πολεμῶ καὶ δίπλα νὰ γεμίζω
κι' ἀπὸ τὸ μέρος τὸ δεξὶ ἀφῆστε παραθύρι,
τὰ χελιδόνια νἄρχονται τὴν ἄνοιξη νὰ φέρνουν
καὶ τ' ἀηδόνια τὸν «καλὸ Μάη» νὰ μοῦ μαθαίνουν.

Ὁ Στάθης Γεροδῆμος λογίζεται ὡς γενάρχης πολλῶν ἁρματολικῶν γενεῶν, ὅπως τοῦ Καραΐσκου, Καραϊσκάκη, Μοσχοβίτη, Ἴσκου κλπ.

Γέροντα Ἀγγέλου. (Βλ. Ἀγγέλου Γέροντα).

Γεροστάθη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κοτυαίου 11, στὴ Στέγη Πατρίδος, πρὸς τὸ Λυκαββητό.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν ὁμώνυμο ἥρωα τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Λ.

Μελᾶ, τὸ ὁποῖο γιὰ πολλὰ χρόνια ὑπῆρξε τὸ ὡραιότερο, ἐθνικώτερο καὶ ἠθικοπλαστικώτερο σχολικὸ καὶ παιδικό, γενικῶς ἀνάγνωσμα τῆς νεώτερης Ἑλλάδος. Σκοπὸς τοῦ βιβλίου εἶναι ἡ ὑγεία τοῦ σώματος καὶ ἡ διάπλασις τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς. Οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε τὸ βιβλίο αὐτὸ στὸ Ἔθνος ὑπῆρξαν ἀνυπολόγιστες. Τόση ἦτο ἡ διάδοσίς του, ὥστε, μεταφράσθηκε σὲ πολλὲς ξένες γλῶσσες.

Γεφυρέων.

Βρίσκεται στὸ Ροὺφ καὶ εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεκελείωνος 40.

Οἱ Γεφυρεῖς ἢ Γεφυραῖοι, ἦτο ἀρχαία φυλὴ ἡ ὁποία προερχομένη ἀπὸ τὴ Φοινίκη, ἐγκαταστάθηκε μὲ τὸν Κάδμο στὴ Βοιωτία. Σύμφωνα μὲ τὸν σχετικὸ θρῦλο ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, (μᾶλλον ὅμως ἀπίθανον) οἱ Γεφυρεῖς μετέφεραν καὶ προσήρμοσαν στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα τὸ φοινικὸ ἀλφάβητο.

Ὕστερα ἀπὸ τὸν εἰσβολὴ τῶν ἀρχαίων Βοιωτῶν στὴ Βοιωτία, οἱ Γεφυραῖοι ἐγκατεστάθηκαν στὴν Ταναγραία Ἀττικῆς, ἀπολαμβάνοντες τῶν ἰδίων προνομίων, μὲ τοὺς αὐτόχθονες Ἀθηναίους.

Γεωργιαδου Σταματίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μ. Βόδα 260, στὸν Ἅγιο Νικόλαο Ἀχαρνῶν.

Πῆρε τ' ὄνομα αὐτὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Γεωργιάδου Σταματίου, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὸν Μαραθόκαμπο τῆς Σάμου καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ 1821 διετέλεσε γιὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν τῆς Σάμου, ἔχοντας τὸ βαθμὸ τοῦ χιλιάρχου.

Γεωργίου Α' (Βλ. Βασιλέως Γεωργίου Α').

Γεωργίου Σταύρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σταδίου 41, στὴν Ὁμόνοια.

Ὁ Γεώργιος Σταύρου, ἕλλην τραπεζίτης, ἱδρυτὴς καὶ πρῶτος διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, γεννήθηκε στὰ Ἰωάννινα τὸ 1785 καὶ πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1869. Τὸ 1824 διωρίσθηκε γενικὸς ταμίας τοῦ Ἐκτελεστικοῦ καὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ Καποδίστρια ἐχρημάτισε μέλος τῆς «ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπῆς» καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς «Χρηματιστικῆς Τραπέζης». Ἐπὶ Ὄθωνος διωρίσθη, μέλος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Τὸ 1841 ἵδρυσε τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς ὁποίας ἐχρημάτισε διοικητὴς ἐπὶ 27 χρόνια. Διετέλεσε ἐπίσης πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Δήμου Ἀθηναίων.

Γιὰν-Σμὰτς (Βουκουρεστίου).

Βρίσκεται στὸ Σύνταγμα κι' εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Σταδίου 2.

Ὁ Γιὰν-Σμάτς (Κρίστιαν Ἰωάννης Χριστιανός), Νοτιοαφρικανὸς στρατάρχης καὶ πολιτικός, γεννήθηκε τὸ 1870 καὶ πέθανε τὸ 1960. Ἐργάσθηκε μὲ ἐπιτυχία γιὰ τὴν παραχώρησι τῆς ἀνεξαρτησίας στὴ χώρα του, τῆς ὁποίας διετέλεσε καὶ πρωθυπουργός. Ὑπῆρξε θερμὸς φιλέλλην, ὑποστηρίξας μὲ κάθε τρόπον τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Γιὰν-Σμάτς, ἐβάπτισε τὴν πριγκίπισσα Εἰρήνη, ἡ ὁποία γεννήθηκε τὸ 1942 στὸ Καιηπτάουν τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἑνώσεως.

Γιάνναρη.

Βρίσκεται στὰ Θυμαράκια κι' εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Βότση 48.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν ὁμώνυμη Κρητικὴ οἰκογένεια τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν ὡς πολεμισταὶ καὶ λόγιοι κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ κατήγετο ἀπὸ τὸ χωριὸ Λάκκοι τῆς ἐπαρχίας Κυδωνίας τοῦ νομοῦ Χανίων. Γόνοι τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ὑπῆρξαν ὁ Γιανναρονικόλας, ὁ Γιανναρογιάννης, ὁ Γιανναροδάσκαλος καὶ ὁ ἔγγονὸς αὐτοῦ, περίφημος ὁπλαρχηγός, Χατζῆ-Μιχάλης Γιάνναρης.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

.....

Ὁ κ. Λαμὺ ξαναπῆρε, μὲ κουρασμένες κινήσεις τὸ παλτό του... Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Μάρκ τόλμησε νὰ ρωτήσῃ:

—«Δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω μαζί σας στὸ Τερνεραί;».

—«Εἶναι ἀδύνατον, φίλε μου» ἀπήντησεν ἥσυχα ὁ Δικαστής. «Κάθησε ἐδῶ καὶ κοιμήσου...».

—«Μά, δὲν θὰ μπορέσω...» παρετήρησε δειλὰ τὸ παιδί.

—«Αὐτὸ εἶναι σωστό, εἶπεν ὁ κύριος Λαμὺ μὲ κάποια σκληρότητα. «Οὔτε ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ...».

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε ἔξω. Ὁ δρόμος τοῦ φάνηκεν ἀτέλειωτος, καθὼς ἔτρεχε μὲ τ' αὐτοκίνητό του πρὸς τὸ Τερνεραί...

Μά, ξαφνικὰ μέσα στὴ νύκτα διέκρινε μιὰ μικρὴ μορφὴ ποὺ ξαφνίστηκε γρήγορα φοβισμένη μέσα στὰ σκοτάδια πρὸς τὴν χαμηλὴ πλευρὰ τοῦ δρόμου.

Ὁ κύριος Λαμὺ φρενάρησε, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε: «Ἀλὲν Ρομπέρ! Ἀλὲν Ρομπέρ!». Καμμιὰ ἀπάντηση. Βγῆκε ἀπ' τὸ ἀμάξι του καὶ ξαναφώναξε πιὸ δυνατά.

«Ἀλὲν Ρομπέρ... Γιατί, λοιπὸν κρύβεσαι;... Εἶμαι ἐγώ, ὁ κύριος Λαμύ. Φοβᾶσαι νὰ ἐμφανισθῇς. Γιατί; Ξέρω γιατὶ ἔφυγες; Ἀλλὰ ποῦ πηγαίνεις; Ἔ; Ἀπάντησέ μου, Ἀλὲν Ρομπέρ, μικρέ μου φίλε...».

Τότε εἶδε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του, μέσα ἀπ' τὰ σκοτάδια, τὸ μικρό, χαμένο ἀγόρι: ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ.

Πῆρε τὸ παιδὶ μέσα στ' αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησαν... Σὰν ἔφτασαν στὸ Τερνεραὶ ποὺ ἦταν σκοτεινό, ὁ Δικαστὴς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶπε: «Καὶ τώρα πήγαινε σιγὰ-σιγὰ στὸ δωμάτιό σου. Μὴ σὲ πάρῃ κανεὶς εἴδηση. Δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς αὐτὸ ποὺ ἔγινε...».

Κι' ὅταν ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἔφυγεν ἀθόρυβα, ὁ κύριος Λαμὺ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ γραφεῖο. Ἐκεῖ βρῆκε τὸν «Ἄσπρο Δόντι» ἄγρυπνο. Καὶ πρὶν προλάβῃ ἐκεῖνος νὰ τὸν χαιρετήσῃ, εἶπεν ὁ κύριος Λαμύ.

«Ὁ Μάρκ εἶναι σπίτι μου. Εἶναι ἀθῷος. Ἦρθε μόνος του. Ὁ Πάουλο, ἐν τῷ μεταξύ, ἐξαφανίσθηκε μὲ τὸ ἀμάξι... Ὁ Μερλερὲν κρύφθηκε στὸ Παρίσι. Μήπως ὁ Ἀρχηγὸς Ρομπὲρ βρίσκεται σὲ κίνδυνο;

—«Ὄχι!».

—«Ἔκανε μήνυση;».

—«Ἔ! τί νὰ κάνῃ;» ἀπήντησεν ὁ «Ἄσπρο Δόντι» μὲ μιὰ χειρονομία ἀδυναμίας.

—«Μήπως θέλει καὶ ἀποζημίωση;».

—«Καὶ γιατί; Σὲ τί θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ;».

—«Σὲ τίποτα. Μήπως πρόκειται νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ παιδιὰ λεπτά; Ἀστεῖο πρᾶγμα!!! Ἔχει καλῶς. Θὰ τὰ ἐξετάσουμε αὐτὰ ὕστερα... Τώρα θέλω νὰ μοῦ πῇς τί κάνει ἡ Μάμυ;».

Ὁ «Ἄσπρο Δόντι» χαμογέλασε.

«Χθὲς ἔκανε ἀγοράκι».

Ὁ κύριος Λαμὺ ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του.

—«Ἔχετε βρῆ νονὸ γιὰ τὸν μικρό; Τί ὄνομα ἔχετε διαλέξει;».

—«Πασκάλ».

—«Πασκὰλ; Γιατί; Γιὰ τὸν μικρὸ Πασκάλ;».

—«Ὄχι».

—«Τότε» εἶπεν ὁ κύριος Λαμὺ βάζοντας τὸ χέρι του πάνω στὸν ὦμο τοῦ «Ἄσπρο Δόντι» ἔχω νὰ σᾶς παρακαλέσω κάτι... Κάντε νονὸ τὸν Ἀλὲν Ρομπέρ...».

—«Τί εἴπατε;».

«Μὴν ἐξάπτεσαι, φίλε μου, οὔτε ν' ἀπορῇς... Σκέψου καλύτερα καὶ θὰ μὲ καταλάβῃς... Δὲν ζητᾶτε, φαντάζομαι, νὰ κάνετε νονὸ κανένα ἀξιωματοῦχο τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς... Λοιπόν, μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια... Κάντε τὸν Ἀλὲν Ρομπέρ, ποὺ δὲν ἔχει κανένα νὰ ἀγαπᾷ στὴ ζωή...».

—«Κύριε Λαμύ» εἶπεν ἀργὰ ὁ «Ἄσπρο Δόντι» κατεβάζοντας τὸ κεφάλι «δὲν μπορεῖ νὰ χαρίσῃ κανεὶς παρὰ αὐτὸ ποὺ παίρνει... Αὐτὸ εἶναι μέσα στὴ δικαιοσύνη τοῦ κόσμου, στό φρικτὴ λογικὴ τοῦ κόσμου. Ὁ μικρὸς Ἀλὲν Ρομπὲρ δὲν ἔχει νὰ δώσῃ τίποτε...».

—«Ξεχνᾶτε μιὰ λεπτομέρεια» παρατήρησεν ὁ Δικαστὴς μὲ ἁπαλὴ φωνὴ «ξεχνᾶτε τὸν Θεόν... Κι' Αὐτός περιγελᾷ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ κηρύσσει στὴν ἐλπίδα. Ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ἐλπίδα τότε τί κάνω ἐγὼ αὐτὴ τὴν νύκτα; Βέβαια θὰ μοῦ πῇς ὅτι οἱ γιατροὶ λένε σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ὅτι 9 φορὲς στὶς 10 ὑπάρχει ἀποτυχία... Ἔστω καὶ ἐκεῖνο τὸ $^1/_{10}$ ὅμως κάποιος πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσῃ... Κι' ἂν αὐτὸ δὲν τὸ κάνω ἐγὼ ἢ ἐσύ, τότε ποιὸς θὰ τὸ ἀναζητήσῃ;... Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἀγάπη...».

—«Ναί! ἔχει ἀνάγκην νὰ τὸν ἀγαποῦν...».

—«Νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ τὸν προστατεύουν οἱ μεγαλύτεροι, ἀλλὰ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ προστατεύῃ κι' ἐκεῖνος ἕναν πιὸ μικρόν... Καὶ θέλω ἀκόμα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ μικρὸς Πασκάλ, ἡλικίας μιᾶς ἡμέρας, μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ καλύτερα ἀπὸ σᾶς κι' ἀπὸ μένα... Μιλῆστε γι' αὐτὸ στὴν Μάμυ... Ἐλᾶτε... ἡ συμφωνία ἔκλεισε...», εἶπεν ὁ κύριος Λαμὺ καθὼς σηκωνότανε.

Ὁ «Ἄσπρο Δόντι» διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα...

—«Ποῦ πηγαίνετε;».

—«Στὸ Νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ μιλήσω στὸν Ἀρχηγὸ Ρομπέρ».

—«Ἀλλὰ μᾶλλον θὰ κοιμᾶται...».

—«Δὲν ἔχει σημασία... Μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ καὶ αὔριο».

...Ὁ Ἀρχηγὸς Ρομπὲρ δὲν ἐκοιμόταν... Ὁ «Ἄσπρο Δόντι» αἰσθάνθηκε οἶκτο γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἔκαιγε ἀπὸ πυρετό... Στάθηκε στὴν ἀρχὴ διστακτικός, σὰν νὰ ντρεπότανε. Μά, ξαφνικά, πῆρε θάρρος καὶ εἶπε κοφτά...

—«Ἀρχηγὲ Ρομπέρ, ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω ν' ἀποσύρετε τὴ μήνυσή σας...

—«Ἀλλά, δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει λόγος...».

—«Ἀσφαλῶς! Ἂν ὑπῆρχε κάποιος λόγος θὰ τὸ εἴχατε κάνει κι' ὅλας... Ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς...».

—«Ἀλλά, γιατὶ θέλετε;...».

(Συνεχίζεται)

Νικόλαος Κόκκινος

Τὴν Πέμπτην, 6ην Ἀπριλίου 1961, ἀπεβίωσεν ὁ τέως Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Νικόλαος Κόκκινος.

Ἔφυγε ἀπὸ κοντά μας μιὰ ξεχωριστὴ ἀστυνομικὴ φυσιογνωμία. Χάθηκε, τόσο ἐνωρίς, ἕνας ὑπέροχος κοινωνικὸς ἄνθρωπος.

Εὐρυτάτη ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσις, ἀρίστη ἐπαγγελματικὴ ἱκανότης, πλουσιωτάτη ὑπηρεσιακὴ ἀπόδοσις, ἰδιάζουσα διοικητικὴ ἱκανότης, ὑπῆρξαν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ἀστυνομικῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχηγοῦ.

Διεκρίνετο διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος του, τὴν κοινωνικήν του παράστασιν, τὴν ἀξιοπρέπειαν, τὴν συμπεριφοράν του, τὴν ὑποδειγματικήν του προσήλωσιν εἰς τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη καὶ διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς του.

Ἡ δρᾶσις του, ὑπῆρξε ἀληθινά, ἐξαιρετική. Ὑπῆρξε μία σημαντικὴ προσωπικότης. Ποτὲ δὲν λιποψύχησε. Ἀγωνιζόταν μὲ αὐτοθυσίαν εἰς τὸ πεδίον τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ πάντοτε ἡ δάφνη τῆς Νίκης στόλιζε τὸ πρόσωπόν του. Τιμήθηκε μὲ πολλὰ μετάλλια καὶ παράσημα καθὼς καὶ μὲ πολλὲς ἠθικὲς καὶ ὑλικὲς ἀμοιβές.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία ἐψάλη τὴν 10ην ὥραν τῆς 7-4-1961 εἰς τὸν Ἅγιον Ἐλευθέριον Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον, ἀπὸ νωρὶς εἶχεν κατακλύσει πλῆθος κόσμου. Παρέστησαν πολλοὶ ἐπίσημοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων :

Οἱ κ.κ. Κων/νος Μανιαδάκης, Θεόδωρος Τουρκοβασίλης, Π. Λυκουρέζος, Κων/νος Γαρδίκας, Δημήτριος Βρανόπουλος, οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας κ.κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς, Γεώργιος Βαρδουλάκης καὶ Νικόλαος Μπουραντᾶς, οἱ τέως Ἀρχηγοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ.κ. Ἰωάννης Σπύρου, Θεόδωρος Λεονταρίτης, Ἀθανάσιος Σαμπάνης, ὁ Γενικὸς Δ/ντὴς Χωρ/κῆς κ. Γ. Μπεθάνης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ Γενικὸς Δ/ντὴς Ἀστυνομίας Πέλεων κ. Θωμᾶς Νούσιας, οἱ ἐ.ἀ. Ἀρχηγοὶ Ἀστυνομίας Πόλεων κ.κ. Νικόλαος Τσαούσης, Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης, Δημήτριος Καρανάσος, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Ἀπόστολος Καθάρειος, Νικόλαος Ταβουλάρης, Ἰωάννης Πανέτσος, Παναγιώτης Μπαρδόπουλος, Ἀριστείδης Παπαδόπουλος, Ἰωάννης Καραχάλιος, Ἀδὰμ Ἀδαμόπουλος, Ἀνδρέας Μουρούσιας, Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, Νικόλαος Νικητάκης, Ἀθανάσιος Τασιόπουλος, Νικόλαος Βαρελῆς, ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β΄ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἀποστρατείᾳ καθὼς ἐπίσης κατώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας.

Ἐπικηδείους λόγους ἐξεφώνησαν, ὁ πολιτευτὴς κ. Θεόδωρος Τουρκοβασίλης, ὁ Ἀρχηγὸς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς κ. Γεώργιος Βαρδουλάκης καὶ ἐκ μέρους τοῦ

'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Γεώργιος Κοντογεώργος, ὁ ὁποῖος εἶπεν τὰ ἑξῆς :

«'Η ἐπιταγὴ τοῦ 'Αρχηγοῦ μου, διερμηνεύοντος ἐν προκειμένῳ αἰσθήματα βαθυτάτης λύπης τῆς ὁλότητος τῶν μελῶν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος καὶ ὁ ὑπηρεσιακὸς δεσμὸς ὁ δημιουργηθεὶς ἐκ μιᾶς πολυετοῦς μαθητείας παρὰ τῷ πολυκλαύστῳ νεκρῷ, μοὶ ἐπιβάλλουν τὸ καθῆκον νὰ εἴπω περὶ αὐτοῦ ὀλίγα λόγια, πρὶν ἡ τὸ χῶμα τῆς πατρῴας γῆς καλύψῃ αὐτὸν ἐσαεί.

Δὲν παρῆλθεν πολὺς χρόνος ἀφ' ὅτου, ἐν εἰδικῇ τελετῇ, ὀργανωθείσῃ τὸ πρῶτον ἐν τῇ 'Αστυνομίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποχωροῦντος ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας 'Αρχηγοῦ τοῦ Σώματος, ὁ 'Αξιότιμος ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν 'Υφυπουργός, ἔπλεξεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀπένειμεν αὐτῷ δημοσίως τὸν ἔπαινον τῆς Πολιτείας διὰ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερεν εἰς τὰ Σώματα 'Ασφαλείας κατὰ τὸ διάστημα τῶν 42 ἐτῶν, καθ' ἃ εἰς αὐτὰ διηκόνησε. Καὶ συνώδευσεν ὁ αὐτὸς 'Υπουργὸς τὴν περὶ ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος 'Ημερησίαν Διαταγὴν μὲ τὴν ἑξῆς περικοπήν :

«Εἰς τὸν ἀπερχόμενον 'Αρχηγὸν τοῦ Σώματος Κόκκινον Νικόλαον, ἐκ» φράζομεν τὴν ἄκραν ἡμῶν εὐαρέσκειαν, διότι, κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρο» χρονίου ὑπηρεσίας του ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι, διὰ τῆς ἐντιμότητός του, » τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἤθους, τῆς ἀπαραμίλλου δραστηριότητος καὶ ἐνεργητικότητος, » τῆς ἄκρας ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, καὶ ἀδιαπτώτου ζήλου καὶ ἐνδιαφέ» ροντος, ἔδωκε τὸ παράδειγμα εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ἐξαιρέτου Κρατικοῦ λει» τουργοῦ, μὴ φεισθεὶς οὐδὲ αὐτῆς ταύτης τῆς ὑγείας του διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν » τῶν συμφερόντων τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν πρόοδον τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, » οὕτινος ὑπῆρξε λαμπρὸς καὶ ἐξαίρετος ἡγήτωρ.

«Εἰς τὴν 'Ιστορίαν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ὁ Κόκκινος κατέλαβε τοιαύτην » θέσιν, ὥστε ν' ἀποτελῇ διὰ τὸ μέλλον τούτου, σύμβολον ὑποδείγματος καὶ παρα» δείγματος».

Καὶ ἀπεχαιρετήσαμεν τὸν ἀοίδιμον 'Αρχηγόν, εὐχηθέντες εἰς αὐτὸν ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὸν νέον του βίον, πεποιθότες ὅτι θὰ εὑρίσκεται πάντα μαζί μας.

'Αλλὰ φεῦ, ἤδη χέομεν δάκρυα εἰς τὸ ἀπέριτον αὐτὸ ἐκκλησάκι εἰς ὃ βαρυαλγεῖς προσήλθομεν, ἵνα ἀποτίσωμεν τὸν ὕστατον φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸ τῆς σεπτῆς σοροῦ τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας Κοκκίνου Νικολάου, δι' ὃν ἡ ὡραία ἐκείνη τελετή, ὡς ἀποδεικνύεται, ἀπετέλεσε τὸ κύκνειον ᾆσμα τῆς σταδιοδρομίας του, τὸ ὕστατον χαῖρε πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἀκόμη τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν πρὸς τοὺς συνεργάτας του.

Διότι ἔκτοτε ἀπεσύρθη εἰς τὸν γνώριμον ἐκεῖνον Θεραπευτικὸν οἶκον τῶν 'Ηλυσίων καὶ εἰς μίαν κλίνην, τὴν κλίνην τοῦ πόνου ἐπετάχυνε τὸ τέρμα τοῦ μαρτυρικοῦ του βίου, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν εἰς τοὺς ἱεροὺς χώρους θὰ ψάλλεται: «'Η ζωὴ ἐν τάφῳ» καὶ οἱ καμπάνες τῆς χριστιανωσύνης θὰ ἠχοῦν πένθιμα διὰ τὰ πάθη τοῦ Θεανθρώπου.

Δὲν ἦτο τυχαῖος ὁ μεταστάς, ὡρμήθη πρὸ 42 ἐτῶν διὰ τὴν πάλην τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν γενέτειράν του ἱστορικὴν Σπάρτην, μὲ ἐφόδια τὰς ὑψιπετεῖς ἰδέας καὶ τὸν ἔμφυτον πολιτισμόν. Διέπρεψε κατὰ τὴν πρώτην δεκαετηρίδα εἰς τὸ ἀδελφὸν Σῶμα τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς καὶ λόγῳ τῶν ἐξαιρέτων προσόντων του ηὐτύχησε νὰ μεταταγῇ μετὰ ταῦτα εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκ φύσεως ἦτο προωρισμένος.

Δὲν κρίνω ἑαυτὸν ἱκανόν, ὅπως σκιαγραφήσῃ τὴν προσωπικότητα τοῦ μεταστάντος 'Αρχηγοῦ. Μεταφέρω περικοπὴν ἀποφάσεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ 'Υπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ἐξ 7 ἀνωτάτων Δικαστικῶν :

«...Τὸν κρινόμενον διακρίνει ἐξαιρετικὴ εὐγένεια, ἐκλεκτικότης εἰς τὰς κοινω-

» νικάς του σχέσεις, εὐθυκρισία καὶ σύνεσις εἰς τὰς ἐνεργείας του καὶ γενικῶς τὸ » ἄριστον τῆς ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεώς του, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν μετ' εὐστροφίας » καὶ μειλιχιότητος διατύπωσιν τῶν ἐννοιῶν του, εἴτε κατὰ τὰς συζητήσεις, εἴτε » κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπηρεσιακῶν του καθηκόντων, ἐπισ.ύρουν αὐτῷ τὸν » σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ὑφισταμένων του, τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύ- » νην τῶν προϊσταμένων του. Ἐμβριθὴς εἰς τὴν μελέτην τῶν Νόμων καὶ Κανονι- » σμῶν, παρακολουθεῖ πάντοτε τοὺς ὑφισταμένους του, μὲ σκοπὸν τὴν ἐπαύξησιν » τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου αὐτῶν.

« Εἶναι κάτοχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς γλώσσης καὶ ἐν μέρει τῆς Ἀγγλι- » κῆς, κατὰ τὸ παρελθὸν δὲ μετέβη, δαπάναις τῆς Τεχνικῆς Βοηθείας εἰς Εὐρώπην » καὶ ἰδιωτικῶς εἰς Ἀμερικήν, πρὸς μελέτην τῶν ἐφαρμοζομένων ἐκεῖσε Ἀστυνο- » μικῶν συστημάτων.

« Ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Κόκκινος ὑπερέτησεν εἰς δύο περιόδους ὡς » Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Κερκύρας, κατὰ δὲ τὴν κατοχὴν καὶ ὑπὸ περιόδους κρισί- » μους ὡς Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Πατρῶν. Ὑπηρέτησεν ὡς προϊστάμενος καὶ Δ/ντὴς » τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν, ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης Ἀγορανομίας, Δ/ντὴς τοῦ » Ἀρχηγείου καὶ Διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν ὧν τὰ περὶ ἱδρύσεως καὶ » λειτουργίας νομοθετήματα συνέταξε τὸ πρῶτον οὗτος.

«Πάντοτε ἀπέδωκεν, ὅπου ὑπηρέτησε, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποδίδῃ, ἀπο- » τελῶν οὕτω στοιχεῖον χρήσιμον καὶ ζηλευτὸν διὰ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα».

Καί προστίθημι ὅτι ὁ Κόκκινος δὲν ὑπῆρξε μόνον συντάκτης τῶν κειμένων περὶ λειτουργίας τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν διατάξεων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων Νόμων, εἰδικώτερον δὲ τοῦ Νόμου 2458/53—ἄχαρι ἔργου—ὅστις ἀποτελεῖ σταθμὸν διὰ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα.

Ὁ Κόκκινος ἐπέτυχε τὴν ἀνοικοδόμησιν πλείστων Ἀστυνομικῶν Καταστημάτων, ἵδρυσε τὸ Ταμεῖον Ὑγείας, τὸν Οἰκοδομικὸν Ὀργανισμὸν τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων καὶ ὁ Κόκκινος ἐμελέτησεν, εἰσηγήθη καὶ ἐπέτυχε μὲ τὴν ἱκανότητά του, τὴν ἱκανοποίησιν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ὅλων τῶν τελευταίων εὐεργετημάτων περὶ καλυτερεύσεως τῆς θέσεως τῶν κατωτέρων ὀργάνων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Αἱ διαταγαί, αἱ σημειώσεις καὶ αἱ κρίσεις εἰς τὰς διαδοχικὰς σημειώσεις τοῦ Κοκκίνου θ' ἀποτελοῦν διὰ τοὺς ἐπιγενομένους ἐσαεὶ τὰ πολυτιμώτερα βοηθήματα.

Ηὐτύχησα νὰ συγκαταλέγωμαι μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες πρὸ 32 ἐτῶν ἐχαιρέτουν ἐν Κερκύρᾳ τὸν ἐκλιπόντα, ἀναλαμβάνοντα τὸ πρῶτον ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ὡς Διοικητὴς τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Ἐμαθήτευσα ἔκτοτε πλειστάκις παρ' αὐτῷ καὶ ὑπὸ περιστάσεις δυσχερεῖς, ὡς ἄμεσος συνεργάτης.

Ἔλαχεν ἤδη εἰς ἐμὲ ὁ κλῆρος ν' ἀπευθύνω πρὸς αὐτὸν τὸ ὕστατον χαῖρε.

Δὲν θὰ παύσω νὰ εἶμαι κήρυξ, δίκην Ἀποστόλου τῶν Ἀρχῶν τοῦ Κοκκίνου, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπόδοσιν δικαιοσύνης πρὸς ἄνδρας Δημοσίους—ἄνδρας ἐπιφανεῖς, πίπτοντας ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ καθήκοντος.

Καὶ τώρα, ὦ πολύκλαυστε Ἀρχηγὲ τῆς Ἀστυνομίας Κόκκινε, ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ποὺ τόσον ἠγάπησες, καταθέτω ἐπὶ τῆς σεπτῆς σωροῦ σου ὡς ὑστάτην εἰσφοράν, ἕνα ἁπλὸ δάφνινο στεφάνι, εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Μετ' ὀλίγον θὰ σὲ προπέμψωμεν διακρυρροοῦντες πρὸς τὴν τελευταίαν σου κατοικίαν, τῇ συνοδείᾳ τῆς Μουσικῆς τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία θὰ παίξῃ διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς σὲ ἕνα πένθιμον ἐμβατήριον.

Καὶ ὅταν πλέον ἡ σορός του θὰ ἀπέρχηται πρὸς τὴν γενέτειράν σου γῆν, ἵνα

ἐκεῖ εὕρῃ τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ δικαίου, θὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μας αἱ ὕσταται ἐκεῖναι εὐχαί: Πολυπόθητε ἄνερ, πολύκλαυστε Ἀρχηγὲ τῆς Ἀστυνομίας—Νικόλαε Κόκκινε,

«Αἰωνία σου ἡ μνήμη» καὶ ὁ «Θεὸς συγχωρεῖσαί σε».

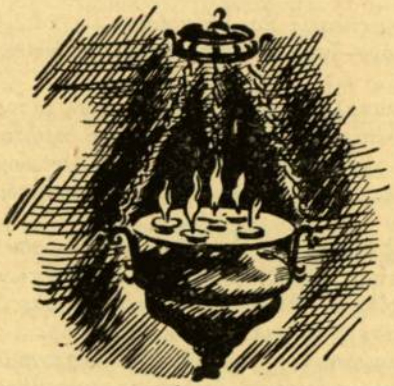
Ἡ νεκρώσιμος πομπὴ προηγουμένης τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας, κατηυθύνθη εἰς πλατεῖαν Μοναστηρακίου ἔνθα ἡ σορὸς τοῦ μεταστάντος δι' αὐτοκινήτου μετεφέρθη εἰς ἰδιαιτέραν του πατρίδα Σπάρτην ὅπου καὶ ἐνεταφιάσθη.

Τὴν σορὸν ἠκολούθησεν εἰς Σπάρτην κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θεοδώρου Ρακιντζῆ ἀντιπροσωπεία ἀστυνομικῶν, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ὑπαλλήλους.

Στέφανοι κατετέθησαν ἀρκετοὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐαγγέλου Καλαντζῆ, τῶν Ἀρχηγείων Ἀστυνομίας Πόλεων, Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀθήναις Λακεδαιμονίων, τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Σπάρτης, τῆς Γεωργίας Κατσιμπάρου, τῆς Λυγερῆς Καλλογερέση καὶ τῶν ἀνεψιῶν του.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ», διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα πένθους ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑποβάλλουν εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ ἐκλιπόντος τὰ ὁλόψυχα συλλυπητήρια καὶ εὔχονται, ὅπως ὁ Κύριος, ὁ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Αἰωνία ἂς εἶναι ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1961

Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ, Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ Ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι.....	1.821	Μέλη	
2) » » Ἰατρεῖα » » »	1.299	»	
3) Εἰσήχθησαν εἰς Νοσοκομεῖα καὶ Κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των .	239	»	
4) Ἐγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια τῆς ἐκλογῆς των	29	νέα	»
5) Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ Ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς	4.718	»	»
Ἥτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	8.106	»	»
6) Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των δωρεὰν	6.181	συνταγαὶ	

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Φεβρουάριος ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα : τακτικὰ .....Δρχ.		252.863,45
» ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου ..... »		226.094,80
Ἔξοδα ..... »		743.334,75

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

1) Ἀστυνομικοὶ ἔχοντες ἠσφαλισμένους γονεῖς ἢ ἀγάμους ἀδελφάς, οἵτινες διαμένουσιν εἰς τὸν τόπον καταγωγῆς, πρὸ πάσης τυχὸν εἰσαγωγῆς αὐτῶν εἰς εἰς Νοσηλευτικὸν Ἵδρυμα τῆς Ἐπαρχίας δέον ν' ἀναφέρωνται εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ὑπηρεσίαν τῆς οἰκείας Νομαρχίας, δι' ἔκδοσιν ἀποφάσεως εἰσαγωγῆς.

Εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις εἰσαγωγῆς διὰ γεγονὸς δικαιολογοῦν τὴν ἔκτακτον εἰσαγωγήν, δέον ἐντὸς 24ώρου ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς, νὰ εἰδοποιῆται ἡ ὡς ἄνω Ὑπηρεσία διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως.

Πᾶσα εἰσαγωγὴ ἀσθενοῦς εἰς Νοσηλευτικὸν Ἵδρυμα ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς οἰκείας Νομαρχίας δὲν θὰ ἐγκρίνεται ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ ὁ ὑπάλληλος θὰ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν ὁλοκλήρου τῆς δαπάνης νοσηλείας.

2) Ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1955/8–3–61 Διαταγὴ διὰ τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦνται τὰ Μέλη, ὅπως προσκομίζωσιν εἰς τὸν Κλάδον Ὑγείας τὰ διὰ συνταγῶν τοῦ Κλάδου ληφθέντα φάρμακα, ἵνα ταῦτα ἀποσφραγίζωνται καὶ τίθεται ἐπ' αὐτῶν ἡ σφραγὶς τοῦ Κλάδου. Τὰ φάρμακα θὰ προσκομίζωνται κατὰ τὴν θεώρησιν τῶν συνταγῶν, ἔστω καὶ ἐὰν παρελήφθησαν ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἐκτάκτως ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν καὶ ἐγένετο χρῆσις μέρους τούτων.

3) Παρακαλῶ ὅπως ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι λάβωσι γνῶσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1102 ἀπὸ 8–2–61 Διαταγῆς, δι' ἧς ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν Μελῶν ἐπὶ διαφόρων παραλείψεων αὐτῶν, διότι πολλὰ Μέλη προσέρχονται εἰς τὸν Κλάδον Ὑγείας, πρὸς λῆψιν ἐντολῶν διὰ τὸν Ἰατρὸν καὶ πρὸς θεώρησιν τῶν συνταγῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ 24ώρου, ὡς ἐπίσης τινὰ τῶν Μελῶν προσέρχονται μὲ συνταγὰς ἰδιωτῶν Ἰατρῶν οὐχὶ ἀναγραφομένων ἐπὶ τοῦ συνταγολογίου αἵτινες δὲν ἐκτελοῦνται.

Ἐξεδόθη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1827/14/1 ἀπὸ 15–2–61 Διαταγή μου, ἵνα ἡ ὡς ἄνω διαταγὴ τῆς παρούσης παραγράφου ἀνακοινωθῇ εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Ὑπαλλήλους εἰς δύο ἐπανειλημμένας μορφωτικὰς συγκεντρώσεις πρὸς πλήρη κατατόπισιν τούτων, ἀλλὰ πολλὰ Μέλη προσέρχονται μὲ καθυστέρησιν καὶ μὲ παραλείψεις, ἰσχυριζόμενα ὅτι δὲν ἔλαβον γνῶσιν τῶν Διαταγῶν.

4) Οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸν Κλάδον Ὑγείας πρὸς λῆψιν ἐντολῶν ἢ θεώρησιν συνταγῶν νὰ φέρωσιν ἀπαραιτήτως μεθ' ἑαυτῶν τὰ Βιβλιάριά των, διότι ἄνευ αὐτῶν δὲν θὰ ἐξυπηρετῶνται.

Ὁ Ἀρχηγὸς
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΝΕΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

—Τὴν 11ην ὥραν τῆς 12 τρέχοντος, ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία 101 νέων ἀστυφυλάκων τοῦ 201 Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος. Οἱ νεοξελθόντες ἀστυφύλακες ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Διευθύνσεις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὡς ἀκολούθως :

Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν :

Οἱ κ.κ. Ἀδαμόπουλος Γεώργιος, Ἀλεξόπουλος Ἠλίας, Ἀλεξίου Χαράλαμπος, Ἀναγνώστου Βασίλειος, Ἀργυρίου Κωνσταντῖνος, Ἀθανασίου Ἄγγελος, Βάρδιας Θεόδωρος, Βέτσικας Κωνσταντῖνος, Γιαννακὸς Δημήτριος, Δούκας Δημήτριος, Δρίβας Θεμιστοκλῆς, Ζάνιας Κωνσταντῖνος, Ζάρας Βασίλειος, Ἠλιόπουλος Νικόλαος, Θεμελῆς Ἠλίας, Θεοδωρόπουλος Ἰωάννης, Θεοδώρου Δημήτριος, Καλλιτέρης Ἀλέξανδρος, Κανιὸς Παναγιώτης, Καραδήμας Εὐάγγελος, Καραδήμας Ἠλίας, Κόγιας Ἀπόστολος, Κόγιας Νικόλαος, Κοντογιῶργος Χρῆστος, Κουκουλομμάτης Αὔγουστος, Κουντάνης Κωνσταντῖνος, Κουτροζῆς Ἀθανάσιος, Κουτσουλέλος Χρῆστος, Κραβαρίτης Δημήτριος, Κολαζᾶς Χρῆστος, Κυράνας Λεωνίδας, Λάϊος Κωνσταντῖνος, Λουκᾶς Γρηγόριος, Μαργαρίτης Ἀλέξιος, Λαργαρίτης Κυριᾶκος, Μαστραπᾶς Νικόλαος, Μέντζας Ἀνδρέας, Μερμίρης Χρῆστος, Μπαρτσιώτας Ἰωάννης, Μπεσλεμὲς Σπυρίδων, Μουρδουκούτας Ἰωάννης, Μύτας Γεώργιος, Ναοὺμ Ἰωάννης, Νέζης Χριστόφορος, Οἰκονόμου Λουκᾶς, Οἰκονομάκος Παῦλος, Παλαιογιάννης Σταμάτιος, Πανάρας Κωνσταντῖνος, Παπαβασιλείου Γεώργιος, Παπαδόπουλος Γεώργιος, Παπαναγιώτου Νικόλαος, Παππᾶς Δημήτριος, Παπασταμάτης Σταμάτιος, Παρασκευιώτης Εὐθύμιος, Παταργιᾶς Θεοχάρης, Πετρόπουλος Νικόλαος, Πετσαλᾶς Δημήτριος, Πλαστῆς Θωμᾶς, Πράντολος Ἰωάννης, Ρουπακιᾶς Γεώργιος, Σκίτσας Χαράλαμπος, Σκόπας Ἡρακλῆς, Σκούρας Κωνσταντῖνος, Σοφιὸς Εὐθύμιος, Σπάρος Ἀριστοφάνης, Στέφος Κωνσταντῖνος, Στούρης Στέφανος, Ταμποῦ Μιχαήλ, Τζάνης Γεώργιος, Τσιλούνης Ἠλίας, Τσώνης Γεώργιος, Τεμπέλης Ἰωάννης, Τσιάλτας Δημήτριος, Τσώνης Χρῆστος, Χαρδαλιᾶς Γεώργιος, Χρυσανθακόπουλος Ἀνδρέας, Ψυχογυιὸς Γεώργιος καὶ Παπανικολάου Ἰωάννης.

Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς :

Οἱ κ.κ. Ἀνάγνος Δημήτριος, Ἀεράκης Εὐάγγελος, Ἀναγνωστόπουλος Κωνσταντῖνος, Γεωργίου Ἀθανάσιος, Γεωργίου Ἰωάννης, Γιαννάρας Ἰωάννης, Δημητρίου Ἰωάννης, Διονυσόπουλος Παναγιώτης, Καϊμακάμης Κωνσταντῖνος, Καλαμπούρας Βασίλειος, Καλμαντῆς Ταξιάρχης, Κεφαλληνὸς Γεώργιος, Κοτονιᾶς Ἀθανάσιος, Κοτρώνης Ἀθανάσιος, Κώνστας Ἀθανάσιος, Λήντζος Ἀνδρέας, Μακρῆς Ἀντώνιος, Μόφορης Μιχαήλ, Παπατσελίκης Ἰωάννης, Σιαραγγὸς Παῦλος, Τσατσᾶς Δημήτριος Φιλίππου Κωνσταντῖνος καὶ Χήνας Ἰωάννης.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται Χρόνια Πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Θωμᾶν Ψαρράν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Πατρῶν καὶ Θωμᾶν Νούσιαν, Γενικὸν Διευθυντὴν Ἀστυνομίας Πόλεων, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ Καθηγητὴς—Διευθυντὴς—καὶ οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ λοιποὶ ὑπάλληλοι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν κατέθεσαν χιλίας διακοσίας ἑβδομήκοντα πέντε δραχμὰς ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς Ἀστυμίας Πόλεων, εἰς μνήμην τοῦ τέως Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων Νικολάου Κοκκίνου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Χριστὸς Ἀνέστη, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σ. Πηλοῦ 9199

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Περὶ χρόνου, ἀπὸ ψυχολογικῆς, ψυχοπαθολογικῆς, καὶ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως, ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Κ. Δ. Κωνσταντινίδου 9202

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Δημόσιαι συναθροίσεις—Παράνομοι συγκεντρώσεις, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β' κ. Κ. Τουζένη (συνέχεια) 9211

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐξέτασις κειμένου γραφομηχανῶν, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δ. Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 9217

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Πομμερένκε—Ὁ σεξουαλικὸς ἐγκληματίας, ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ἀξ/κῶν Ἀστυνομίας κ. κ. O. Zizmann καὶ R. Gut τῆς Freiburg, κατὰ μετάφρασιν κ. Ἰωάννου Γιαννακάκου 9223

ΝΕΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Τὸ Πάσχα στὶς Ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίες—Νέα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ—Ἡ ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ν.Α.Τ.Ο.—Τὸ ἀτύχημα δὲν εἶναι τυχαῖον, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σ. Πηλοῦ 9227

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 9237

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 9239

ΠΕΝΘΗ

† **Νικόλαος Κόκκινος** 9241

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Μαρτίου 1961 9245

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 9246

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.